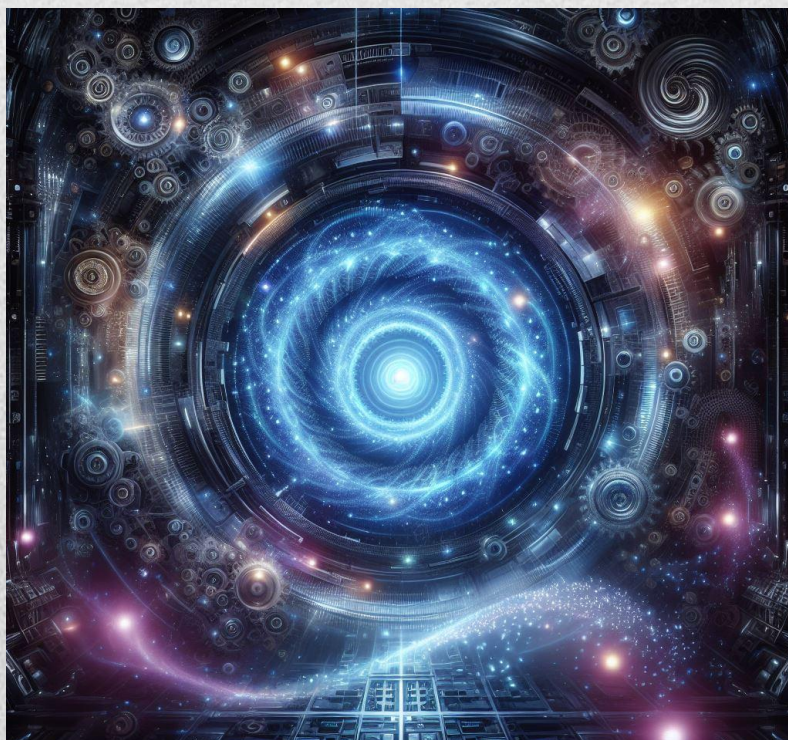

COLEGIUL NAȚIONAL ECONOMIC
„THEODOR COSTESCU”

PORTAL SPRE VIITOR

NR.3

-REVISTĂ DE SPECIALITATE-

ISSN 3044-8824
ISSN-L 3044-8824

Aprilie 2026

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Coordonatori:

- Prof. Claudia Nănuți, Director
- Prof. Ion Tufiș, Dir. Adjunct
- Prof. Tatiana Miculescu
- Prof. Monica Iuliana Ponea

Editori:

- Prof. Tatiana Miculescu

Editori juniori:

- Elev: Sanda Gabriel Marian
- Elev Trăilescu Eduard Eleodor

Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

Strada Orly, Nr. 37. Drobeta Turnu Severin– Mehedinți

Tel. 0252325042/ Fax 0252325047

E-mail: col_costescu@yahoo.com

<https://www.costescu.ro/>

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor revine în exclusivitate autorilor

Editorial

Noblețea oricărei meserii își are rădăcinile în pasiunea cu care este îndeplinită și în responsabilitatea pe care o poartă fiecare mână ce o materializează. În contextul celebrării Zilei Meseriilor, lansăm numărul al doilea al revistei **Portal spre viitor**, care reflectă preocuparea constantă a comunității educaționale pentru modernizarea învățământului tehnologic, prin promovarea calității, inovației și relevanței în formarea profesională. Această publicație devine tot mai evidentă ca o platformă de dialog interdisciplinar, în care vocile cadrelor didactice, ale elevilor și ale partenerilor din mediul academic și economic se reunesc într-un efort comun de a construi un sistem educațional adaptat realităților societății contemporane.

Articolele incluse în această ediție demonstrează că învățământul tehnologic reprezintă un spațiu al transformării continue, în care cadrele didactice îmbină rigoarea formării profesionale cu resursele digitale și cu parteneriatele strategice. Aceste contribuții surprind atât exemple de bune practici și proiecte educaționale relevante, cât și soluții concrete pentru integrarea eficientă a tehnologiei în procesul didactic, evidențiind totodată importanța unei abordări colaborative care conectează nivelul preuniversitar cu cel universitar, precum și cu mediul socio-economic. Astfel, elevii beneficiază de un parcurs educațional autentic, adaptat cerințelor pieței muncii și ritmului accelerat al societății contemporane.

Cadrele didactice de la Universitatea de Vest din Timișoara aduc un plus esențial acestei ediții, oferind – prin viziunea și experiența lor academică – direcții clare pentru adaptarea învățământului tehnologic la cerințele unei societăți moderne. Prin propunerile formulate, este subliniată importanța colaborării constante între licee și mediul universitar, ca fundament pentru o formare profesională solidă și conectată la realitățile economice.

Revigorarea învățământului tehnologic implică nu doar alocarea de resurse materiale, ci și o investiție profundă în schimbarea de mentalitate, în consolidarea parteneriatelor educaționale și în valorizarea potențialului fiecărui elev. În acest context, aportul colegilor care au ales să împărtășească exemple de bună practică și să propună direcții inovatoare reprezintă un demers valoros și necesar.

Prof. coordonator Tatiana Miculescu

CUPRINS

SECȚIUNEA CADRE DIDACTICE

Editorial.....	2
Resursa umană – factor strategic în modernizarea învățământului tehnologic. Provocări și perspective în contextul noilor politici educaționale	6
Învățământul tehnologic între provocările prezentului și oportunitățile viitorului	10
Din clasă în viitor: puterea educației tehnologice	13
Școala tehnologică drept organizație de performanță: directorul ca arhitect al meseriei, siguranței și viitorului.....	15
Când talentul întâlnește disciplina: drumul spre performanță	17
Adaptarea curriculumului la piața muncii. Integrarea cerințelor economiei și tehnologiilor emergente	20
Beneficii ale digitalizării în educație	23
Formarea practică a viitorilor specialiști prin metode moderne de predare – fundament al integrării cu succes pe piața muncii.....	26
Meseria – drumul sigur către succes profesional	29
Matematica în era tehnologică: punte între gândirea abstractă și aplicațiile reale.....	31
Formarea competențelor practice în învățământul tehnologic – între tradiție și cerințele actuale ale pieței muncii.....	34
Adaptarea la schimbare – competența esențială a generației actuale.....	36
Meseria – puntea sigură dintre educație și carieră	38
Traducătorul autorizat în 2025: Între arta cuvântului și rigoarea meseriei digitale	40
Arta – chemare, meseria din turism – alegere.....	43
Formarea practică a viitorilor specialiști prin metode moderne de predare.....	45
Aranjamentul floral - exemple de bune practici în învățământul profesional	48
Rolul stagiilor de practică în formarea viitorilor specialiști din administrația publică.....	50
Competențe digitale și inteligență artificială: integrarea tehnologiilor digitale în procesul de predare	53
Cooperarea dintre firma de exercițiu și agentul economic – parteneriat pentru formarea profesională	56
Valorificarea procesului de predare-învățare în învățământul tehnologic utilizând diagrama cauzelor și a efectului în contextul protecției mediului.....	59

Educația tehnică modernă între tradiție, inovație și parteneriat economic	61
Etica și Disciplina Profesională în Turism.....	64
Evoluția urbană și dezvoltarea economico-geografică a municipiului Drobeta-Turnu Severin (secolele XIX-XX).....	67
Rolul învățământului tehnologic în economie	74
Educația prin muncă responsabilă – strategie de formare a competențelor și valorilor la elevi.....	78
Digitalizarea educației - între tehnologie și inovație	80
Securitatea muncii începe în școală: bune practici pentru formarea tinerilor specialiști.....	83
Învățarea digitală: oportunități și provocări	86
Bune practici și responsabilitate profesională: promovarea securității, eticii și disciplinei la locul de muncă	88
Erasmus+ – catalizator al schimbării de viziune asupra meseriei de horticultor	91
Reconfigurarea predării fizicii la gimnaziu în contextul educației tehnologice	94
ARTA NU SE ÎNVAȚĂ, MESERIA DA! Bune practici, responsabilitate profesională și competențe digitale în formarea elevilor	97
Învățarea prin practică – cheia formării unei meserii în învățământul tehnologic.....	100
Meseria de tehnician agronom	102
De la „lucru manual” la inteligență practică: învățământul tehnologic începe în ciclul primar	105
Fii meseriaș!	107
Cadrul didactic- esențial în formarea specialiștilor viitorului.....	109

SECȚIUNEA STUDENȚI

Învățământul tehnologic ca medicină preventivă pentru economie: cum tratăm deficitul de competențe înainte să devină cronic	112
Școala tehnologică drept infrastructură de securitate civilă: de la meserie la reziliență națională ..	114
Meseria ca soft power: învățământul tehnologic între competență, legitimitate și impact social ...	116
Învățământul tehnologic ca mecanism anti-criză: școala care produce competențe când economia nu mai are timp să aștepte	118
Învățământul tehnologic ca asset class național: un investment memo despre meserie, capital uman și randament social.....	120

SECȚIUNEA ELEVI

Elevul de astăzi, profesionistul de mâine – rolul învățământului tehnologic în pregătirea pentru viitor	122
Prevenirea riscurilor profesionale – obligație legală și morală.....	124
Meseria în lumea nesigură de astăzi – rolul educației în construirea unei cariere durabile.....	127

Competențe digitale și utilizarea responsabilă a inteligenței artificiale în activitatea profesională	130
Dulcele care devine profesie – drumul spre meseria de cofetar-patiser	133
Oportunitățile meseriei de mecanic auto.....	135
Eu mi-am ales drumul!.....	137
Presiunea grupului și impactul său asupra deciziilor legate de carieră.....	139
Rolul învățământului economic în formarea cetățeanului modern	142
Într-o lume nesigură, meseria este sigură	144
Nu suntem doar elevi – suntem profesioniști în devenire	146
Meseria de Tehnician în Turism în perioada actuală – între tradiție, digitalizare și turism inteligent	148
Siguranța la locul de muncă – responsabilitate profesională și securitate	152
Influența grupului la locul de muncă: impact asupra performanței și climatului organizațional ...	155
Comportamente antisociale: impactul asupra carierei și posibile consecințe juridice.....	159
Viziune, alegere, direcție: fundamentarea unui drum profesional în domeniul economic	162
Siguranța la locul de muncă – responsabilitate profesională și securitate.....	164

Resursa umană – factor strategic în modernizarea învățământului tehnologic. Provocări și perspective în contextul noilor politici educaționale

**Prof. Giorgi Grigore – Inspector școlar pentru MRU
Inspectoratul Școlar Județean Mehedinți**

Învățământul tehnologic traversează una dintre cele mai importante perioade de transformare din ultimele decenii. Evoluția tehnologică, tranziția către economia verde, digitalizarea proceselor economice și apariția unor noi profesii determină schimbări majore atât în structura calificărilor profesionale, cât și în modul de organizare a procesului educațional.

În acest context, rolul resursei umane din educație devine determinant. Calitatea reformei nu este dată exclusiv de modificarea curriculumului sau de modernizarea infrastructurii, ci, în primul rând, de capacitatea profesorilor și a managerilor școlari de a implementa schimbarea în mod eficient.

Din perspectiva inspectorului școlar pentru managementul resurselor umane, modernizarea învățământului tehnologic presupune dezvoltarea unei resurse umane capabile să răspundă provocărilor prezentului și să anticipeze nevoile viitorului.

Transformările actuale ale învățământului tehnologic

Economia actuală este caracterizată prin automatizare, inteligență artificială, digitalizare, robotizare și dezvoltarea competențelor verzi. Angajatorii solicită din ce în ce mai puțin executanți ai unor sarcini repetitive și tot mai mult specialiști capabili să rezolve probleme complexe, să comunice eficient, să utilizeze tehnologia și să învețe continuu.

În acest context, învățământul tehnologic trebuie să depășească modelul tradițional bazat pe transmiterea de informații și să devină un spațiu al învățării aplicate, al inovării și al colaborării cu mediul economic.

Schimbările recente din curriculum reflectă această orientare prin accentuarea:

- formării competențelor profesionale integrate;
- utilizării tehnologiilor digitale în procesul didactic;
- dezvoltării competențelor antreprenoriale;
- promovării învățării bazate pe proiecte;
- corelării pregătirii practice cu realitățile economice.

Aceste direcții sunt în concordanță cu recomandările Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții și cu obiectivele Spațiului european al educației.

Noul curriculum – între oportunitate și provocare

Procesul de actualizare a curriculumului pentru învățământul tehnologic reprezintă una dintre cele mai importante reforme educaționale din ultimii ani.

Noile programe școlare promovează o abordare centrată pe competențe și urmăresc dezvoltarea profilului absolventului prin integrarea cunoștințelor, abilităților și atitudinilor necesare într-o economie aflată într-o continuă schimbare.

Se remarcă o orientare mai accentuată spre:

- aplicabilitatea practică a conținuturilor;
- interdisciplinaritate;
- utilizarea instrumentelor digitale;
- învățarea prin rezolvarea unor situații reale;
- dezvoltarea competențelor de adaptare și inovare.

Cu toate acestea, implementarea noului curriculum presupune numeroase provocări.

În multe unități de învățământ există diferențe semnificative privind dotarea laboratoarelor și atelierelor, accesul la resurse digitale și nivelul de pregătire al cadrelor didactice pentru utilizarea metodelor moderne de predare.

Din această perspectivă, succesul reformei depinde în mare măsură de investiția în dezvoltarea resursei umane.

Managementul resurselor umane – condiție esențială a schimbării

În orice sistem educațional performant, resursa umană reprezintă principalul factor al calității.

Inspectorul școlar pentru managementul resurselor umane are un rol strategic în:

- asigurarea încadrării cu personal calificat;
- anticiparea necesarului de personal;
- susținerea dezvoltării profesionale continue;
- promovarea mobilității și schimbului de bune practici;
- monitorizarea nevoilor de formare;
- sprijinirea debutanților în carieră;
- valorificarea competențelor dobândite prin proiecte europene și programe de perfecționare.

În contextul transformărilor actuale, accentul trebuie mutat de la administrarea resurselor umane către managementul strategic al talentului didactic.

Profesorul nu mai este doar furnizor de informații, ci facilitator al învățării, mentor, coordonator al activităților practice și partener al mediului economic.

Adaptarea resursei umane la cerințele economiei

Analizele privind evoluția pieței muncii arată că angajatorii apreciază tot mai mult competențele transversale.

Pe lângă competențele tehnice, absolvenții trebuie să demonstreze:

- adaptabilitate;
- creativitate;
- comunicare eficientă;
- gândire critică;
- utilizarea tehnologiilor digitale;
- capacitatea de lucru în echipă;
- spirit antreprenorial.

Aceste competențe nu pot fi dezvoltate fără profesori bine pregătiți și fără un sistem coerent de formare continuă.

Din acest motiv, inspectoratele școlare trebuie să realizeze periodic analize privind nevoile de formare ale personalului didactic și să dezvolte programe adaptate noilor cerințe curriculare și economice.

Parteneriatul cu mediul economic – cheia relevanței educației tehnologice

Una dintre cele mai importante tendințe este consolidarea colaborării dintre școală și mediul economic. Operatorii economici nu mai reprezintă doar parteneri pentru desfășurarea stagiilor de practică, ci devin actori implicați în definirea competențelor profesionale, în actualizarea conținuturilor și în evaluarea nivelului de pregătire al absolvenților.

Din perspectiva managementului resurselor umane, aceste parteneriate contribuie inclusiv la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, prin stagii de documentare în companii, participarea la programe comune de formare și transferul de bune practici din mediul economic către școală.

Direcții strategice pentru perioada următoare

Pentru consolidarea învățământului tehnologic sunt necesare măsuri integrate:

- dezvoltarea unui sistem de formare continuă diferențiat, în funcție de nevoile reale ale profesorilor;
- stimularea mobilităților profesionale și a participării la proiecte europene;
- extinderea parteneriatelor cu operatorii economici și universitățile;
- digitalizarea proceselor de management al resurselor umane;
- utilizarea analizei datelor pentru fundamentarea politicilor de personal;

- atragerea tinerilor specialiști din mediul economic către cariera didactică;
- dezvoltarea unor mecanisme de mentorat pentru profesorii debutanți;
- promovarea leadershipului educațional și a culturii organizaționale bazate pe colaborare și inovare.

Concluzii

Transformările profunde ale economiei și ale societății impun o schimbare de paradigmă în organizarea și funcționarea învățământului tehnologic. Actualizarea curriculumului reprezintă un pas important spre adaptarea educației la cerințele pieței muncii, însă eficiența acestei reforme depinde în mod decisiv de calitatea resursei umane care o implementează.

Din perspectiva inspectorului școlar pentru managementul resurselor umane, provocarea majoră nu constă doar în ocuparea posturilor didactice, ci în construirea unui sistem educațional capabil să atragă, să formeze, să motiveze și să păstreze profesioniști competenți, capabili să răspundă exigențelor unei educații moderne.

Viitorul învățământului tehnologic se construiește prin investiții în oameni. Profesorii reprezintă principalul vector al schimbării, iar managementul strategic al resurselor umane trebuie să devină una dintre prioritățile politicilor educaționale. Numai printr-o resursă umană bine pregătită, susținută și conectată permanent la evoluțiile economice și tehnologice, învățământul tehnologic își va consolida rolul de furnizor al competențelor necesare dezvoltării sustenabile a României și al competitivității acesteia în spațiul european.

Bibliografie

- ❖ Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023.
- ❖ Cadrul european al competențelor-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (Consiliul Uniunii Europene, 2018).
- ❖ Comisia Europeană, *European Skills Agenda* (2020).
- ❖ Comisia Europeană, *European Education Area 2030*.
- ❖ OECD, *Education at a Glance* (ediția cea mai recentă).
- ❖ UNESCO, *Education for Sustainable Development: A Roadmap* (2020).

Învățământul tehnologic între provocările prezentului și oportunitățile viitorului

**Prof. Liliana Vasilescu – Inspector IPT
Inspectoratul Școlar Județean Mehedinți**

Transformările profunde generate de digitalizare, inteligența artificială, automatizare și economia bazată pe cunoaștere modifică permanent profilul competențelor solicitate pe piața muncii. În acest context, învățământul tehnologic nu mai poate fi privit exclusiv ca o formă de pregătire profesională, ci ca un domeniu strategic pentru dezvoltarea economică și socială a României. Din perspectiva inspectorului pentru învățământul tehnologic, dezvoltarea acestui sector educațional presupune o abordare integrată, bazată pe calitate, flexibilitate curriculară, inovare și colaborare permanentă cu mediul economic.

Responsabilitatea inspectoratului școlar depășește activitatea de monitorizare a procesului instructiv-educativ, vizând coordonarea implementării politicilor educaționale, sprijinirea dezvoltării instituționale a unităților de învățământ și promovarea unei culturi organizaționale orientate spre performanță. În acest sens, activitatea de inspecție școlară trebuie să devină un instrument de sprijin și dezvoltare profesională, prin identificarea bunelor practici și facilitarea schimbului de experiență între unitățile de învățământ.

Una dintre prioritățile actuale o reprezintă transformarea digitală a educației. Platformele educaționale, laboratoarele virtuale, simulările digitale, aplicațiile interactive și utilizarea inteligenței artificiale în procesul didactic oferă oportunități importante pentru personalizarea învățării și dezvoltarea competențelor necesare economiei viitorului. Rolul inspectorului este de a încuraja utilizarea responsabilă și eficientă a acestor tehnologii, asigurând echilibrul dintre inovație, etică și calitatea actului educațional.

În același timp, dezvoltarea învățământului tehnologic trebuie corelată permanent cu dinamica pieței muncii. Colaborarea cu operatorii economici, camerele de comerț, autoritățile publice și instituțiile de învățământ superior reprezintă un factor determinant pentru adaptarea ofertei educaționale la cerințele economiei. Monitorizarea calității stagiilor de practică, extinderea parteneriatelor și dezvoltarea învățământului dual contribuie la formarea unor absolvenți capabili să se integreze rapid și eficient în mediul profesional.

O preocupare constantă trebuie să fie actualizarea curriculumului, astfel încât acesta să reflecte evoluțiile tehnologice și cerințele noilor ocupații. Domenii precum digitalizarea proceselor economice, automatizarea, securitatea cibernetică, utilizarea inteligenței artificiale, economia verde și dezvoltarea durabilă devin componente esențiale ale pregătirii profesionale. Curriculumul trebuie

să ofere elevilor nu doar competențe tehnice, ci și capacitatea de a învăța continuu și de a se adapta schimbărilor profesionale.

În egală măsură, competențele transversale dobândesc o importanță din ce în ce mai mare. Comunicarea eficientă, gândirea critică, rezolvarea creativă a problemelor, colaborarea, leadershipul și spiritul antreprenorial sunt competențe indispensabile într-o economie aflată într-o permanentă transformare. Formarea acestora trebuie integrată în toate disciplinele și activitățile educaționale, contribuind la dezvoltarea unui profil al absolventului capabil să răspundă provocărilor secolului XXI.

Calitatea învățământului tehnologic depinde, în egală măsură, de calitatea resursei umane. Dezvoltarea profesională continuă a cadrelor didactice trebuie să reprezinte o prioritate instituțională. Participarea profesorilor la programe de formare, proiecte Erasmus+, comunități profesionale de învățare și schimburi de bune practici facilitează adoptarea unor metode moderne de predare și contribuie la creșterea performanței educaționale. Inspectoratul școlar are rolul de a identifica nevoile de formare și de a susține dezvoltarea unei culturi a învățării continue.

O altă direcție strategică este modernizarea infrastructurii educaționale. Atelierele și laboratoarele trebuie să reproducă, cât mai fidel, condițiile existente în mediul economic, pentru ca elevii să dobândească experiențe relevante și competențe aplicabile. Valorificarea finanțărilor europene și naționale, dezvoltarea proiectelor de investiții și implicarea comunității locale reprezintă premise importante pentru creșterea calității bazei materiale.

Nu trebuie ignorată nici dimensiunea orientării în carieră. Consilierea educațională și profesională, promovarea exemplelor de succes și implicarea absolvenților în activități de mentorat pot contribui la schimbarea percepției asupra învățământului tehnologic și la creșterea atractivității acestuia în rândul tinerilor și al familiilor lor. O filieră tehnologică modernă oferă oportunități reale atât pentru inserția rapidă pe piața muncii, cât și pentru continuarea studiilor în învățământul superior.

Din perspectiva managementului educațional, succesul învățământului tehnologic depinde de existența unui sistem de asigurare și evaluare a calității bazat pe indicatori relevanți: rezultatele elevilor, rata inserției profesionale, gradul de satisfacție al angajatorilor, participarea la proiecte și competiții, dezvoltarea parteneriatelor și nivelul de inovare pedagogică. Monitorizarea acestor indicatori permite fundamentarea deciziilor manageriale și adoptarea unor măsuri de îmbunătățire continuă.

În concordanță cu obiectivele Spațiului european al educației până în 2030 și cu Agenda europeană pentru competențe, învățământul tehnologic trebuie să promoveze incluziunea, digitalizarea, învățarea pe tot parcursul vieții și dezvoltarea competențelor necesare tranziției verzi și digitale. Aceste direcții strategice reprezintă repere esențiale pentru dezvoltarea unui sistem

educațional capabil să răspundă provocărilor viitorului și să contribuie la creșterea competitivității economiei.

Concluzii

Într-o economie caracterizată de schimbări rapide și de apariția continuă a unor noi tehnologii, învățământul tehnologic trebuie să devină un sistem flexibil, inovator și orientat spre anticiparea nevoilor societății. Din perspectiva inspectorului pentru învățământul tehnologic, succesul acestui demers depinde de colaborarea permanentă dintre Ministerul Educației, inspectoratele școlare, unitățile de învățământ, operatorii economici, autoritățile locale și comunitate.

Modernizarea curriculumului, digitalizarea procesului educațional, investițiile în infrastructură, consolidarea parteneriatelor cu mediul economic, dezvoltarea profesională continuă a cadrelor didactice și promovarea unei culturi organizaționale bazate pe calitate reprezintă direcții fundamentale pentru viitorul învățământului tehnologic.

Inspectorul pentru învățământul tehnologic are rolul de facilitator al schimbării, promotor al inovației și garant al calității educației profesionale și tehnologice. Prin coordonare, monitorizare, consiliere și susținerea inițiativelor inovatoare, acesta contribuie la dezvoltarea unui sistem educațional capabil să formeze absolvenți competenți, responsabili și adaptabili, pregătiți să răspundă exigențelor unei economii moderne și ale unei societăți aflate într-o continuă transformare.

Bibliografie

- ❖ Comisia Europeană. *European Skills Agenda for Sustainable Competitiveness, Social Fairness and Resilience*. Bruxelles, 2020.
- ❖ Comisia Europeană. *European Education Area 2030*.
- ❖ Consiliul Uniunii Europene. *Recomandarea privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții* (2018).
- ❖ Ministerul Educației. *Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023*.
- ❖ OECD. *Education at a Glance* (ediția cea mai recentă).
- ❖ UNESCO. *Education for Sustainable Development: A Roadmap*. Paris, 2020.

Din clasă în viitor: puterea educației tehnologice

Director Prof. Nănuți Claudia
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

Anii de liceu reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea unui tânăr, iar în contextul actual, marcat de transformări rapide și digitalizare, educația nu mai poate fi separată de tehnologie. Trăim într-o lume în care competențele digitale, gândirea logică și capacitatea de adaptare sunt esențiale, iar liceul este locul în care acestea trebuie cultivate activ și conștient.

În calitate de director al Colegiului Național Economic „Theodor Costescu”, consider că misiunea noastră nu este doar aceea de a transmite informații, ci de a pregăti elevii pentru realitățile unei societăți moderne, profund tehnologizate. De aceea, susținem și încurajăm în mod activ dezvoltarea competențelor tehnologice, implicarea în proiecte inovatoare și participarea la activități care aduc educația mai aproape de viitor.

Învățământul tehnologic nu înseamnă doar utilizarea unor dispozitive sau aplicații. Înseamnă dezvoltarea unei mentalități orientate spre soluții, spre inovație și spre învățare continuă. Înseamnă capacitatea de a înțelege lumea digitală și de a o folosi în mod responsabil și creativ.

Știm că, uneori, începutul poate părea dificil. Tehnologia poate intimida, iar ideea de a te implica într-un proiect nou poate genera nesiguranță. Însă progresul apare tocmai atunci când alegem să depășim aceste bariere. Nimeni nu pornește expert – fiecare competență se construiește pas cu pas, prin curaj și perseverență.

Activitățile extracurriculare capătă, în acest context, o importanță și mai mare. Cluburile de antreprenariat, proiectele digitale, inițiativele de tip start-up, competițiile de profil sau colaborările interdisciplinare oferă elevilor oportunitatea de a aplica în mod concret ceea ce învață. Aici, teoria se transformă în practică, iar ideile devin realitate.

Un proiect tehnologic înseamnă mai mult decât un rezultat final. Înseamnă planificare, lucru în echipă, rezolvare de probleme, adaptare și creativitate. Sunt exact acele competențe pe care piața muncii le cere și pe care școala trebuie să le formeze.

Am văzut elevi care au pornit de la o simplă curiozitate și au ajuns să dezvolte proiecte complexe, să participe la competiții sau să coordoneze inițiative cu impact real. Am văzut idei transformate în aplicații, în campanii digitale, în proiecte educaționale moderne. Toate acestea demonstrează că potențialul există – trebuie doar susținut și valorificat.

Educația de astăzi trebuie să fie relevantă pentru lumea de mâine. Nu mai este suficient să acumulăm informații; trebuie să știm cum să le folosim, cum să le adaptăm și cum să inovăm. De

aceea, încurajăm fiecare elev să exploreze zona tehnologică, să experimenteze și să își descopere propriul drum în acest domeniu.

În același timp, credem într-un echilibru sănătos între educația clasică și cea modernă. Tehnologia nu înlocuiește valorile fundamentale, ci le completează. Ea devine un instrument prin care elevii își pot exprima ideile, își pot dezvolta abilitățile și pot contribui activ la comunitate.

Implicarea în proiecte tehnologice nu este rezervată doar celor „pasionați de IT”. Este o oportunitate pentru fiecare elev de a învăța ceva nou, de a-și depăși limitele și de a se pregăti pentru un viitor în care digitalizarea va fi prezentă în orice domeniu.

Ne dorim o școală în care inovația este încurajată, în care ideile sunt ascultate și în care fiecare elev are șansa de a crea, de a experimenta și de a contribui. Ușa noastră este deschisă pentru inițiative curajoase, pentru proiecte tehnologice și pentru orice demers care aduce un plus de valoare educației.

Vă încurajez să profitați de oportunitățile pe care le aveți. Să explorați, să întrebați, să încercați. Să vă implicați în proiecte care vă provoacă și vă dezvoltă. Pentru că viitorul nu mai aparține celor care doar știu, ci celor care știu să aplice, să creeze și să inoveze.

Haideți să construim împreună o școală orientată spre viitor. O școală în care tehnologia devine aliat, nu obstacol. O școală în care fiecare elev este pregătit nu doar pentru examene, ci pentru viață.

Bibliografie

- ❖ Ion Albușescu, *Educația și dinamica valorilor*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- ❖ Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
- ❖ Emil Păun, *Școala – abordare sociopedagogică*, Editura Polirom, Iași.
- ❖ Sorin Cristea, *Dicționar de pedagogie*, Editura Litera Educațional, București.
- ❖ Ministerul Educației, *Strategia privind digitalizarea educației din România (SMART Edu)*.

Școala tehnologică drept organizație de performanță: directorul ca arhitect al meseriei, siguranței și viitorului

Director Adj. Prof. Tufiş Ion
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

Din perspectiva managementului școlar, învățământul tehnologic nu mai poate fi administrat ca o anexă practică a educației teoretice, ci ca o **platformă instituțională de mobilitate socială, competențe aplicate și competitivitate locală**. Formula „Arta nu se învață, meseria da!” devine, pentru directorul de școală, un principiu de guvernare: talentul elevului trebuie descoperit, dar meseria se construiește prin curriculum relevant, profesori pregătiți, parteneriate economice, disciplină profesională și infrastructură sigură.

Prima responsabilitate managerială este alinierea școlii la realitatea pieței muncii. Ministerul Educației include explicit între priorități un învățământ tehnologic conectat la piața muncii, digitalizarea resurselor educaționale și modernizarea programelor școlare (Ministerul Educației, 2024). În practică, aceasta înseamnă că directorul nu trebuie să gestioneze doar clase și ore, ci un ecosistem: agenți economici, autorități locale, părinți, consilieri, profesori de specialitate și elevi. Școala tehnologică performantă nu întreabă doar „ce predăm?”, ci „ce competență produce această școală pentru comunitate?”.

A doua direcție este transformarea predării practice într-un standard instituțional. OECD arată că educația viitorului trebuie să dezvolte cunoștințe, abilități, atitudini și valori, printr-un ciclu de anticipare, acțiune și reflecție (OECD, 2019). Pentru un director, acest lucru se traduce în lecții cu rezultate vizibile: proiecte, simulări, ateliere, portofolii, practică în firme, evaluare prin produs și feedback de la profesioniști. Meseria nu se învață din afișe motivaționale, ci din exercițiu repetat, corectat și conectat la standarde reale.

A treia prioritate este cultura de siguranță și responsabilitate. În învățământul tehnologic, disciplina nu este rigiditate administrativă, ci protecție: a elevului, a profesorului, a colegilor și a viitorului loc de muncă. Directorul trebuie să instituie reguli clare pentru laboratoare, ateliere, practică profesională, protecția muncii, etică și conduită. O școală tehnologică bună nu formează doar „mâini pricepute”, ci profesioniști care respectă proceduri, termene, echipe și norme.

Dimensiunea digitală schimbă radical rolul conducerii școlare. Comisia Europeană susține modernizarea educației și formării profesionale pentru tranziția verde și digitală, iar educația tehnologică este unul dintre spațiile naturale pentru această transformare (European Commission, 2024). Directorul trebuie să trateze digitalizarea nu ca achiziție de echipamente, ci ca redesign

organizațional: catalog digital, resurse educaționale, simulatoare, platforme de învățare, utilizarea responsabilă a inteligenței artificiale și formare continuă pentru profesori. UNESCO recomandă integrarea AI în educație într-o logică centrată pe om, cu protecția datelor, echitate și capacitate instituțională reală (UNESCO, 2023). Altfel spus, AI nu înlocuiește profesorul, dar obligă școala să devină mai lucidă, mai etică și mai bine condusă.

Orientarea profesională este, poate, cel mai subestimat instrument managerial. Directorul unei școli tehnologice nu conduce doar o instituție de predare, ci o infrastructură de decizie pentru elevi. Consilierea trebuie să devină proces continuu: testare de interese, întâlniri cu profesioniști, vizite la companii, mentorat, portofoliu de competențe și dialog cu familia. Învățământul dual, definit în România ca formare pentru dobândirea de cunoștințe, deprinderi și competențe preponderent pentru ocuparea unui loc de muncă, arată direcția strategică a sistemului: școala nu mai poate funcționa izolată de economie (Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene, n.d.).

În final, sustenabilitatea trebuie să devină indicator de calitate, nu capitol decorativ. Educația tehnologică poate forma elevi care repară, optimizează, reciclează, reduc risipa și înțeleg impactul social al muncii. În logica UNESCO, educația pentru dezvoltare durabilă urmărește formarea capacității de a acționa pentru o lume mai justă și sustenabilă (UNESCO, 2020). Pentru director, aceasta înseamnă proiecte verzi, practici incluzive, parteneriate comunitare și o cultură instituțională în care performanța tehnică este dublată de responsabilitate socială.

Prin urmare, managementul școlar al învățământului tehnologic trebuie să treacă de la administrare la leadership strategic. Directorul devine arhitectul unei școli care produce competențe, caracter, siguranță și relevanță economică. Iar adevărata miză nu este doar ca elevul să învețe o meserie, ci să înțeleagă că meseria bine făcută este o formă de demnitate profesională.

Bibliografie

- ❖ European Commission. (2024). *Vocational education and training and the green transition*. https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/vocational-education-and-training-and-green-transition-compendium-inspiring-practices-2024-edition_en
- ❖ Ministerul Educației. (2024). *Planul strategic instituțional 2024–2027*. https://www.edu.ro/sites/default/files/fi%C8%99iere/Minister/2024/div/PSI_ME.pdf
- ❖ Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene. (n.d.). *Învățământ dual*. <https://pnrr.edu.ro/invatamant-dual/>
- ❖ OECD. (2019). *OECD Learning Compass 2030*. <https://www.oecd.org/en/data/tools/oecd-learning-compass-2030.html>

Când talentul întâlnește disciplina: drumul spre performanță

**Prof. Miculescu Tatiana – coord. proiect
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin**

- **Introducere**

În literatura de specialitate, performanța școlară este definită ca rezultatul interacțiunii dintre aptitudinile individuale, motivația pentru învățare și mediul educațional (Dweck, 2006). În același timp, teoriile învățării experiențiale dezvoltate de David Kolb (1984) subliniază faptul că învățarea autentică are loc atunci când elevul participă activ la experiențe reale, reflectează asupra acestora și le valorifică în contexte noi.

În învățământul tehnologic, această abordare capătă o importanță deosebită. Activitățile practice, proiectele, firmele de exercițiu, competițiile și voluntariatul completează pregătirea teoretică și facilitează dezvoltarea competențelor prevăzute în Recomandarea Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (2018): spirit antreprenorial, competențe sociale și civice, colaborare, rezolvarea problemelor și adaptabilitate.

- **Talentul are nevoie de disciplină**

Experiența didactică demonstrează că numeroși elevi ajung în învățământul tehnologic fără o imagine clară asupra propriului viitor profesional. Acest lucru s-a regăsit și în cazul a doi elevi, care, la începutul clasei a IX-a, manifestau energie, creativitate și potențial intelectual, însă nu erau convinși că specializarea Tehnician în activități economice reprezintă alegerea potrivită pentru ei. Ca mulți adolescenți, își puneau întrebări privind utilitatea disciplinelor economice și nu își imaginau că acestea le vor influența decisiv traseul profesional.

Rolul profesorului a fost acela de a crea contexte educaționale autentice în care talentul lor să poată fi valorificat. Participarea la activități extracurriculare, concursuri, proiecte educaționale, parteneriate și acțiuni de voluntariat a devenit elementul care a produs schimbarea.

Treptat, implicarea constantă a determinat dezvoltarea disciplinei personale. Respectarea termenelor, asumarea responsabilităților, coordonarea activităților și colaborarea în echipă au devenit comportamente firești. Talentul a fost completat de perseverență, iar perseverența s-a transformat în performanță.

- **Învățarea experiențială – cheia dezvoltării competențelor**

Conform modelului propus de David Kolb, experiența directă reprezintă unul dintre cei mai importanți factori ai învățării eficiente. În cazul celor doi elevi, fiecare activitate desfășurată în afara orelor de curs a reprezentat o oportunitate de dezvoltare.

Participarea la proiecte educaționale, activități de voluntariat, firme de exercițiu, competiții și parteneriate i-a determinat să își dezvolte competențe pe care predarea tradițională nu le poate forma în aceeași măsură: comunicarea eficientă; leadershipul; gândirea critică; managementul timpului; capacitatea de organizare; rezolvarea problemelor; adaptabilitatea; spiritul antreprenorial.

Aceste competențe sunt considerate astăzi esențiale pentru integrarea pe piața muncii și reprezintă obiective importante ale educației europene.

- ***Studiu de caz – doi elevi, același drum spre succes***

Pe parcursul celor patru ani de liceu, cei doi elevi, au participat activ la aproape toate proiectele și activitățile organizate de Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”. Au fost implicați în concursuri, activități antreprenoriale, firme de exercițiu, parteneriate educaționale și numeroase acțiuni de voluntariat.

Fiecare experiență a contribuit la dezvoltarea lor personală și profesională. Dacă în primii ani ai liceului manifestau uneori nehotărâre și lipsă de încredere în propriul parcurs, spre final au devenit modele pentru colegii lor, remarcându-se prin responsabilitate, seriozitate și implicare.

Un aspect deosebit de valoros este faptul că au înțeles importanța pregătirii economice și au ales să își continue studiile în domenii compatibile cu formarea dobândită în liceu.

Unul dintre elevi a fost admis la Facultatea de Antreprenariat, Ingineria și Managementul Afacerilor (FAIMA) din cadrul Universității Naționale de Știință și Tehnologie POLITEHNICA București, admiterea fiind posibilă datorită rezultatelor excelente și activității desfășurate în anii de liceu iar celălalt a obținut cea mai mare medie la examenul național de bacalaureat din cadrul colegiului, fiind șef de promoție și continuându-și studiile la Facultatea de Management din cadrul Academiei de Studii Economice din București.

Alegerea celor doi demonstrează că pregătirea dobândită în învățământul tehnologic nu reprezintă finalitatea educației, ci fundația dezvoltării academice și profesionale ulterioare.

- ***Rolul profesorului – dincolo de transmiterea cunoștințelor***

Succesul celor doi elevi evidențiază importanța profesorului ca mentor și facilitator al învățării. Misiunea profesorului nu se limitează la predarea conținuturilor curriculare, ci presupune identificarea potențialului fiecărui elev și crearea unor oportunități prin care acesta să se dezvolte.

În acest sens, proiectele educaționale, activitățile extracurriculare și voluntariatul nu reprezintă simple activități complementare, ci adevărate contexte de învățare, în care elevii își formează competențe esențiale pentru viață și carieră.

• Concluzii

Studiul de caz prezentat confirmă faptul că performanța școlară este rezultatul unei relații armonioase între talent, disciplină, motivație și oportunitățile oferite de mediul educațional.

Parcursul celor doi elevi demonstrează că implicarea constantă în activitățile școlare și extracurriculare dezvoltă competențe care depășesc cadrul disciplinei studiate și contribuie decisiv la succesul academic și profesional.

În același timp, alegerea celor doi de a urma facultăți cu profil economic și managerial confirmă relevanța formării dobândite în cadrul specializării Tehnician în activități economice. Cunoștințele acumulate în liceu, experiențele practice și competențele antreprenoriale dobândite le facilitează integrarea în mediul universitar și vor constitui un avantaj important în viitoarea carieră.

Astfel, în învățământul tehnologic, performanța nu este un rezultat întâmplător, ci consecința întâlnirii dintre talent, disciplină, educație de calitate și profesori care cred în potențialul elevilor lor.

Bibliografie

- ❖ Dweck, C. S. (2006). *Mindset: The New Psychology of Success*. Random House.
- ❖ Kolb, D. A. (1984). *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Prentice Hall.
- ❖ Recomandarea Consiliului Uniunii Europene din 22 mai 2018 privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (2018/C 189/01).
- ❖ Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023.
- ❖ UNESCO (2021). *Reimagining our Futures Together: A New Social Contract for Education*.

Adaptarea curriculumului la piața muncii. Integrarea cerințelor economiei și tehnologiilor emergente

**Prof. Andrițoiu Leontina Codruța
Liceul Teoretic Șerban Cioculescu
Drobeta-Turnu Severin**

În ultimele decenii, societatea a experimentat schimbări semnificative cauzate de avansarea rapidă a tehnologiei, globalizarea economică și modificările continue din mediul de lucru. Aceste schimbări au avut un impact direct asupra structurii pieței muncii și a competențelor necesare angajaților. În acest context, sistemele educaționale se confruntă cu o provocare majoră: actualizarea curriculumului pentru a se alinia cerințelor economiei moderne și a pregăti tinerii pentru profesiile viitoare.

Educația nu trebuie să se concentreze doar pe transmiterea de cunoștințe teoretice, ci să evidențieze dezvoltarea de competențe practice, adaptabilitatea și dobândirea abilităților relevante pentru o economie bazată pe inovație și tehnologie. Domenii precum Inteligența Artificială, Robotica și Analiza datelor modifică rapid modul de operare al companiilor și instituțiilor, ceea ce impune o revizuire a conținutului educațional.

Astfel, adaptarea curriculumului la cerințele pieței muncii constituie un proces complex care implică integrarea nevoilor economiei actuale, utilizarea tehnologiilor emergente în educație și crearea unor parteneriate solide între instituțiile de învățământ și sectorul economic.

Piața muncii se află într-o continuă metamorfizare, determinată în mare parte de progresele tehnologice și schimbările economice globale. Multe profesii tradiționale suferă transformări sau dispar, în timp ce altele noi apar și solicită competențe distincte. Automatizarea, digitalizarea serviciilor și utilizarea tehnologiilor inteligente au modificat substanțial configurația locurilor de muncă.

În aceste circumstanțe, sistemul educațional trebuie să fie pregătit să anticipeze aceste schimbări, formând elevii pentru meserii care, în unele cazuri, nici nu sunt încă existente. Curriculumul tradițional, care se concentrează în principal pe acumularea de informații teoretice, nu este suficient pentru a răspunde provocărilor actuale.

Un curriculum contemporan ar trebui să fie dinamic și să se concentreze pe dezvoltarea competențelor transferabile, cum ar fi gândirea critică, creativitatea, abilitatea de a rezolva probleme și adaptabilitatea. Aceste competențe sunt cruciale într-un mediu profesional caracterizat prin schimbări rapide și necesitatea de a învăța continuu.

În același timp, digitalizarea economiei a determinat ca abilitățile tehnologice să devină esențiale pentru majoritatea meseriilor. Familiarizarea cu instrumentele digitale, abilitatea de a lucra cu baze de date și de a înțelege conceptele programării devin din ce în ce mai importante pentru integrarea în piața muncii.

Un aspect fundamental al adaptării curriculumului îl constituie includerea cerințelor economiei contemporane în procesul educațional. Economia actuală se caracterizează prin competitivitate, inovație și progrese tehnologice rapide, iar aceste trăsături ar trebui să fie reflectate în conceperea programelor de studiu.

În primul rând, curriculumul ar trebui să pună accent pe dezvoltarea abilităților digitale. Într-o societate în care tehnologia este omniprezentă în aproape toate sectoarele, competența digitală devine o abilitate fundamentală. Elevii și studenții trebuie să învețe să folosească instrumente digitale, să evalueze informațiile disponibile online și să aibă o înțelegere a modului în care funcționează sistemele informatice.

În al doilea rând, educația ar trebui să încurajeze antreprenoriatul. Economia contemporană necesită indivizi capabili să recunoască oportunități, să dezvolte idei inovatoare și să își asume responsabilitatea. Prin includerea unor cursuri sau module axate pe antreprenariat, elevii au ocazia să învețe noțiuni legate de gestionarea proiectelor, planificarea strategică și conturarea unei idei de afaceri.

De asemenea, interdisciplinaritatea devine o componentă esențială a curriculumului. Problemele din societate sunt complexe și cer soluții ce integrează cunoștințe din diverse domenii. De exemplu, crearea unui produs tehnologic poate necesita atât know-how din IT, cât și din economia, designul sau comunicarea.

Tehnologiile emergente au un impact crescând asupra procesului educativ, contribuind semnificativ la adaptarea curriculumului în funcție de nevoile pieței muncii. Implementarea acestor tehnologii nu doar îmbunătățește metodele de predare, dar oferă și noi modalități de învățare pentru studenți și elevi.

De exemplu, aplicațiile care folosesc Inteligența Artificială pot urmări avansarea elevilor și pot ajusta materialul educațional conform cerințelor specifice fiecărui student. Astfel, procesul de învățare devine mai adaptat individual și mai eficient.

În același mod, tehnologiile precum Realitatea virtuală și Realitatea augmentată pot oferi experiențe interactive pentru elevi, unde aceștia pot trăi situații reale sau pot reproduce procese complexe. De exemplu, studenții din medicină pot exersa intervenții medicale într-un spațiu virtual, iar cei din inginerie pot verifica prototipuri fără a necesita echipamente fizice costisitoare.

Platformele digitale de învățare și cursurile online sunt, de asemenea, resurse esențiale pentru actualizarea curriculumului. Acestea oferă acces rapid la informații recente și sprijină colaborarea între instituții educaționale din diverse colțuri ale lumii.

Pentru ca adaptarea curriculumului la cerințele pieței muncii să fie eficientă, o colaborare strânsă între instituțiile de învățământ și sectorul economic este esențială. Companiile și organizațiile pot furniza date valoroase despre competențele cerute pe piața muncii și pot ajuta la dezvoltarea unor programe educaționale relevante.

Un exemplu semnificativ în acest context îl constituie programele de practică și internship, care oferă studenților ocazia de a câștiga experiență profesională înainte de a-și încheia studiile. Participând la aceste programe, studenții pot percepe mai bine cerințele din mediul profesional și își pot dezvolta abilități practice.

De asemenea, implicarea experților din industrie în educație poate adăuga valoare programelor de studiu. Aceștia pot organiza cursuri, workshopuri sau seminarii, prezentând exemple concrete din experiența lor profesională.

Parteneriatele dintre universități și companii pot susține, de asemenea, inițiative de cercetare aplicată ce răspund nevoilor specifice ale economiei. În acest mod, educația se aliniază mai bine realității sociale și economice.

Adaptarea curriculumului la piața muncii reprezintă una dintre cele mai importante provocări ale sistemelor educaționale contemporane. Evoluțiile tehnologice rapide și schimbările din economia globală impun o regândire a modului în care sunt concepute programele de studiu și a competențelor pe care elevii trebuie să le dobândească.

Integrarea cerințelor economiei moderne, utilizarea tehnologiilor emergente și dezvoltarea unor parteneriate solide cu mediul economic pot contribui la formarea unor absolvenți mai bine pregătiți pentru provocările profesionale ale viitorului. În același timp, accentul trebuie pus pe dezvoltarea competențelor transferabile, care permit adaptarea la schimbările constante ale pieței muncii.

Prin implementarea unor politici educaționale orientate spre inovare, flexibilitate și colaborare, sistemul educațional poate deveni un factor esențial pentru dezvoltarea economică și socială a societății. Adaptarea curriculumului nu este doar o necesitate a prezentului, ci și o investiție în viitorul generațiilor următoare.

Bibliografie

- UNESCO (2019). *Future of Education and Skills 2030*. Paris: UNESCO Publishing.
- OECD (2021). *The Future of Education and Skills: Education 2030*. Paris: OECD Publishing.

Beneficii ale digitalizării în educație

Prof. Bodean Daniela
Liceul de Transporturi Auto
Drobeta-Turnu Severin

Într-un peisaj educațional în continuă schimbare, *competențele digitale ale cadrelor didactice* au devenit *fundamentale pentru crearea unui mediu de învățare modern, interactiv și adaptat nevoilor elevilor*. Integrarea tehnologiilor digitale nu reprezintă doar o oportunitate, ci o necesitate în procesul didactic, impunând profesorilor o adaptare continuă la noile realități tehnologice și pedagogice. Acest cadru este construit astfel încât să *sprijine dezvoltarea profesională continuă*, punând accent pe inovare, implicare activă și formarea unor competențe specifice pentru secolul XXI. *Profesorii pot utiliza tehnologiile digitale pentru a-și dezvolta cariera și pentru a îmbunătăți comunicarea cu ceilalți actori ai procesului educațional*. Un profesor digital competent nu este doar un utilizator al tehnologiei în clasă, ci și un *participant activ în comunitățile profesionale online, un promotor al învățării colaborative și un model pentru elevii săi*.

Un aspect esențial al competenței digitale a profesorului este *capacitatea de a alege, crea și adapta resurse educaționale digitale, astfel încât acestea să sprijine procesul de învățare și să fie relevante pentru nevoile elevilor*. În acest sens, profesorii trebuie să învețe să folosească instrumente pentru crearea de *conținut vizual interactiv*, precum **Canva** sau **Genially**, pentru a transforma lecțiile în experiențe mai atractive și mai eficiente. În loc să se bazeze exclusiv pe materialele tradiționale, profesorii pot apela la crearea, selecția și reutilizarea și/sau personalizarea **RED-urilor**. Utilizarea tehnologiei pentru *îmbunătățirea metodelor de predare și învățare*, oferă profesorilor posibilitatea de a diversifica strategiile didactice și de a adapta conținutul în funcție de nevoile elevilor.

Tehnologiile digitale oferă numeroase instrumente pentru implicarea activă a elevilor, cum ar fi **Kahoot** și **Mentimeter**, care transformă evaluarea și recapitularea în activități interactive și motivante. Un profesor digital competent trebuie să fie capabil să folosească tehnologia pentru a *personaliza experiența de învățare și pentru a adapta materialele în funcție de nevoile specifice elevilor*. Prin integrarea tehnologiei în mod inteligent, elevii pot beneficia de un proces educațional flexibil, adaptat ritmului și stilului lor de învățare, ceea ce le permite să își dezvolte mai bine abilitățile și să își îmbunătățească performanțele școlare.

https://www.canva.com/design/DAHCUAZGwhQ/jD9d7MEb9My9axJsuxZ7eg/view?utm_content=DAHCUAZGwhQ&utm_campaign=designshare&utm_medium=link2&utm_source=uniquelinks&utm_id=hf3fc674cfc

Prin integrarea activităților care presupun crearea de conținut digital, dezvoltarea unor proiecte multimedia sau realizarea de podcasturi și prezentări video, elevii învață să folosească tehnologia în mod activ, creativ și conștient.

Profesorii sunt responsabili nu doar pentru *transmiterea cunoștințelor*, ci și pentru *adaptarea continuă* la noile cerințe pedagogice și tehnologice. În acest context, perfecționarea didactică oferă un model de referință pentru formarea continuă a cadrelor didactice, punând accent pe ***adaptabilitate, eficiență didactică și modelarea unei atitudini digitale responsabile***.

Dezvoltarea profesională continuă nu trebuie percepută ca o obligație impusă, ci ca o oportunitate de creștere personală și profesională, o modalitate prin care profesorii își îmbunătățesc metodele de predare, interacțiunea cu elevii și capacitatea de a folosi tehnologiile digitale într-un mod inovator. Prin *accesarea resurselor potrivite, participarea la cursuri și integrarea în comunități educaționale online*, profesorii pot deveni mai bine pregătiți pentru provocările viitorului educațional. În era digitalizării, abilitatea de ***a se adapta la schimbările tehnologice*** este una dintre cele mai importante calități ale unui profesor modern.

Tehnologiile educaționale se schimbă constant, iar *metodele didactice trebuie ajustate* pentru a corespunde cerințelor elevilor dintr-o societate conectată.

Un profesor care investește în dezvoltarea competențelor digitale va putea să *exploreze și să adopte noi instrumente digitale*, menite să îmbunătățească procesul de predare, să *înțeleagă tendințele educaționale globale* și să *aplice metode inovatoare în clasă*. Această flexibilitate pedagogică le permite profesorilor să ofere un *mediu de învățare adaptabil și modern*, în care elevii pot beneficia de resurse interactive, metode inovatoare și un proces educațional personalizat. Utilizarea tehnologiei în educație nu are doar rolul de a face *lecțiile mai atractive*, ci contribuie și la *creșterea eficienței procesului didactic*.

Profesorii care își dezvoltă competențele digitale pot ***optimiza timpul de predare, organiza materialele și comunica cu elevii***, ceea ce duce la o mai bună gestionare a activităților școlare. Prin integrarea tehnologiilor digitale, profesorii pot să *automatizeze sarcini repetitive*, cum ar fi corectarea testelor online, folosind platforme precum Google Forms sau Kahoot, să *personalizeze traseele de învățare*, adaptând resursele la nivelul fiecărui elev, prin intermediul ***Learning Analytics***, să furnizeze *feedback instantaneu*, ceea ce ajută elevii să își îmbunătățească performanțele și să înțeleagă mai bine subiectele studiate.

Prin aceste practici, profesorii nu doar că își *eficientizează activitatea*, ci reușesc să creeze un *mediu de învățare mai dinamic și mai bine organizat*, în care elevii sunt mai implicați și mai motivați.

Un profesor nu este doar *un ghid în procesul de învățare*, ci și *un exemplu pentru elevi*, mai ales în ceea ce privește modul în care tehnologia poate fi utilizată într-un mod productiv și responsabil. Integrarea tehnologiilor digitale în educație nu trebuie să fie un proces izolat în cadrul unei singure discipline, ci ***o abordare interdisciplinară***, care să creeze punți între domenii de cunoaștere diverse. Elevii trebuie să fie încurajați să își dezvolte competențele digitale într-un context care transcende limitele unei materii specifice.

Activitățile interdisciplinare care valorifică tehnologia digitală oferă elevilor *o experiență de învățare mai autentică, mai aplicată și mai captivantă*, permițându-le să își exerseze creativitatea, gândirea critică și capacitatea de rezolvare a problemelor.

https://www.canva.com/design/DAGm446r5lA/DDbpG7VVRE7TwXSsRgMjHQ/view?utm_content=DAGm446r5lA&utm_campaign=designshare&utm_medium=link2&utm_source=uniquelinks&utm_id=h95a028ea1d

Bibliografie

- ❖ Tița, D.-V., Bold, N., Popescu, D. A., Oprea, M. G., & Trușcă, C. I. *Study regarding teacher training related to digital technology. Didactica Danubiensis*, (2025)
- ❖ Dughî, D., Coșarba, E., & Petcut, D. *Digital platforms and applications used in Romanian language and literature classes at the high school level. Journal Plus Education*, (2024)
- ❖ Baci, G. *Innovative teaching and learning methods in Romanian language and literature classes. Journal of Non-Formal and Digital Education*, (2024)

Formarea practică a viitorilor specialiști prin metode moderne de predare – fundament al integrării cu succes pe piața muncii

Prof. Boștină Elena
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

Societatea contemporană traversează o perioadă caracterizată prin digitalizare accelerată, automatizare și schimbări permanente ale pieței muncii. În acest context, școala are responsabilitatea de a forma absolvenți capabili să răspundă unor cerințe profesionale din ce în ce mai complexe.

Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023 și Recomandarea Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții subliniază necesitatea dezvoltării competențelor profesionale și transversale, punând accent pe învățarea prin experiență și pe apropierea procesului educațional de realitățile economice.

În acest cadru, învățământul tehnologic ocupă un loc strategic, deoarece îmbină pregătirea teoretică cu activitățile practice, oferind elevilor posibilitatea de a dobândi competențe direct aplicabile în mediul profesional.

Formarea practică – element definitoriu al învățământului tehnologic

Una dintre cele mai importante caracteristici ale învățământului tehnologic este orientarea către învățarea aplicată. Spre deosebire de formele de învățământ în care accentul cade predominant asupra acumulării de informații teoretice, liceele tehnologice creează contexte autentice de învățare prin laboratoare, ateliere, stagii de practică și colaborări cu mediul economic.

Aceste activități permit elevilor să transfere cunoștințele teoretice în situații concrete de lucru, să înțeleagă procesele economice și tehnologice și să își dezvolte deprinderi profesionale încă din perioada studiilor.

Experiența practică reprezintă unul dintre principalele avantaje competitive ale absolvenților învățământului tehnologic. Familiarizarea timpurie cu cerințele unui loc de muncă, cu disciplina profesională, cu respectarea normelor de securitate și cu responsabilitățile specifice unui colectiv contribuie la o integrare profesională mai rapidă și mai eficientă.

Metode moderne de predare – puntea dintre școală și piața muncii

Eficiența pregătirii practice este amplificată de utilizarea unor metode moderne de predare, centrate pe elev și pe învățarea activă.

Proiectele interdisciplinare, firmele de exercițiu, studiile de caz, simulările economice, planurile de afaceri, învățarea bazată pe proiecte (Project Based Learning), activitățile colaborative

și utilizarea instrumentelor digitale transformă procesul educațional într-o experiență apropiată de realitatea profesională.

Aceste metode contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale pentru angajabilitate: rezolvarea problemelor; gândirea critică; spiritul antreprenorial; comunicarea profesională; managementul timpului; colaborarea în echipă; adaptabilitatea; utilizarea tehnologiilor digitale.

În același timp, elevii învață să ia decizii, să își asume responsabilități și să gestioneze situații similare celor întâlnite ulterior la locul de muncă.

Rolul practicii în dezvoltarea competențelor profesionale

Stagiile de practică și activitățile desfășurate în parteneriat cu operatorii economici constituie una dintre cele mai eficiente modalități de formare profesională.

Contactul direct cu mediul economic facilitează înțelegerea cerințelor reale ale angajatorilor și dezvoltă competențe care nu pot fi formate exclusiv prin activități teoretice.

În cadrul practicii, elevii dobândesc experiență privind organizarea muncii, comunicarea în mediul profesional, utilizarea documentelor specifice, relaționarea cu clienții și colegii, respectarea termenelor și adaptarea la ritmul unei organizații.

Totodată, practica dezvoltă responsabilitatea profesională, punctualitatea, disciplina muncii și respectarea normelor de securitate și sănătate în muncă, aspecte apreciate de orice angajator.

Învățământul tehnologic și inserția pe piața muncii

Piața muncii solicită absolvenți capabili să fie productivi încă din primele zile de activitate. Din această perspectivă, învățământul tehnologic oferă un avantaj important prin faptul că elevii finalizează studiile având deja experiențe practice relevante și competențe profesionale certificate. Mai mult, pregătirea practică nu reprezintă doar o cale de integrare profesională imediată, ci și o bază solidă pentru continuarea studiilor universitare. Absolvenții liceelor tehnologice care aleg să urmeze facultăți în domeniul economic, tehnic sau managerial valorifică experiența acumulată în liceu, adaptându-se mai ușor cerințelor învățământului superior. În acest sens, formarea practică nu limitează traseul educațional al elevului, ci îi extinde oportunitățile profesionale și academice.

Așadar, într-o economie caracterizată prin competitivitate și inovare, formarea practică devine un element indispensabil al educației tehnologice. Liceele tehnologice au capacitatea de a crea contexte autentice de învățare în care elevii dezvoltă competențe profesionale, digitale și sociale, indispensabile integrării pe piața muncii. Metodele moderne de predare, corelate cu activitățile practice și cu parteneriatele dintre școală și mediul economic, transformă procesul educațional într-un veritabil laborator al formării profesionale.

Se poate afirma că învățământul tehnologic reprezintă una dintre cele mai eficiente forme de pregătire a viitorilor angajați, deoarece oferă echilibrul necesar dintre cunoașterea teoretică și

experiența practică. Absolvenții dobândesc nu doar cunoștințe de specialitate, ci și competențe profesionale, atitudini și valori care le facilitează integrarea rapidă în mediul profesional și adaptarea la provocările unei economii aflate într-o permanentă transformare.

Investiția în dezvoltarea învățământului tehnologic, în modernizarea bazei materiale și în consolidarea colaborării dintre școală și mediul economic reprezintă o investiție directă în calitatea viitoarei forțe de muncă și în dezvoltarea durabilă a societății.

Bibliografie

- ❖ Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023.
- ❖ Recomandarea Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (2018/C 189/01).
- ❖ Kolb, D. A. (1984). *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Prentice Hall.
- ❖ Dweck, C. S. (2006). *Mindset: The New Psychology of Success*. Random House.
- ❖ UNESCO (2021). *Reimagining Our Futures Together: A New Social Contract for Education*.

Meseria – drumul sigur către succes profesional

Prof. Camalesa Ileana Daniela
Liceul Tehnologic Dierna Orșova

În societatea actuală, alegerea unei meserii reprezintă unul dintre cei mai importanți pași în viața unei persoane. Meseria nu înseamnă doar o sursă de venit, ci și o modalitate prin care omul își valorifică abilitățile, pasiunile și cunoștințele dobândite. Prin muncă și perseverență, fiecare persoană poate transforma o meserie într-un drum sigur către succesul profesional și personal.

Învățarea unei meserii presupune pregătire, disciplină și dorința de a evolua permanent. Într-o lume în continuă schimbare, în care tehnologia și cerințele pieței muncii se dezvoltă rapid, este important ca tinerii să înțeleagă valoarea unei meserii și rolul acesteia în construirea unui viitor stabil.

Alegerea unei meserii este o decizie importantă care influențează întreaga viață a unei persoane. O meserie bine aleasă poate aduce satisfacție profesională, stabilitate financiară și oportunități de dezvoltare. În schimb, o alegere făcută fără interes sau fără cunoașterea propriilor aptitudini poate duce la nemulțumire și lipsă de motivație.

Pentru a alege o meserie potrivită, este necesar ca fiecare persoană să își cunoască aptitudinile, pasiunile și interesele. De asemenea, este importantă informarea despre diferitele domenii de activitate și despre cerințele fiecărei profesii. Consilierea profesională și sprijinul oferit de familie și profesori pot avea un rol important în orientarea tinerilor către o meserie potrivită.

În prezent, societatea oferă numeroase oportunități profesionale, de la meserii tradiționale până la profesii moderne legate de tehnologie și comunicare. Indiferent de domeniu, fiecare meserie are valoarea și importanța sa în funcționarea societății.

Educația joacă un rol esențial în formarea unei meserii. Școala oferă baza teoretică necesară pentru dezvoltarea competențelor profesionale, iar pregătirea practică permite aplicarea cunoștințelor în situații reale de muncă.

În cadrul învățământului profesional și tehnic, elevii au posibilitatea de a învăța diferite meserii, precum mecanic, electrician, instalator, marinar, ospătar, bucătar sau tâmplar. Aceste meserii sunt foarte importante pentru funcționarea societății și sunt din ce în ce mai căutate pe piața muncii.

Formarea profesională nu se oprește însă după finalizarea studiilor. Pentru a avea succes într-o meserie, este necesară perfecționarea continuă. Participarea la cursuri de specializare, adaptarea la noile tehnologii și dorința de a învăța permanent contribuie la dezvoltarea profesională și la creșterea șanselor de succes.

Succesul profesional nu depinde doar de alegerea unei meserii, ci și de modul în care fiecare persoană își desfășoară activitatea. Munca serioasă, responsabilitatea și perseverența sunt elemente esențiale pentru a deveni un bun profesionist.

De-a lungul timpului, multe persoane au demonstrat că succesul nu vine peste noapte, ci este rezultatul muncii constante și al dorinței de a progresa. Chiar dacă apar dificultăți sau obstacole, perseverența și determinarea pot ajuta la depășirea acestora.

Respectul pentru muncă și pentru profesia aleasă contribuie, de asemenea, la dezvoltarea unei cariere de succes. Un profesionist dedicat își îndeplinește sarcinile cu responsabilitate și caută mereu să își îmbunătățească performanțele.

În societatea contemporană, meseriile au un rol esențial în dezvoltarea economică și socială. Fiecare domeniu de activitate contribuie la bunăstarea comunității și la progresul societății.

Meseriile tradiționale, precum cele de agricultor, croitor, fierar sau tâmplar, au contribuit de-a lungul timpului la dezvoltarea comunităților și la păstrarea tradițiilor. În același timp, noile meserii apărute în domenii precum tehnologia informației, ingineria sau comunicarea reflectă evoluția societății moderne.

Indiferent de domeniu, toate meseriile merită respect și apreciere. Fiecare profesionist contribuie prin munca sa la buna funcționare a societății.

Meseria reprezintă un element fundamental în viața fiecărei persoane și poate deveni un drum sigur către succesul profesional. Prin educație, muncă și perseverență, orice persoană își poate construi o carieră solidă și împlinitoare.

Alegerea unei meserii potrivite, dezvoltarea continuă a competențelor și respectul pentru muncă sunt factori esențiali pentru atingerea succesului. În final, adevăratul succes profesional nu constă doar în câștigul material, ci și în satisfacția de a face ceea ce îți place și de a contribui prin munca ta la dezvoltarea societății.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației (2022). *Strategia privind dezvoltarea învățământului profesional și tehnic în România*. București.
- ❖ Ministerul Educației (2021). *Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului național*. București.

Matematica în era tehnologică: punte între gândirea abstractă și aplicațiile reale

Prof. Cernovici Ileana
Școala Gimnazială „Regele Mihai I”
Drobeta-Turnu Severin

Educația contemporană este puternic influențată de progresul tehnologic și de cerințele unei societăți orientate spre competențe aplicative. În acest context, învățământul tehnologic capătă o importanță tot mai mare, chiar și la nivel gimnazial, unde se formează bazele gândirii logice și ale înțelegerii fenomenelor din lumea reală. Matematica, ca disciplină fundamentală, contribuie în mod direct la dezvoltarea acestor competențe, oferind instrumentele necesare pentru interpretarea, modelarea și rezolvarea problemelor concrete.

Predarea matematicii nu mai poate fi limitată la transmiterea de algoritmi și proceduri, ci trebuie să susțină formarea unei gândiri flexibile, capabile să facă legături între concepte abstracte și aplicații practice. În acest sens, integrarea dimensiunii tehnologice în abordarea matematicii devine esențială, deoarece permite elevilor să înțeleagă rolul acestei discipline în contexte reale, precum cele din domeniul tehnic, economic sau științific.

Una dintre tendințele majore în educația actuală este orientarea către dezvoltarea competențelor transferabile, în care matematica joacă un rol central. În contextul învățământului tehnologic, matematica nu este doar o disciplină teoretică, ci un instrument fundamental pentru înțelegerea și aplicarea conceptelor din domenii precum fizica, informatica sau disciplinele tehnice.

Integrarea tehnologiei digitale în predarea matematicii contribuie semnificativ la realizarea acestei legături. Utilizarea aplicațiilor interactive, a graficelor dinamice și a simulărilor permite elevilor să vizualizeze concepte abstracte și să înțeleagă mai ușor relațiile dintre mărimi. Acest lucru este esențial pentru dezvoltarea unei gândiri orientate spre modelare și analiză, caracteristică domeniilor tehnologice.

De asemenea, se remarcă accentul pus pe aplicabilitatea matematicii în situații reale. Problemele contextualizate, inspirate din activități economice, tehnice sau cotidiene, contribuie la formarea unei perspective practice asupra disciplinei. Astfel, elevii pot înțelege că matematica nu este doar un exercițiu abstract, ci un limbaj utilizat în descrierea și optimizarea proceselor din lumea reală.

În ciuda acestor direcții pozitive, predarea matematicii în gimnaziu, în raport cu exigențele educației tehnologice, implică numeroase provocări. Una dintre acestea este dificultatea elevilor de a realiza conexiuni între noțiunile teoretice și aplicațiile practice. De multe ori, matematica este percepută ca fiind abstractă și lipsită de relevanță, ceea ce reduce motivația pentru învățare.

Un alt aspect îl reprezintă nivelul diferit de pregătire al elevilor, în special în ceea ce privește competențele de bază necesare pentru rezolvarea problemelor. Aceste diferențe impun o adaptare continuă a strategiilor didactice și o atenție sporită acordată diferențierii instruirii.

De asemenea, integrarea efectivă a dimensiunii tehnologice în lecțiile de matematică necesită atât resurse adecvate, cât și competențe digitale din partea profesorului. În lipsa acestora, abordarea aplicativă poate rămâne la nivel declarativ, fără a se concretiza în activități de învățare relevante.

Pentru a răspunde acestor provocări, profesorul de matematică poate valorifica o serie de strategii didactice care să sprijine integrarea dimensiunii tehnologice în procesul de predare-învățare.

O abordare eficientă constă în utilizarea problemelor aplicative, care implică situații inspirate din domenii tehnice, cum ar fi măsurători, estimări, optimizări sau interpretări de date. Învățarea bazată pe investigație și descoperire contribuie, de asemenea, la dezvoltarea gândirii matematice. Prin explorarea unor situații concrete, elevii pot identifica relații, pot formula ipoteze și pot ajunge la generalizări, ceea ce favorizează înțelegerea profundă a conceptelor.

Utilizarea tehnologiei digitale reprezintă un suport important în acest demers. Instrumentele software permit reprezentări grafice, simulări și experimentări virtuale, oferind elevilor oportunitatea de a explora conceptele matematice într-un mod interactiv. În acest fel, matematica devine un mijloc de analiză și interpretare, nu doar un ansamblu de reguli.

De asemenea, proiectele interdisciplinare constituie o modalitate eficientă de a integra matematica în context tehnologic. Prin colaborare și aplicare practică, elevii pot observa modul în care matematica este utilizată în rezolvarea unor probleme reale, dezvoltându-și în același timp competențele de lucru în echipă și gândirea critică.

În activitatea didactică, utilizarea problemelor cu aplicabilitate practică s-a dovedit eficientă în creșterea interesului elevilor. De exemplu, calculul procentelor poate fi raportat la situații economice precum reducerile comerciale sau analiza unor date statistice simple, familiarizând elevii cu utilizarea matematicii în contexte reale.

De asemenea, reprezentarea grafică a funcțiilor cu ajutorul aplicațiilor digitale facilitează înțelegerea relațiilor dintre variabile și oferă o perspectivă vizuală asupra conceptelor abstracte.

Predarea matematicii în gimnaziu, în corelație cu obiectivele educației tehnologice, presupune o abordare modernă, orientată spre dezvoltarea competențelor aplicative și a gândirii logice. Integrarea contextelor reale, utilizarea tehnologiei și promovarea învățării active reprezintă elemente esențiale în eficientizarea procesului didactic.

În acest sens, matematica devine nu doar o disciplină fundamentală, ci și un instrument indispensabil pentru formarea elevilor în spiritul cerințelor actuale ale societății, contribuind la pregătirea acestora pentru domenii variate ale educației tehnologice și ale vieții profesionale.

Bibliografie:

- ❖ Cucos, C. (2014), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași
- ❖ Ionescu, M., Radu, I. (2001), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca
- ❖ Voiculescu, F. (2002), *Didactica matematicii*, Editura Corint, București
- ❖ Stoica, A. (coord.) (2001), *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică și Pedagogică
- ❖ European Commission (2020), *Digital Education Action Plan*
- ❖ OECD (2019), *PISA 2018 Results* (Vol. I–III)

Formarea competențelor practice în învățământul tehnologic – între tradiție și cerințele actuale ale pieței muncii

**Prof. Cintează Nicoleta Elena
Liceul Tehnologic "Tudor Vladimirescu" Șimian**

Învățământul tehnologic reprezintă una dintre componentele esențiale ale sistemului educațional, având rolul de a pregăti elevii pentru integrarea activă în viața profesională și socială. În contextul schimbărilor economice și tehnologice accelerate, formarea competențelor practice devine o prioritate majoră pentru instituțiile de învățământ. Liceele tehnologice oferă elevilor posibilitatea de a dobândi nu doar cunoștințe teoretice, ci și deprinderi practice necesare exercitării unei profesii.

Într-o societate în continuă transformare, accentul se pune din ce în ce mai mult pe dezvoltarea competențelor aplicative și pe adaptabilitatea profesională. Astfel, învățământul tehnologic contribuie la formarea unor tineri capabili să răspundă cerințelor pieței muncii și să se adapteze la evoluțiile tehnologice din domeniul în care activează.

• **Importanța competențelor practice în procesul educațional**

Unul dintre obiectivele fundamentale ale învățământului tehnologic este dezvoltarea competențelor practice ale elevilor. Acestea reprezintă ansamblul de cunoștințe, abilități și atitudini necesare pentru realizarea unor activități specifice unui domeniu profesional.

Activitățile practice desfășurate în cadrul laboratoarelor, atelierelor școlare sau în cadrul stagiilor de pregătire practică la agenți economici contribuie semnificativ la consolidarea competențelor profesionale. Prin implicarea directă în activități aplicative, elevii învață să utilizeze corect instrumentele și echipamentele de lucru, să respecte normele de siguranță și să dezvolte responsabilitatea față de activitatea desfășurată.

De asemenea, procesul de formare profesională stimulează dezvoltarea unor competențe transversale, precum lucrul în echipă, comunicarea eficientă, organizarea activității și capacitatea de rezolvare a problemelor. Aceste abilități sunt esențiale pentru integrarea cu succes în mediul profesional.

• **Adaptarea învățământului tehnologic la cerințele societății moderne**

Transformările tehnologice din ultimele decenii au determinat schimbări semnificative în domeniul educației. În acest context, învățământul tehnologic trebuie să răspundă noilor cerințe ale societății prin modernizarea conținuturilor educaționale și prin utilizarea unor metode didactice inovatoare.

Introducerea tehnologiilor digitale în procesul de predare-învățare contribuie la diversificarea strategiilor didactice și la creșterea interesului elevilor pentru activitățile educaționale. Platformele educaționale, resursele multimedia și aplicațiile interactive facilitează înțelegerea proceselor tehnologice și dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor.

Un alt aspect important îl reprezintă colaborarea dintre școală și mediul economic. Parteneriatele cu agenții economici oferă elevilor oportunitatea de a desfășura activități practice în contexte reale de muncă, contribuind astfel la formarea unei experiențe profesionale relevante.

În plus, învățământul dual reprezintă o direcție importantă de dezvoltare a educației tehnologice, deoarece permite elevilor să îmbine pregătirea teoretică din școală cu activitatea practică din cadrul companiilor partenere.

• Provocări în dezvoltarea învățământului tehnologic

Deși rolul învățământului tehnologic este din ce în ce mai important, acest sector se confruntă cu o serie de provocări. Una dintre acestea este percepția socială asupra acestui tip de educație. În unele situații, învățământul tehnologic este considerat o opțiune secundară în comparație cu învățământul teoretic, deși el are un rol esențial în pregătirea specialiștilor pentru diverse domenii economice.

O altă provocare este reprezentată de necesitatea modernizării bazei materiale. Pentru a asigura o pregătire profesională eficientă, unitățile de învățământ trebuie să dispună de laboratoare și ateliere dotate cu echipamente moderne, adaptate tehnologiilor utilizate în industrie.

Învățământul tehnologic joacă un rol fundamental în formarea viitorilor profesioniști și în dezvoltarea economică a societății. Prin accentul pus pe activitățile practice și pe dezvoltarea competențelor profesionale, acest tip de educație contribuie la pregătirea tinerilor pentru integrarea pe piața muncii.

Adaptarea permanentă a procesului educațional la cerințele societății moderne, dezvoltarea parteneriatelor cu mediul economic și modernizarea infrastructurii educaționale reprezintă elemente esențiale pentru consolidarea învățământului tehnologic. În acest mod, școala poate oferi elevilor oportunități reale de dezvoltare profesională și personală, contribuind la formarea unor specialiști bine pregătiți și responsabili.

Bibliografie

- ❖ Cucos, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ Iucu, R. (2006). *Managementul clasei de elevi*. București: Editura Polirom.
- ❖ Potolea, D., Neacșu, I. (2008). *Teoria și metodologia curriculumului*. București: Editura Universitară.

Adaptarea la schimbare – competența esențială a generației actuale

Prof. Copilu Nelia
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

În ultimele decenii, ritmul accelerat al transformărilor tehnologice, economice și sociale a redefinit profund modul în care oamenii învață, lucrează și interacționează. În acest context, adaptarea la schimbare nu mai reprezintă doar o abilitate utilă, ci o competență fundamentală pentru integrarea și evoluția în societatea contemporană. Capacitatea de a răspunde eficient unor contexte noi, de a procesa informații într-un volum mare și de a lua decizii în condiții de incertitudine devine un indicator relevant al succesului individual.

Adaptarea presupune, în primul rând, o flexibilitate cognitivă ridicată. Aceasta implică abilitatea de a schimba perspective, de a reconfigura modul de abordare a unei probleme și de a integra informații noi în structuri deja existente. Într-un mediu caracterizat de complexitate și volatilitate, rigiditatea mentală limitează capacitatea de progres, în timp ce flexibilitatea facilitează învățarea și inovarea. Astfel, adaptarea nu este un proces pasiv, ci unul activ, care presupune analiză, reflecție și ajustare continuă.

Un alt element central al adaptabilității este învățarea pe tot parcursul vieții. În condițiile în care cunoștințele se actualizează constant, iar competențele necesare pe piața muncii evoluează rapid, formarea inițială nu mai este suficientă pentru a asigura relevanța profesională pe termen lung. Din această perspectivă, indivizii trebuie să își dezvolte capacitatea de autoformare, să caute în mod activ resurse de învățare și să își actualizeze permanent competențele. Învățarea devine astfel un proces continuu, integrat în viața cotidiană.

Adaptarea este strâns legată și de dezvoltarea competențelor digitale. Tehnologia nu mai este doar un instrument auxiliar, ci un element central al activităților profesionale și educaționale. Capacitatea de a utiliza eficient instrumente digitale, de a naviga în medii informaționale complexe și de a evalua critic sursele de informație reprezintă condiții esențiale pentru participarea activă în societatea actuală. În același timp, utilizarea responsabilă a tehnologiei presupune înțelegerea impactului acesteia asupra proceselor de comunicare, colaborare și luare a deciziilor.

Gândirea critică ocupă, de asemenea, un rol esențial în procesul de adaptare. Într-un context în care volumul de informații disponibile este foarte mare, nu toate sursele sunt relevante sau corecte. Capacitatea de a analiza informațiile, de a identifica argumente valide și de a evalua logic situațiile contribuie la luarea unor decizii fundamentate. Gândirea critică nu se rezumă la analiză, ci

include și capacitatea de a pune întrebări, de a contesta ipoteze și de a construi raționamente coerente.

Pe lângă dimensiunea cognitivă, adaptarea implică și o componentă emoțională și comportamentală. Gestionarea incertitudinii, toleranța la eșec și capacitatea de a rămâne motivat în fața dificultăților sunt factori care influențează semnificativ modul în care un individ răspunde schimbării. Reziliența psihologică, definită ca abilitatea de a face față stresului și de a reveni după situații dificile, devine astfel o resursă importantă în contexte instabile.

În mediul educațional, dezvoltarea competenței de adaptare necesită abordări didactice care să depășească simpla transmitere de informații. Metodele interactive, activitățile practice, proiectele individuale și de grup, precum și implicarea în situații reale de învățare contribuie la formarea unui comportament autonom și responsabil. Elevii care sunt expuși constant la situații noi și provocatoare își dezvoltă mai ușor capacitatea de a reacționa adecvat în contexte necunoscute.

De asemenea, adaptarea este strâns legată de capacitatea de a lucra în echipă și de a comunica eficient. În majoritatea domeniilor profesionale, colaborarea este esențială, iar succesul depinde adesea de modul în care indivizii reușesc să își coordoneze eforturile, să își exprime ideile clar și să își asume roluri complementare. Comunicarea eficientă facilitează schimbul de informații, reducerea erorilor și creșterea eficienței în realizarea sarcinilor.

Adaptarea la schimbare reprezintă o competență complexă, care integrează dimensiuni cognitive, emoționale și sociale. Într-o societate caracterizată de transformări continue, capacitatea de a învăța constant, de a gândi critic, de a utiliza tehnologia în mod eficient și de a colabora devine esențială pentru dezvoltarea personală și profesională. Adaptabilitatea nu este doar o reacție la schimbare, ci un proces activ de evoluție, care definește modul în care indivizii își construiesc parcursul în prezent și în viitor.

Bibliografie

- ❖ Cucos, C. (2002). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ Păun, E. (2017). *Sociopedagogie școlară*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ Voiculescu, F. (2004). *Educația și formarea profesională în societatea contemporană*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Meseria – puntea sigură dintre educație și carieră

Prof. Cîrjan Tamara
Colegiul Național Economic „Theodor Costecu”
Drobeta-Turnu Severin

În contextul transformărilor economice și tehnologice accelerate, educația este chemată să răspundă nu doar nevoii de cunoaștere teoretică, ci și cerințelor concrete ale pieței muncii. Dacă arta poate fi asociată cu vocația și talentul înnăscut, meseria reprezintă rezultatul unui proces sistematic de formare, exersare și perfecționare. Meseria devine astfel puntea sigură dintre educație și carieră, asigurând tranziția firească de la statutul de elev sau student la cel de profesionist integrat socio-economic.

Educația are rolul de a dezvolta competențe, valori și atitudini necesare integrării active în societate. Educația de calitate presupune formarea competențelor relevante pentru viață și muncă, nu doar acumularea de informații. În acest sens, învățământul profesional și tehnic ocupă un loc esențial, deoarece oferă elevilor posibilitatea de a dobândi competențe practice direct aplicabile. În România, cadrul legislativ reprezentat de Legea educației naționale nr. 1/2011 subliniază importanța corelării ofertei educaționale cu cerințele pieței muncii.

Spre deosebire de talent, meseria se învață prin instruire organizată, practică și experiență. Formarea unei meserii presupune dobândirea competențelor tehnice specifice, dezvoltarea abilităților practice, formarea responsabilității și eticii profesionale, precum și adaptabilitate și învățare continuă.

Exemple:

- Un elev calificat în domeniul comerțului învață să gestioneze stocuri, să utilizeze casa de marcat și să comunice eficient cu clienții. Aceste competențe îi permit integrarea rapidă într-un supermarket sau într-un magazin local.
- În domeniul contabilității, elevul dobândește competențe de operare în programe informatice contabile, întocmirea documentelor financiar-contabile și respectarea legislației fiscale, ceea ce facilitează angajarea într-un cabinet contabil sau într-o firmă.
- În turism și alimentație publică, elevii desfășoară stagii de practică în hoteluri și restaurante, unde învață relația cu clientul, organizarea evenimentelor și normele de igienă și siguranță alimentară.

Un sistem educațional eficient trebuie să fie în dialog permanent cu mediul economic. Parteneriatele dintre școală și agenții economici, stagiile de practică și învățământul dual facilitează inserția profesională.

În cadrul programelor de învățământ dual, elevii petrec o parte din timp în companie, unde sunt îndrumați de mentori. Mulți dintre aceștia sunt angajați imediat după finalizarea studiilor, deoarece au deja experiență practică și sunt familiarizați cu cerințele locului de muncă.

Meseria nu înseamnă doar competență tehnică, ci și formare a caracterului. Prin exercițiu și disciplină, elevul învață respectul pentru muncă, responsabilitatea, spiritul de echipă și perseverența.

Un elev care organizează un eveniment școlar învață planificarea, gestionarea timpului și colaborarea cu colegii, competențe esențiale pentru viitoarea sa carieră.

Digitalizarea și automatizarea transformă structura ocupațiilor. Educația profesională trebuie să dezvolte competențe digitale și capacitatea de adaptare la schimbare.

Meseria reprezintă puntea sigură dintre educație și carieră, deoarece transformă cunoașterea în competență și teoria în practică. Succesul profesional este rezultatul învățării continue și al responsabilității. Meseria se construiește zi de zi, devenind fundamentul unei cariere solide.

Bibliografie

- ❖ Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.
- ❖ UNESCO (2015). Educația 2030 – Declarația de la Incheon.
- ❖ Comisia Europeană (2020). Agenda pentru competențe în Europa.
- ❖ Jinga, I., Istrate, E. (coord.) (2008). Manual de pedagogie. București: Editura All.
- ❖ Păun, E. (1999). Școala – abordare sociopedagogică. București: Editura Polirom.

Traducătorul autorizat în 2025: Între arta cuvântului și rigoarea meseriei digitale

Prof. Costea Victoria
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu"
Drobeta-Turnu Severin

Introducere: Dialectica dintre talent și tehnică

În cadrul simpozionului „Arta nu se învață, meseria da!”, profesia de traducător autorizat (freelancer) în anul 2025 servește drept argument suprem. Dacă „arta” reprezintă intuiția lingvistică și bagajul cultural polivalent, „meseria” a devenit un ansamblu complex de competențe hibride: juridice, tehnologice și antreprenoriale. Într-o lume saturată de conținut generat automat, traducătorul nu mai este un simplu „transmițător”, ci un garant al adevărului și al conformității.

1. Reconfigurarea cognitivă: De la traducere la „Augmented Translation”

În 2025, distincția dintre om și mașină s-a dizolvat în favoarea simbiozei. Meseria se învață acum prin stăpânirea ecosistemelor de tip CAT (Computer-Assisted Translation) de generația a 5-a, care integrează AI generativ în timp real.

Complexitatea actului: Traducătorul modern trebuie să posede o formă de neuroplasticitate specifică, operând simultan cu memoria de traducere (TM), bazele de date terminologice (TB) și sugestiile neuronale ale AI-ului.

Arta: Rămâne în capacitatea de a detecta „halucinațiile” subtile ale algoritmilor, acele erori logice care par perfect gramaticale, dar care pot anula valoarea juridică a unui contract.

2. Etica algoritmică și Răspunderea Juridică (Liability)

Odată cu intrarea în vigoare a reglementărilor europene stricte privind Inteligența Artificială (AI Act), statutul de traducător autorizat a căpătat o greutate juridică fără precedent.

Responsabilitatea semnăturii: În timp ce un motor AI poate genera un text în secunde, el nu poate purta răspundere civilă sau penală. Meseria, în 2025, presupune asumarea riscului. Traducătorul freelancer devine un „auditor de sens”, a cărui ștampilă certifică nu doar echivalența lingvistică, ci și integritatea legală a documentului.

Confidențialitatea datelor: Meseria presupune acum cunoștințe avansate de securitate cibernetică. Freelancer-ul trebuie să garanteze că datele sensibile ale clienților nu sunt „absorbite” de modelele publice de antrenament AI.

3. Paradoxul Valorii: „The Human Premium”

Într-o economie a abundenței textuale, valoarea muncii manuale (arta) crește paradoxal.

Transcripția și adaptarea culturală: Aici intervine componenta care „nu se învață” – cea sensibilă la contextul socio-politic instantaneu. Meseria constă în a ști când să ignori regulile gramaticale pentru a salva intenția comunicativă (branding, marketing, diplomatie).

Nisele de reziliență: Freelancer-ul de succes în 2025 s-a specializat în domenii unde eroarea este fatală: chirurgie robotizată, dreptul proprietății intelectuale în Metaverse sau reglementări climatice ESG.

4. Gestiunea „Eului” Antreprenorial: PFA/SRL 2.0

Din punct de vedere administrativ, simpozionul subliniază că a fi liber-profesionist este o meserie de gestiune a resurselor.

E-Factura și automatizarea fiscală: În 2025, traducătorul român este integrat total în sistemul cloud al ANAF. Eficiența nu mai vine din volumul de pagini traduse, ci din optimizarea fluxului de numerar și utilizarea instrumentelor de tip smart-contracts pentru securizarea plăților internaționale.

Personal Branding: Meseria de freelancer include acum și rolul de „content creator”. Traducătorul trebuie să își educe piața, explicând de ce expertiza umană este o investiție, nu un cost.

Noua Frontieră: Etica Algoritmă și Suveranitatea Sensului

În 2025, etica nu mai este doar un set de bune maniere profesionale, ci a devenit coloana vertebrală a meseriei. Într-un peisaj informațional poluat de „deepfakes” și conținut sintetic, traducătorul autorizat acționează ca un filtru de integritate.

Noua Frontieră: Etica Algoritmă și Suveranitatea Sensului

În 2025, etica nu mai este doar un set de bune maniere profesionale, ci a devenit coloana vertebrală a meseriei. Într-un peisaj informațional poluat de „deepfakes” și conținut sintetic, traducătorul autorizat acționează ca un filtru de integritate.

O dilemă etică majoră în 2025 este utilizarea AI-ului fără declararea acestuia.

Codul de conduită: Un traducător etic trebuie să informeze clientul dacă și în ce măsură a utilizat instrumente generative. Meseria presupune onestitate intelectuală: clientul plătește pentru expertiza de validare, nu doar pentru rezultatul brut.

Proprietatea Intelectuală (IP): În contextul în care legislația drepturilor de autor pentru textele generate de AI este încă în zone gri, traducătorul freelancer devine „părintele” legal al textului final, garantând că produsul livrat nu încalcă drepturile de autor ale altor baze de date pe care AI-ul s-ar fi putut antrena nepermis.

Simpozionul „Arta nu se învață, meseria da!” ne reamintește că talentul lingvistic este doar materia primă. În 2025, traducătorul autorizat este un arhitect de soluții lingvistice. El nu mai „traduce cuvinte”, ci construiește punți de încredere într-un mediu digital volatil. Meseria, deci,

constă în capacitatea de a rămâne relevant prin învățare continuă, transformând tehnologia dintr-un competitor într-o extensie a propriei competențe.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Justiției (2023). *Reglementări privind autorizarea și exercitarea profesiei de traducător și interpret*. București.
- ❖ Uniunea Națională a Traducătorilor Autorizați din România (2022). *Ghid de bune practici pentru traducători autorizați*. București.
- ❖ Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (2023). *Protecția datelor în activitățile profesionale*. București.
- ❖ Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării (2022). *Strategia națională privind digitalizarea României*. București.
- ❖ Autoritatea pentru Digitalizarea României (2023). *Transformarea digitală și utilizarea inteligenței artificiale*. București.
- ❖ Agenția Națională de Administrare Fiscală (2024). *Ghid privind utilizarea sistemului e-Factura*. București.

Arta – chemare, meseria din turism – alegere

Prof. Craiu Amalia Elena
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

Arta presupune imaginație, emoție și autenticitate. Un pictor, un muzician sau un scriitor nu pot fi constrânși să creeze doar urmând reguli stricte. Tehnica poate fi învățată, dar sensibilitatea și originalitatea sunt daruri personale. Vocația artistică se manifestă devreme, prin dorința de a exprima trăiri și idei într-un mod unic. De aceea, arta este adesea asociată cu talentul, inspirația și libertatea de exprimare.

În domeniul turismului, lucrurile stau diferit. Aici succesul nu depinde doar de pasiune, ci și de competențe clare: comunicare eficientă, cunoașterea limbilor străine, organizare, responsabilitate și capacitatea de a lucra cu oamenii. Un ghid turistic, un recepționar sau un agent de turism trebuie să cunoască informații precise despre destinații, reguli, servicii și să știe să gestioneze situații diverse. Toate aceste abilități se formează prin educație și practică. Experiența, cursurile de specialitate și interacțiunea constantă cu turiștii contribuie la dezvoltarea profesională

De-a lungul timpului, oamenii au reflectat asupra diferenței dintre vocație și profesie, dintre ceea ce simți că ești menit să faci și ceea ce alegi să devii prin educație și muncă. Arta este adesea considerată o chemare interioară, o expresie a talentului și a sensibilității umane. În schimb, meseria din turism reprezintă o alegere conștientă, construită prin formare profesională, disciplină și experiență.

Această lucrare își propune să evidențieze diferențele și legăturile dintre artă, ca vocație, și turism, ca domeniu profesional ales și construit în timp.

Arta – expresia unei chemări interioare. Fie că vorbim despre pictură, muzică, literatură sau teatru, arta presupune sensibilitate, imaginație și capacitatea de a transmite emoții.

Un artist nu creează doar pentru a respecta reguli, ci pentru a exprima ceea ce simte. Talentul artistic este adesea vizibil încă din copilărie. De aceea spunem că arta este o chemare – o vocație care vine din interior. Tehnica poate fi învățată în școli și academii, dar inspirația nu poate fi impusă. Arta nu este doar o activitate, ci o parte din identitatea celui care o practică. Artistul creează pentru că simte nevoia să creeze.

Meseria din turism – o alegere conștientă Spre deosebire de artă, meseria din turism este rezultatul unei alegeri. O persoană decide să urmeze cursuri de specialitate, să studieze geografia, limbile străine, marketingul sau managementul serviciilor.

❖ Turismul presupune:

- abilități de comunicare,
- organizare eficientă,
- cunoașterea destinațiilor,
- gestionarea situațiilor neprevăzute,
- profesionalism și responsabilitate.

Un ghid turistic, un agent de turism sau un manager hotelier nu se nasc pregătiți; ei se formează prin educație și experiență practică. Meseria din turism implică disciplină și adaptabilitate.

Legătura dintre artă și turism Deși diferite, cele două domenii pot interacționa armonios. Turismul valorifică arta: turiștii călătoresc pentru a vizita muzee, monumente istorice, spectacole sau festivaluri. În același timp, lucrătorii din turism pot avea o abordare artistică în modul în care prezintă informațiile. Un ghid talentat poate transforma o simplă prezentare într-o experiență captivantă. Creativitatea, empatia și expresivitatea pot aduce un plus de valoare serviciilor turistice. Astfel, chiar dacă turismul este o meserie aleasă și formată, el poate fi îmbogățit prin sensibilitate artistică.

Importanța educației și a vocației Societatea are nevoie atât de artiști, cât și de profesioniști în turism. Artiștii inspiră, provoacă emoții și păstrează cultura vie. Profesioniștii din turism promovează patrimoniul, dezvoltă economia și creează legături între oameni și culturi. Ideal este ca alegerea unei meserii să fie influențată și de înclinațiile personale. Atunci când pasiunea se îmbină cu formarea profesională, rezultatele sunt remarcabile.

Arta este chemare – o expresie a sufletului și a talentului înnăscut. Meseria din turism este alegere – un drum construit prin educație, perseverență și muncă.

Deși diferite ca natură, cele două domenii se pot completa. Atunci când vocația întâlnește formarea profesională, se naște excelența.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației (2021). *Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului național*. București.
- ❖ Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului (2023). *Strategia de dezvoltare a turismului în România*. București.
- ❖ Institutul Național de Statistică (2023). *Turismul în România. Date statistice*. București.
- ❖ Autoritatea Națională pentru Calificări (2022). *Standarde ocupaționale pentru domeniul turism și alimentație*. București.

Formarea practică a viitorilor specialiști prin metode moderne de predare

prof. Franț Rudmila-Viorela
Liceul Tehnologic Lorin Sălăgean
Drobeta-Turnu Severin

În contextul societății contemporane, caracterizată prin schimbări rapide și dezvoltare tehnologică accelerată, sistemul educațional trebuie să răspundă cerințelor pieței muncii prin formarea unor specialiști competenți, adaptabili și capabili să aplice cunoștințele teoretice în situații practice. În acest sens, metodele moderne de predare joacă un rol esențial în dezvoltarea competențelor profesionale ale elevilor.

Formarea practică a viitorilor specialiști nu mai poate fi bazată exclusiv pe transmiterea tradițională a informațiilor, ci presupune utilizarea unor strategii didactice interactive și inovatoare, care pun accent pe participarea activă a elevului în procesul de învățare.

❖ Formarea practică în educație

Formarea practică contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a abilităților de rezolvare a problemelor și a capacității de adaptare la situații profesionale diverse. Prin intermediul activităților practice, viitorii specialiști învață să își dezvolte competențe tehnice, dar și competențe transversale, precum lucrul în echipă, comunicarea eficientă și gestionarea timpului.

Domeniul electric, domeniul în care profesez, reprezintă unul dintre cele mai importante sectoare ale economiei, având un rol esențial în funcționarea infrastructurii energetice, industriale și tehnologice. Dezvoltarea rapidă a tehnologiilor electrice și electronice impune formarea unor specialiști bine pregătiți. Formarea practică în domeniul electric include lucrări de laborator în electrotehnică, realizarea și testarea circuitelor electrice, utilizarea aparatelor de măsură electrice, proiectarea instalațiilor electrice, stagii de practică în companii din domeniul energetic.

Formarea practică este esențială deoarece domeniul electric implică lucrul cu echipamente și instalații reale, unde siguranța și precizia sunt foarte importante.

❖ Metode moderne de predare utilizate în formarea practică

În educația modernă sunt utilizate numeroase metode didactice care sprijină dezvoltarea competențelor practice ale elevilor. În domeniul electric, metodele moderne de predare contribuie la o înțelegere mai profundă a fenomenelor electrice și la dezvoltarea abilităților tehnice ale elevilor. Utilizarea metodelor interactive permite: înțelegerea funcționării circuitelor electrice, dezvoltarea competențelor de diagnosticare a defecțiunilor, utilizarea corectă a aparaturii de măsură, dezvoltarea abilităților de proiectare a instalațiilor electrice. Printre cele mai importante se numără:

1. Învățarea bazată pe proiecte (Project-Based Learning)

Această metodă presupune implicarea elevilor în realizarea unor proiecte care necesită aplicarea cunoștințelor teoretice în situații practice. Elevii sunt încurajați să investigheze probleme reale, să colaboreze în echipă și să propună soluții inovatoare. În domeniul electric, această metodă poate include realizarea unor proiecte precum: proiectarea unei instalații electrice pentru o locuință, realizarea unui circuit de iluminat, proiectarea unui sistem de alimentare electrică, realizarea unui panou de distribuție electrică. Prin această metodă se dezvoltă gândirea tehnică, se îmbină teoria cu practica, se dezvoltă abilități de proiectare și implementare.

2. Învățarea prin problematizare (Problem-Based Learning)

Metoda se bazează pe analiza și rezolvarea unor situații problemă inspirate din realitate. Elevii sunt puși în situația de a identifica probleme, de a formula ipoteze și de a găsi soluții, dezvoltând astfel gândirea critică și capacitatea de luare a deciziilor. În domeniul electric situațiile tehnice reale ar putea fi: identificarea unei defecțiuni într-un circuit electric, analiza unei suprasarcini într-o instalație, diagnosticarea unei avarii într-un sistem electric. Beneficiile metodei sunt dezvoltarea gândirii logice, formarea abilităților de diagnosticare.

3. Simulările și studiile de caz

Simulările reproduc situații reale din mediul profesional și permit elevilor să exerseze luarea deciziilor într-un mediu controlat. Studiile de caz, pe de altă parte, oferă exemple concrete care pot fi analizate și discutate în cadrul activităților didactice.

Simulările realizate cu programe specializate permit elevilor să observe modul de funcționare al circuitelor electrice fără riscuri. Exemple: simularea unui circuit RLC, simularea funcționării unui transformator, analiza curentului și tensiunii într-un circuit, simularea protecției electrice. Ca programe se pot utiliza: Multisim, MATLAB/Simulink. Metoda are ca beneficii: învățare fără riscuri, vizualizarea fenomenelor electrice, dezvoltarea competențelor digitale.

Studiile de caz pot include analiza unor situații reale din domeniul energetic, precum: defectarea unui transformator, suprasarcina unei rețele electrice, optimizarea consumului de energie într-o clădire, analiza unei pene de curent într-o rețea electrică, analiza unui incendiu provocat de o instalație defectă. Ca beneficii menționez: dezvoltă capacitatea de analiză, oferă experiență apropiată de realitate, dezvoltă gândirea critică.

4. Învățarea colaborativă

Această metodă implică lucrul în echipe, unde elevii colaborează pentru atingerea unui obiectiv comun. Prin cooperare, aceștia își dezvoltă abilități de comunicare, negociere și leadership. Pentru domeniul electric temele ar putea fi: montarea unei instalații electrice într-un laborator,

realizarea unui panou de comandă, proiectarea unui sistem de iluminat pentru o sală. Beneficii: dezvoltă comunicarea, dezvoltă lucrul în echipă, pregătește pentru mediul industrial.

5. Utilizarea tehnologiilor digitale în educație

Platformele educaționale online, laboratoarele virtuale și instrumentele digitale facilitează accesul la resurse variate și permit desfășurarea unor activități practice interactive. Tehnologia contribuie la crearea unor experiențe de învățare flexibile și adaptate nevoilor elevilor.

Tehnologia modernă oferă numeroase instrumente utile pentru învățarea în domeniul electric, precum: programe de simulare a circuitelor electrice, laboratoare virtuale, platforme de învățare online, software pentru proiectarea instalațiilor electrice.

Aceste tehnologii permit elevilor să experimenteze și să testeze diferite configurații de circuite fără riscuri.

❖ Rolul profesorului în utilizarea metodelor moderne

În cadrul metodelor moderne de predare, rolul profesorului se transformă din simplu furnizor de informații în facilitator al procesului de învățare. Profesorul ghidează activitatea elevilor, creează contexte de învățare relevante și încurajează participarea activă a acestora.

Formarea practică a viitorilor specialiști reprezintă o componentă esențială a educației moderne. Utilizarea metodelor moderne de predare contribuie la dezvoltarea unor competențe relevante pentru mediul profesional și facilitează integrarea absolvenților pe piața muncii.

Prin adoptarea unor strategii didactice interactive și prin integrarea tehnologiilor digitale în procesul educațional, instituțiile de învățământ pot asigura o pregătire mai eficientă și mai adaptată cerințelor societății contemporane. Astfel, viitorii specialiști vor fi mai bine pregătiți să facă față provocărilor profesionale.

Bibliografie

- ❖ Cerghit, I. – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- ❖ Cucoș, C. – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
- ❖ Joița, E. – *Didactica modernă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003.
- ❖ Păun, E. – *Școala – abordare sociopedagogică*, Editura Polirom, Iași, 1999.

Aranjamentul floral - exemple de bune practici în învățământul profesional

Prof. Fueru Gabriela
Liceul Tehnologic „Dierna” Orșova

Aranjamentul floral și decorarea meselor festive reprezintă o artă a detaliilor care transformă o simplă masă într-o experiență vizuală și emoțională de poveste. Acestea joacă un rol crucial în definirea atmosferei și a stilului unui eveniment, fie că este vorba despre o nuntă, o petrecere aniversară sau o masă de sărbători în familie. Florile adaugă culoare, viață, eleganță și un parfum delicat, creând un cadru cald și primitiv în care oaspetele este pus pe un pedestal.

Aranjamentele funcționează ca o "pânză" care leagă tema evenimentului de restul decorului, oferind o imagine vizuală memorabilă. Mereu un decor bine ales captează atenția invitaților, dând o notă de eleganță și rafinament care facilitează conversația, cu condiția să nu fie prea înalte, să nu depășească 20-25 cm în înălțime, acestea oferă un fundal superb

pentru fotografii, ajutând la păstrarea amintirilor într-un mod inedit.

Alegerea feței de masă (în, bumbac, satin) stabilește tonul (formal, rustic, boem), șervețelele asortate sunt esențiale, vesele, tacâmurilor și paharele trebuie așezate corespunzător conform regulilor, pentru un plus de romantism.: mici detalii precum numerele de masă, cardurile cu numele invitaților, mărturii sau decorațiuni de sezon (crenguțe de brad, conuri, ouă de Paște, dovleac).

O regulă de aur este aceea că masa trebuie să rămână funcțională, aranjamentul nu trebuie să incomodeze servirea farfuriilor sau așezarea platourilor.

Figura 1. Ornamente decorative, realizate de către elevii claselor de profesională de la Liceul Tehnologic „Dierna” Orșova

În concluzie putem afirma că: decorul de masă este la fel de important ca mâncarea, deoarece o masă frumoasă "se mănâncă cu ochii", îmbunătățind experiența culinară și tot odată este o formă de respect adresata clientului.

Figura 2. Mise-en-place pentru masa de Halloween, realizat de către elevii claselor de profesională de la Liceul Tehnologic „Dierna” Orșova

La finalul fiecărui eveniment, ceea ce rămâne în amintirea oaspeților este calitatea experienței trăite și a momentelor memorabile.

Bibliografie

- ❖ Prof. Gabriel–Mihăiță Daraban, Prof. Elena–Cristina Scutarașu – Suport de curs pentru clasele a a XI a profesională, M 1-Servirea în restaurație, Colegiul Tehnic “Ioan C. Ștefănescu” Iași, 2020-2021
- ❖ Dobrescu, E. și colab, Tehnica servirii consumatorilor, Editura Didactică și Pedagogică, București., 1995

Rolul stagiilor de practică în formarea viitorilor specialiști din administrația publică

Prof. Ianăși Elena Claudia
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu"
Drobeta-Turnu Severin

Modernizarea învățământului tehnologic reprezintă una dintre cele mai importante direcții de dezvoltare educațională la nivel local și național. Într-un județ precum Mehedinți, unde administrația publică locală joacă un rol esențial în dezvoltarea comunităților urbane și rurale, formarea tinerilor pentru cariere în sectorul public devine o oportunitate reală de stabilitate și implicare civică. În acest context, stagiile de practică desfășurate în instituțiile administrației publice locale pot deveni un instrument strategic pentru pregătirea elevilor din liceele tehnologice, pentru orientarea elevilor din gimnaziu și pentru consolidarea rolului cadrelor didactice în procesul de adaptare a ofertei educaționale la cerințele pieței muncii.

1. Stagiile de practică – punte între școală și realitatea administrativă

Administrația publică nu înseamnă doar birouri și documente, ci servicii concrete oferite cetățenilor: eliberarea actelor de identitate, gestionarea taxelor și impozitelor locale, acordarea ajutoarelor sociale, autorizarea construcțiilor, întreținerea drumurilor, implementarea proiectelor europene sau digitalizarea serviciilor. Instituții precum Consiliul Județean, Primăria sau structurile teritoriale ale Ministerului Afacerilor Interne coordonează sau implementează o mare parte dintre aceste servicii.

Pentru elevii din liceele cu profil tehnologic – calificări precum tehnician în administrație, tehnician în activități economice sau tehnician în turism – contactul direct cu aceste instituții prin stagii de practică transformă teoria în competență aplicată. Practica devine astfel o punte reală între sala de clasă și biroul funcționarului public.

2. Rolul stagiilor de practică pentru elevii liceelor tehnologice

Elevii din învățământul tehnologic au nevoie de experiențe concrete pentru a-și dezvolta competențele profesionale. Stagiile de practică în administrația publică le oferă ocazia să înțeleagă fluxurile reale de lucru și responsabilitatea deciziei administrative.

❖ Exemple practice relevante:

a) Serviciul Taxe și Impozite Locale

Un elev aflat în practică la compartimentul taxe și impozite al unei primării poate:

- asista la procesul de înregistrare a declarațiilor fiscale;
- observa modul de calcul al impozitului pe clădiri sau teren;
- învăța utilizarea aplicațiilor informatice pentru evidența contribuabililor;

- participa la activități de arhivare electronică.

Această experiență dezvoltă competențe digitale, atenția la detalii și înțelegerea responsabilității financiare a administrației publice.

b) Compartimentul Registratură și Relații cu Publicul

În cadrul registraturii, elevii pot:

- înregistra cereri;
- învăța circuitul documentelor;
- observa termenele legale de soluționare;
- asista la gestionarea solicitărilor în baza Legii nr. 544/2001 privind accesul la informații publice.

Această practică dezvoltă abilități de comunicare, organizare și respectare a procedurilor administrative.

c) Direcția de Asistență Socială

În cadrul compartimentelor de asistență socială, elevii pot:

- observa procesul de verificare a dosarelor pentru ajutoare sociale;
- participa la centralizarea documentelor;
- înțelege criteriile de eligibilitate.

Această experiență le dezvoltă empatia și înțelegerea dimensiunii sociale a administrației.

3. Orientarea elevilor din școlile gimnaziale

Pentru elevii din școlile gimnaziale, prezentarea stagiilor de practică în administrația publică poate reprezenta un instrument de orientare profesională.

Mulți elevi nu cunosc ce presupune, în mod concret, o carieră în administrația publică. Prin organizarea unor activități precum „Ziua porților deschise” sau ateliere demonstrative privind redactarea unui document administrativ, elevii de gimnaziu pot descoperi oportunitățile oferite de liceele tehnologice și pot face alegeri informate pentru viitor.

4. Rolul cadrelor didactice în eficientizarea stagiilor de practică

Cadrele didactice din învățământul tehnologic au un rol central în succesul stagiilor de practică. Ele trebuie să asigure corelarea competențelor din curriculum cu activitățile desfășurate în instituțiile publice.

Pentru a moderniza oferta educațională, este necesară consultarea periodică a instituțiilor publice privind competențele necesare, actualizarea conținuturilor curriculare, dar și introducerea modulelor de digitalizare administrative.

Un exemplu concret: dacă primăriile implementează sisteme de management electronic al documentelor, profesorii pot introduce exerciții practice privind arhivarea digitală, securitatea datelor și utilizarea semnăturii electronice.

De asemenea, profesorii pot organiza proiecte interdisciplinare, cum ar fi realizarea unui plan de modernizare digitală pentru o primărie rurală din județ, implicând elevii în analiză, propuneri și simulări de implementare.

5. Digitalizarea – oportunitate pentru învățământul tehnologic

Procesul de digitalizare a administrației publice reprezintă o direcție strategică la nivel național și local. Elevii din profilurile tehnologice pot deveni un sprijin real pentru instituții.

În practică, aceștia pot sprijini cetățenii în utilizarea platformelor online, pot contribui la actualizarea bazelor de date și pot realiza tutoriale digitale pentru servicii publice. Astfel, stagiile de practică devin benefice nu doar pentru elevi, ci și pentru instituțiile gazdă.

6. Impactul asupra pieței muncii locale

Administrația publică reprezintă un angajator stabil în județul Mehedinți. Pregătirea elevilor încă din liceu pentru domeniul administrativ poate contribui la reducerea șomajului în rândul tinerilor și la crearea unei resurse umane locale bine pregătite.

Elevii care au parcurs stagii de practică:

- se adaptează mai ușor la cerințele locului de muncă;
- cunosc procedurile administrative;
- înțeleg responsabilitatea funcției publice.

Astfel, investiția în practică devine o investiție în dezvoltarea comunității.

Stagiile de practică joacă un rol fundamental în formarea viitorilor specialiști din administrația publică, mai ales în contextul modernizării învățământului tehnologic. Pentru elevii din liceele tehnologice, ele reprezintă o oportunitate de a transforma cunoștințele teoretice în competențe reale. Pentru elevii din gimnaziu, constituie un instrument de orientare profesională. Pentru cadrele didactice, sunt un mijloc de adaptare a curriculumului la cerințele pieței muncii.

Prin exemple concrete din serviciile de taxe și impozite, asistență socială, relații cu publicul și digitalizare administrativă, se demonstrează că administrația publică poate deveni un spațiu autentic de formare profesională.

Bibliografie:

1. L. Ilie, *Experiențe de practică în instituțiile publice — impactul asupra competențelor tinerilor absolvenți*, Studia Universitatis, 2021.
2. M. Popescu, *Managementul resurselor umane în administrația publică*, București, Editura Universitară, 2020.
3. A. Marin, *Formarea profesională și dezvoltarea carierei în sectorul public*, Revista de Administrație Publică, nr. 4/2021.

Competențe digitale și inteligență artificială: integrarea tehnologiilor digitale în procesul de predare

Prof. Ianăși Mircea
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu"
Drobeta-Turnu Severin

În secolul XXI, tehnologia digitală a devenit o componentă esențială a vieții cotidiene. De la modul în care comunicăm și lucrăm până la felul în care învățăm, transformările digitale ne influențează profund. În contextul educațional, competențele digitale și inteligența artificială (IA) sunt două direcții majore care modelează procesul de predare și învățare.

Competențele digitale reprezintă abilitățile, cunoștințele și atitudinile necesare pentru a utiliza tehnologiile digitale în mod eficient, responsabil și creativ. Ele include nu doar utilizarea efectivă a calculatorului și a aplicațiilor software, navigarea în siguranță pe internet sau comunicarea și colaborarea online, ci și rezolvarea problemelor cu ajutorul instrumentelor digitale, precum și protejarea datelor personale și securitatea online.

Conform Cadrului European pentru Competențe Digitale (DigComp), competențele digitale sunt împărțite în cinci domenii principale:

1. informație și literatură digitală,
2. comunicare și colaborare,
3. creare de conținut digital,
4. securitate digitală,
5. rezolvare de probleme.

Aceste competențe nu sunt utile numai în viața personală, ci reprezintă un atu major în carieră și societate.

Inteligența artificială (IA) este un domeniu al informaticii care dezvoltă sisteme capabile să realizeze sarcini ce necesită inteligență umană, precum învățarea, raționamentul, recunoașterea de modele sau luarea deciziilor.

Tehnologiile IA se regăsesc în asistenți virtuali (ex: Siri, Google Assistant), sisteme de recomandare (ex: platformele de streaming), software specializat în analiză de date, aplicații educaționale inteligente.

Deși conceptul de IA a apărut în urmă cu mai multe decenii, abia în ultimii ani, datorită creșterii puterii de calcul și a accesului la date masive, s-au dezvoltat aplicații practice pe scară largă.

❖ Rolul competențelor digitale în educație

Educația tradițională se baza pe metode clasice: tablă, manuale tipărite și expunere verbală.

În era digitală, profesorul și elevul trebuie să posede competențe digitale pentru a accesa resurse

educaționale online; a utiliza instrumente digitale (platforme de învățare, software specific); a crea materiale multimedia (prezentări, videoclipuri, infografice) sau a evalua și urmări progresul în mod digital.

De exemplu, platformele educaționale precum Google Classroom, Moodle sau Microsoft Teams permit organizarea lecțiilor, partajarea materialelor și comunicarea rapidă între profesori și elevi.

Competențele digitale la elevi promovează:

- autonomie în învățare (elevul poate căuta și selecta resurse relevante),
- gândire critică (evaluarea calității informațiilor online),
- colaborare prin instrumente digitale.

Inteligența artificială aduce instrumente inovatoare care pot transforma modul în care se predă și se învață. Câteva exemple relevante ar putea fi:

1. Sisteme de învățare adaptive

Platformele cu IA pot adapta conținutul în funcție de nevoile fiecărui elev, oferind exerciții personalizate, teste adaptative și recomandări specifice. Această abordare ajută elevii să învețe în ritmul lor și să primească feedback imediat.

2. Chatbot-uri educaționale

Chatbot-urile pot răspunde întrebărilor elevilor în timp real, pot explica concepte și pot oferi resurse suplimentare. Aceste instrumente funcționează ca asistenți digitali disponibili 24/7.

3. Analiza datelor educaționale

Sistemele de IA pot analiza rezultatele elevilor pentru a identifica tipare de învățare, puncte forte și zone care necesită îmbunătățire. Astfel, profesorii pot lua decizii informate în planificarea lecțiilor.

4. Realitate augmentată și virtuală

IA susține tehnologii de realitate augmentată (AR) și realitate virtuală (VR) care pot crea medii de învățare captivante. Elevii pot explora concepte 3D sau pot simula situații practice, de exemplu în economie sau contabilitate.

Astfel de instrumente oferă avantaje precum Personalizarea învățării, eficiența procesului educational, motivarea elevilor sau dezvoltarea competențelor cerute pe piața muncii.

Competențele digitale și înțelegerea tehnologiilor IA pregătesc elevii pentru locuri de muncă în domenii moderne: IT, marketing digital, contabilitate digitală, analiză de date ș.a.

Integrarea tehnologiilor digitale și IA vine și cu o serie de provocări printre care am putea aminti:

1. Accesul la tehnologie

Nu toate școlile sau elevii dispun de echipamente moderne sau conexiune la internet de calitate. Această discrepanță poate accentua inegalitățile educaționale.

2. Formarea profesorilor

Integrarea tehnologiilor digitale nu este eficientă fără profesori pregătiți. Este necesară instruirea continuă în utilizarea instrumentelor digitale și IA.

3. Probleme de securitate și confidențialitate

Colectarea de date prin instrumentele digitale ridică întrebări privind protecția datelor elevilor. Este important ca aceste date să fie gestionate responsabil.

Tehnologiile digitale și IA vor continua să evolueze, iar educația va rămâne un domeniu cheie de transformare. În viitorul apropiat, putem anticipa tendințe care vor face învățarea mai accesibilă, relevantă și adaptată cerințelor societății moderne.

Integrarea competențelor digitale și a inteligenței artificiale în procesul de predare nu mai este doar o opțiune, ci o necesitate. Elevii și profesorii trebuie să dezvolte abilități digitale solide pentru a face față provocărilor societății informaționale. Utilizarea responsabilă a tehnologiei poate îmbunătăți calitatea educației, crește motivația și pregăti tinerii pentru o piață a muncii din ce în ce mai digitalizată. Totodată, această integrare trebuie realizată cu grijă, pentru a evita excluziunea digitală, pierderea securității datelor sau dependența de tehnologie fără context pedagogic.

Bibliografie:

- ❖ Istrate, Olimpius, Simona Velea și Ciprian Ceobanu. ***Pedagogie digitală***. București, Editura Polirom, 2025.
- ❖ Ceobanu, Ciprian și colab., ***Educația digitală***. București, Editura Polirom, 2023.
- ❖ Strategia de digitalizare a educației 2021-2027. Ministerul Educației, România.

Cooperarea dintre firma de exercițiu și agentul economic – parteneriat pentru formarea profesională

Prof. Liciu Constanța
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu"
Drobeta-Turnu Severin

În contextul unei economii dinamice și al unei piețe a muncii tot mai competitive, pregătirea practică a elevilor devine o prioritate a sistemului educațional. Una dintre metodele moderne de formare profesională este utilizarea firmei de exercițiu, un concept educațional care simulează activitatea unei companii reale. Cooperarea dintre firma de exercițiu și agentul economic reprezintă un element esențial pentru dezvoltarea competențelor practice, facilitând tranziția de la școală la viața profesională. Acest *parteneriat cu mediul de afaceri real* este important pentru formarea elevilor de astăzi ca viitori angajați, corespunzător cerințelor pe piața muncii

1. Conceptul firmă de exercițiu

Firmă de exercițiu este o structură educațională în cadrul căreia elevii experimentează activități economice și comerciale reale, cum ar fi managementul, contabilitatea, marketingul și vânzările, oferindu-le posibilitatea de a dezvolta competențe practice, spirit antreprenorial și abilități de lucru în echipă, într-un mediu sigur, fără riscuri financiare sau juridice asociate unei firme reale.

Modelul firmelor de exercițiu este susținut la nivel național de ROCT – Centrala Rețelei Firmelor de Exercițiu/Întreprinderilor Simulate din România, care funcționează în cadrul Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic (CNDIPT). Această instituție coordonează activitatea firmelor de exercițiu din unitățile de învățământ, oferă sprijin metodologic profesorilor și elevilor și asigură respectarea regulilor specifice acestui sistem educațional. Prin această organizare, firma de exercițiu devine o punte între școală și mediul de afaceri, contribuind la dezvoltarea competențelor profesionale și antreprenoriale ale elevilor.

Prin intermediul firmei de exercițiu, elevii învață să:

- ✓ redacteze documente comerciale;
- ✓ gestioneze activități de marketing;
- ✓ țină evidența contabilă simulată;
- ✓ comunice profesional cu partenerii;
- ✓ lucreze în echipă și să ia decizii manageriale.

Astfel, firma de exercițiu contribuie la dezvoltarea competențelor antreprenoriale și a spiritului de inițiativă.

2. Rolul agentului economic în procesul de formare

Agentul economic reprezintă o entitate reală – firmă, companie sau instituție – care desfășoară activități economice și care poate deveni partener al unei firme de exercițiu. Cooperarea dintre cele două părți presupune schimb de informații, consultanță și sprijin în organizarea activităților educaționale.

Implicarea agentului economic este importantă deoarece:

- ✓ oferă exemple concrete din practică;
- ✓ pune la dispoziție modele reale de documente și proceduri;
- ✓ contribuie la actualizarea conținuturilor în funcție de cerințele pieței;
- ✓ poate facilita stagii de practică pentru elevi.

Prin această colaborare, elevii au ocazia să observe modul real de funcționare al unei companii și să înțeleagă responsabilitățile fiecărui departament: resurse umane, contabilitate, marketing sau vânzări.

Agentul economic beneficiază, la rândul său, de acest parteneriat, deoarece poate identifica potențiali viitori angajați și poate contribui la formarea lor conform standardelor proprii.

3. Forme de cooperare între firma de exercițiu și agentul economic

Cooperarea poate îmbrăca diverse forme, în funcție de domeniul de activitate și de nivelul de implicare al partenerilor. Printre cele mai frecvente modalități de colaborare se numără:

- ✓ **Parteneriat educațional formal** – încheierea unui acord de colaborare între unitatea de învățământ și agentul economic.
- ✓ **Consultanță profesională** – specialiștii din cadrul firmei reale oferă îndrumare elevilor.
- ✓ **Vizite de studiu** – organizarea de activități practice la sediul companiei.
- ✓ **Participarea la târguri ale firmelor de exercițiu** – unde elevii își prezintă produsele și serviciile simulate.
- ✓ **Stagii de practică** – completarea activităților simulate cu experiență directă în cadrul firmei reale.

Aceste activități contribuie la consolidarea legăturii dintre teorie și practică, facilitând învățarea aplicată.

4. Beneficiile cooperării pentru elevi, școală și agentul economic

Pentru elevi:

- ✓ dezvoltarea competențelor profesionale și antreprenoriale;
- ✓ creșterea încrederii în sine;

- ✓ înțelegerea cerințelor reale ale pieței muncii;
- ✓ șanse mai mari de angajare

Pentru unitatea de învățământ:

- ✓ adaptarea curriculumului la nevoile economiei;
- ✓ creșterea atractivității ofertei educaționale;
- ✓ consolidarea relațiilor cu mediul de afaceri.

Pentru agentul economic:

- ✓ implicarea în formarea viitorilor specialiști;
- ✓ promovarea imaginii companiei;
- ✓ posibilitatea recrutării de personal bine pregătit;
- ✓ responsabilitate socială și implicare comunitară.

Prin urmare, cooperarea este un parteneriat de tip „win-win”, în care toate părțile implicate au beneficii semnificative

Implicarea activă a agenților economici în procesul educațional consolidează relația dintre școală și mediul de afaceri, asigurând o pregătire relevantă și adaptată realităților economice actuale. Prin colaborare, se creează premisele unei formări profesionale de calitate, orientate spre performanță, responsabilitate și succes pe termen lung.

Cooperarea dintre firma de exercițiu și agentul economic reprezintă un pilon important al formării profesionale moderne. Acest parteneriat facilitează integrarea cunoștințelor teoretice cu experiența practică și contribuie la dezvoltarea competențelor necesare pe piața muncii.

Astfel, firma de exercițiu nu este doar un instrument didactic, ci o punte reală între educație și economie, între formare și angajare.

Bibliografie

- ❖ Ghid „Din școală în viață prin firma de exercițiu”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005
- ❖ Ghidul firmei de exercițiu – cea mai bună practică, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2012
- ❖ <https://www.cndipt.ro/roct/>

Valorificarea procesului de predare-învățare în învățământul tehnologic utilizând diagrama cauzelor și a efectului în contextul protecției mediului

Prof. Marian Virginia-Simona
Liceul Tehnologic “Dierna”- Orșova

Învățământul profesional și tehnic se află într-un punct de cotitură, unde competențele tehnice tradiționale trebuie să fuzioneze cu responsabilitatea ecologică. Valorificarea procesului de predare-învățare nu mai presupune doar transmiterea de informații, ci formarea unei gândiri analitice care să permită viitorului meseriaș să identifice și să reducă impactul negativ asupra mediului. În acest context, diagrama cauzelor și a efectului (Ishikawa) devine un instrument didactic esențial, facilitând înțelegerea sistemică a problemelor de mediu din atelierele școlare.

Diagrama cauzelor și a efectului constituie un instrument de management al calității care ajută la descompunerea unei probleme complexe în cauze primare și secundare. Aplicată în protecția mediului, aceasta permite elevilor să vizualizeze cum acțiunile lor individuale și starea echipamentelor contribuie la poluare.

Metoda mai este denumită și diagrama cauze-efect sau diagrama în „os de pește”, creată de Kaoru Ishikawa în 1943 și reprezintă grafic cauzele posibile ale unui efect dat. Diagrama cauzelor și a efectului include parcurgerea următoarelor etape¹:

1. Se definește efectul sau problema în discuție (dacă nu a fost deja definit) și se stabilește un titlu concis. Apoi titlul problemei în analiză se înscrie pe o coală de hârtie sau pe tablă.
2. Se înscrie caracteristica efect de examinat într-un dreptunghi în partea dreaptă a hârtiei, la capătul liniei principale. Se trasează linia trunchi printr-o linie groasă.
3. Se clasifică și se înscriu factorii (cauzele) principali care influențează efectul. Cauzele principale (cei 5M) vor fi ramurile mari ale diagramei.
4. Se dezvoltă diagrama prin completarea cauzelor secundare, terțiare etc. În acest scop, pentru fiecare ramură mare se trasează subramuri medii (cauze secundare), mici (cauze terțiare) etc., pe baza sugestiilor participanților la analiza problemei.
5. Se selectează și se identifică un număr mic (3 până la 5) de cauze principale care sunt susceptibile să aibă influențe semnificative asupra efectului și care necesită acțiuni ulterioare, cum sunt colectarea datelor, eforturi pentru controlul procesului etc.

Metoda este recomandată pentru că pune în evidență izvoarele și cauzele majore și cele secundare ale **efectului de poluare**.

⇒ Profesorul este acela care formează echipele de lucru și stabilește problema de discutat;

⇒ **Lecția: Efectele poluării aerului asupra atmosferei**

Modulul: Controlul calității aerului

Clasa: I A

⇒ **Efectele :** Efectul de seră; Distrugerea stratului de ozon; Încălzirea globală

⇒ Se formează 3 grupe, fiecare va analiza un efect;

⇒ Înregistrarea cauzelor descoperite se trec pe tablă;

⇒ Se examinează listele cu cauzele;

⇒ Stabilirea concluziilor și importanței cauzelor majore.

Asemănător se completează și celelalte cauze majore și minore, corespunzătoare întrebărilor **DE CE?, CE?, CUM?**, care conduc la efectul dat. Se verifică modul în care se face diferența între cauzele majore și cele minore și dacă ele sunt trecute corect în diagramă. Se ajunge astfel la rădăcina fenomenului produs.

Concluzie: Diagrama cauzelor și a efectului este o metodă activ-participativă de excepție în învățământul tehnologic. Prin utilizarea ei, transformăm procesul de predare-învățare într-un laborator de soluții ecologice. Elevii care învață să caute „rădăcina” unei probleme de mediu în școală vor deveni profesioniștii de mâine.

Bibliografie:

- ❖ Berca M., Ecologie generală și protecția mediului, Editura Ceres, București, 2000
- ❖ Nicolae Cănanău, Ovidiu Dima Gheorghe Gurău, Ana Gonzales Barajas, Sisteme de asigurare a calității. Editura JUNIMEA, Iași, 1998, p. 122. ISBN 973-37-0347-8
- ❖ Ishikawa, K. (1986). Guide to Quality Control. Asian Productivity Organization

Educația tehnică modernă între tradiție, inovație și parteneriat economic

Prof. dr. Meiță Nela Loredana
Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”
Drobeta-Turnu Severin

În contextul transformărilor rapide ale pieței muncii, învățământul tehnic și profesional are misiunea de a forma specialiști capabili să răspundă cerințelor economiei moderne. Devine esențial ca școala să nu ofere doar cunoștințe teoretice, ci și competențe practice solide, adaptate tehnologiilor emergente. În acest sens, deviza „Arta nu se învață, meseria da!” capătă o semnificație profundă: talentul poate fi înăscut, dar meseria se formează prin practică, disciplină, responsabilitate și colaborare.

Lucrarea de față prezintă bune practici, metode moderne de predare și exemple de parteneriat educațional, având ca obiectiv dezvoltarea elevilor ca viitori profesioniști.

1. Formarea practică a viitorilor specialiști prin metode moderne de predare

Procesul de instruire practică a evoluat semnificativ. În locul metodelor tradiționale, centrate pe demonstrație și repetare mecanică, se promovează:

- Învățarea prin proiect – elevii lucrează la produse reale, utile, ceea ce le dezvoltă autonomia și responsabilitatea.
- Simulările tehnologice – folosirea softurilor de proiectare, a simulatoarelor de sudură sau a aplicațiilor digitale.
- Învățarea colaborativă – echipe de elevi care rezolvă sarcini complexe, exact ca într-un mediu industrial.
- Evaluarea formativă – feedback constant, orientat spre progres, nu doar spre rezultat.

Aceste metode cresc motivația elevilor și îi pregătesc pentru situații reale de muncă.

2. Adaptarea curriculumului la piața muncii

Un învățământ tehnic performant trebuie să fie conectat la nevoile economiei locale. Adaptarea curriculumului presupune:

- Actualizarea periodică a conținuturilor, în funcție de tehnologiile utilizate în industrie.
- Introducerea competențelor cerute de angajatori (MIG-MAG, CNC, robotică, mentenanță industrială).
- Colaborarea cu firmele partenere pentru stabilirea standardelor de practică.
- Flexibilitate în organizarea orelor, astfel încât elevii să petreacă mai mult timp în ateliere și în companii.

Această adaptare transformă școala într-un mediu relevant, conectat la realitatea economică.

3. Bune practici și responsabilitate profesională

Formarea unui specialist nu înseamnă doar deprinderea unei tehnici, ci și dezvoltarea unei conduite profesionale. În cadrul activităților practice, se pune accent pe:

- Securitatea muncii – utilizarea corectă a echipamentelor, respectarea procedurilor, prevenirea riscurilor.
- Etica profesională – punctualitate, seriozitate, respect față de colegi și față de locul de muncă.
- Disciplina tehnică – lucrul ordonat, atenția la detalii, asumarea responsabilității pentru produsul final.

Participarea elevilor la concursuri precum „Știu și aplic” consolidează aceste valori și demonstrează importanța pregătirii pentru situații reale.

4. Competențe digitale și inteligență artificială în procesul de predare

Digitalizarea devine un instrument esențial în ateliere și în sălile de clasă:

- Utilizarea platformelor educaționale pentru resurse, teste și portofolii digitale.
- Integrarea aplicațiilor de proiectare 2D/3D.
- Folosirea instrumentelor de realitate augmentată pentru vizualizarea proceselor tehnice.
- Introducerea noțiunilor de inteligență artificială ca suport în diagnosticare, proiectare sau optimizare.

Aceste competențe îi pregătesc pe elevi pentru meseriile viitorului.

5. Orientare profesională și consilierea elevilor

Consilierea profesională are rolul de a:

- Identifica aptitudinile și interesele elevilor.
- Ghida alegerea unei specializări potrivite.
- Oferi informații despre piața muncii, salarii, cerințe și oportunități.
- Dezvolta abilități de prezentare, comunicare și integrare în echipe.

Prin vizite la companii, întâlniri cu specialiști și participarea la evenimente educaționale, elevii înțeleg mai bine ce presupune o carieră tehnică.

6. Sustenabilitate și conștientizare socială

Educația tehnică modernă include și dimensiunea responsabilității sociale. Elevii sunt încurajați să:

- Adopte practici sustenabile în activitățile lor.
- Reducă risipa de materiale.
- Înțeleagă impactul industriei asupra mediului.
- Participe la proiecte comunitare și campanii de conștientizare.

Astfel, formarea lor depășește granițele atelierului și contribuie la dezvoltarea unei societăți responsabile.

„Arta nu se învață, meseria da!” nu este doar un motto, ci o realitate a învățământului tehnic modern. Prin metode inovatoare, parteneriate solide cu mediul economic, integrarea tehnologiei și promovarea responsabilității profesionale, școala devine un spațiu în care elevii își construiesc viitorul cu propriile mâini.

Meseria se învață prin practică, prin experiențe autentice și prin colaborare. Iar atunci când educația, industria și comunitatea lucrează împreună, rezultatul este o generație de tineri profesioniști pregătiți să facă față provocărilor unei lumi în continuă schimbare.

Bibliografie:

- ❖ **Ministerul Educației.** Strategia educației și formării profesionale din România. Documente privind dezvoltarea învățământului dual și tehnologic.
- ❖ **Cucoș, Constantin.** *Pedagogie*. Editura Polirom, Iași. (Pentru fundamentarea metodelor de predare și evaluare).
- ❖ **Joița, Elena.** Instruirea constructivistă – o alternativă. Fundamente. Strategii. Editura Paideia, București. (Susține ideea învățării prin proiecte și autonomiei elevului).
- ❖ **Legea nr. 319/2006** a securității și sănătății în muncă (pentru capitolul de bune practici).

Etica și Disciplina Profesională în Turism

Prof. Miloșescu Cristian Dorel
Liceul Tehnologic Dierna Orșova

Turismul este, prin excelență, o industrie a „oamenilor pentru oameni”. Spre deosebire de alte domenii unde produsul este un obiect tangibil, în turism produsul principal este **experiența**. Din acest motiv, comportamentul angajatului, integritatea informației și disciplina la locul de muncă nu sunt doar reguli administrative, ci elemente esențiale care definesc succesul unei afaceri turistice.

Etica reprezintă ansamblul de principii morale care ne ajută să distingem între „bine” și „rău” în relațiile profesionale. În turism, etica se manifestă prin:

Onestitatea în comunicare: Prezentarea reală a serviciilor. O descriere exagerată a unui hotel (ex: „vedere la mare” care este, de fapt, o vedere spre un zid) poate aduce un profit pe termen scurt, dar distruge reputația pe termen lung.

Respectul pentru diversitate: Tratarea tuturor turiștilor cu aceeași amabilitate, indiferent de naționalitate, religie, vârstă sau statut social.

Confidențialitatea: Protejarea datelor personale și a vieții private a clientului.

Disciplina nu se referă doar la sancțiuni, ci la rigoarea necesară pentru a menține standardele de calitate. Un sistem turistic funcționează ca un ceas: dacă un singur mecanism întârzie, întreaga vacanță a turistului este afectată.

Punctualitatea: Întârzierea unui ghid sau a unui șofer de autocar produce un efect de domino care anulează vizite și creează stres.

Codul vestimentar și atitudinea: Uniforma curată și zâmbetul sunt „cartea de vizită” a unității. Disciplina personală implică controlul emoțiilor, chiar și în fața unui client dificil.

Respectarea procedurilor: Utilizarea corectă a echipamentelor și respectarea normelor de igienă (esențiale în unitățile de cazare și alimentație publică).

În era digitală, etica se confruntă cu noi provocări:

Recenziile false: Practica neetică de a scrie recenzii pozitive proprii sau negative concurenței.

Turismul sustenabil: Este etic să promovăm o destinație care suferă din cauza supra-turismului sau unde resursele de apă ale localnicilor sunt consumate excesiv de resorturi?

Supra-rezervarea: Decizia de a vinde mai multe locuri decât sunt disponibile, mizând pe anulări – o practică legală uneori, dar problematică din punct de vedere etic.

- Lipsa eticii și a disciplinei conduce la:

Pierderea clienților: Un turist dezamăgit va povesti altor 10 persoane despre experiența sa negativă.

Sanctiuni legale: Amenzi din partea autorităților pentru publicitate înșelătoare.

Mediu de lucru toxic: Lipsa disciplinei duce la conflicte între colegi și scăderea motivației.

Predarea conceptelor de etică și disciplină în turism necesită o abordare practică și interactivă, axată pe dezvoltarea gândirii critice și a empatiei față de client.

1. Metode de predare active

- Analiza dilemelor morale: Prezentați elevilor situații de viață reală (ex: un turist care a pierdut un obiect de valoare, dar nu are dovezi) și încurajați discuțiile în grupuri mici pentru a găsi soluția cea mai etică.
- Învățarea bazată pe probleme (PBL): Elevii primesc un scenariu complex (ex: o agenție care primește reclamații privind discrepanța dintre poze și realitate) și trebuie să propună un plan de remediere bazat pe onestitate.
- Invitați experți: Dialogul direct cu manageri de hotel sau ghizi turistici care pot împărtăși provocări etice reale întâlnite în carieră.
- **Activități practice și Jocuri de rol**
- Jocurile de rol sunt esențiale pentru a "simți" impactul comportamentului profesional.
- **Scenariul "Clientul Dificil":** Un elev joacă rolul unui turist nemulțumit, iar celălalt rolul recepționarului care trebuie să rămână disciplinat, calm și politicos.
- **Jocul "Oglinda":** Exerciții de mimă sau gesturi pentru a exersa limbajul non-verbal pozitiv și menținerea unei atitudini ospitaliere.
- **Proiecte tematice:** Crearea unui "Cod de conduită al elevului ghid" pentru o excursie școlară imaginată, incluzând reguli de punctualitate și respect față de mediu.

Iată o propunere de **proiect de lecție** de 50 de minute, gata de folosit la clasă. Tema aleasă este **"Onestitatea în promovarea ofertelor turistice"**, deoarece este un subiect vizual, ușor de înțeles și foarte relevant pentru elevi.

Proiect de Lecție: „Adevăr sau Filtru?” – Etica în Promovarea Turistică

Obiectiv general: Elevii vor înțelege diferența dintre marketingul creativ și publicitatea înșelătoare, învățând să aplice principiul onestității în ofertele turistice.

1. Captarea atenției (5 minute)

Activitate: Proiectați sau arătați două imagini de tipul „Reality vs. Expectation” (Exemplu: o plajă exotică pustie în broșură vs. aceeași plajă plină de gunoaie sau aglomerată în realitate).

Întrebare: „Cum v-ați simți dacă ați plăti o vacanță bazându-vă pe prima poză și ați găsi a doua variantă? Cine este responsabil?”

2. Transmiterea cunoștințelor (10 minute)

Definiție: Explicați succesele etice (promisiuni respectate) vs. derapajele etice (omisiunea unor detalii importante, editarea excesivă a pozelor).

Concept cheie: **Onestitatea** nu înseamnă să spui că hotelul e urât, ci să prezinți corect facilitățile (ex: „Hotel situat la 15 minute de plajă”, nu „Lângă mare” dacă trebuie să mergi 2 km).

3. Activitate practică: „Detectivul de Oferte” (15 minute)

Sarcina: Împărțiți clasa în grupe de 4 elevi. Oferiți-le o descriere „înfrumusețată” excesiv a unei pensiuni (ex: „Oază de liniște în inima orașului” – când de fapt e lângă o autostradă).

Cerința: Elevii trebuie să rescrie anunțul astfel încât să rămână **atractiv**, dar să fie **onest** (ex: „Acces rapid la principalele artere rutiere, ideal pentru călătorii de afaceri, cu izolare fonică”).

4. Joc de rol: „Clientul Nemulțumit” (10 minute)

Scenariu: Un turist (elevul A) vine la agenție furios că hotelul nu are vedere la mare, deși agentul (elevul B) i-a promis asta.

Miza: Elevul B trebuie să exerseze **disciplina** (calm, limbaj profesional) și să găsească o soluție etică (compensare, scuze sincere, asumarea greșelii).

5. Concluzii și Evaluare (10 minute)

Reflecție: „De ce este mai profitabil pe termen lung să fii onest, chiar dacă pierzi un client astăzi?” (Se discută despre recenzii negative, pierderea încrederii și imaginea brandului).

Tema: Găsiți pe internet un exemplu de reclamă turistică pe care o considerați „la limita eticii” și explicați de ce.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației (2021). *Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului național*. București.
- ❖ Autoritatea Națională pentru Calificări (2022). *Standarde ocupaționale pentru domeniul turism și alimentație*. București.
- ❖ Institutul Național de Statistică (2023). *Turismul în România. Date statistice*. București.
- ❖ Consiliul Concurenței (2022). *Practici comerciale și concurență în domeniul serviciilor*. București.
- ❖ Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor (2022). *Strategii privind dezvoltarea durabilă și protecția mediului*. București.
- ❖ Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Turism (2023). *Studii privind comportamentul consumatorului în turism*. București.

Evoluția urbană și dezvoltarea economico-geografică a municipiului Drobeta-Turnu Severin (secolele XIX-XX)

Prof. Alexandru Mighiu
Școala Gimnazială nr. 92, București

Introducere

Municipiul Drobeta-Turnu Severin reprezintă unul dintre cele mai relevante exemple de evoluție urbană din sud-vestul României, deoarece dezvoltarea sa a fost determinată deopotrivă de poziția geografică, de rolul Dunării, de deciziile administrative ale secolului al XIX-lea și de transformările economice ale perioadei moderne. Așezarea pe malul stâng al fluviului, într-un spațiu de legătură între Oltenia, Banat și culoarul dunărean, a oferit orașului o funcție strategică, comercială și industrială. Din această perspectivă, Drobeta-Turnu Severin nu poate fi analizat doar ca o localitate urbană, ci ca un spațiu în care factorii naturali și cei istorici au acționat împreună, modelând structura orașului și direcțiile sale de dezvoltare.

Lucrarea de față urmărește să evidențieze modul în care orașul s-a format și s-a extins, pornind de la reorganizarea administrativă din prima jumătate a secolului al XIX-lea și continuând cu dezvoltarea infrastructurii, a funcțiilor comerciale, industriale, culturale și administrative. Analiza are în vedere relația dintre planificarea urbană și condițiile geografice, dar și rolul instituțiilor, al portului, al căilor ferate și al șantierului naval în consolidarea orașului. În același timp, sunt urmărite efectele industrializării din secolul XX, ale construirii sistemului hidroenergetic Porțile de Fier și ale restructurării economice de după 1990.

Din punct de vedere metodologic, articolul valorifică informații istorice și geografice din lucrări monografice și studii de specialitate, precum și interpretarea planurilor urbane ale orașului. Prin urmare, accentul cade pe explicarea legăturii dintre amplasament, rețele de transport, funcții economice și organizare urbană. Această abordare permite înțelegerea localității Drobeta-Turnu Severin ca oraș-port, oraș industrial și centru administrativ regional, aflat permanent sub influența Dunării și a deciziilor socio-politice.

1. Cadrul geografic și importanța poziției pe Dunăre

Poziția geografică a municipiului Drobeta-Turnu Severin a constituit unul dintre principalii factori ai dezvoltării sale. Orașul este situat în partea de sud-vest a României, pe malul stâng al Dunării, într-o zonă în care fluviul a funcționat atât ca limită naturală, cât și ca axă de circulație și schimb. Relieful de câmpie joasă, cu pante domoale orientate spre sud, a favorizat trasarea străzilor, construirea locuințelor, amplasarea instituțiilor și extinderea cartierelor. În același timp, scurgerea

apelor către Dunăre a redus riscul acumulării apelor provenite din precipitații, aspect important pentru stabilitatea orașului și pentru alegerea amplasamentului inițial.

Dunărea a avut un rol determinant în evoluția localității. Ea a facilitat navigația, transportul mărfurilor, apariția portului și dezvoltarea șantierului naval. Prin intermediul fluviului, orașul a intrat în legătură cu spațiul central-european și balcanic, devenind un punct de contact între economia românească și circuitele comerciale europene. În acest sens, apa nu a reprezentat doar un element natural al peisajului, ci o resursă economică și strategică. Amplasarea portului în sudul orașului, pe malul Dunării, a permis importul și exportul de bunuri, iar apropierea căii ferate a întărit această funcție comercială.

Cadrul natural a influențat și organizarea spațiului urban. Orașul s-a dezvoltat pe o structură relativ ordonată, în care spațiile publice, piețele, parcurile și instituțiile au fost așezate în funcție de accesibilitate și de relief. Ogașele care traversează zona au avut rol în drenajul apelor, iar terenurile plane au permis ulterior dezvoltarea cartierelor noi și a zonelor industriale. Din această cauză, analiza geografică a orașului arată că evoluția sa nu poate fi separată de condițiile naturale care au permis extinderea și funcționarea sa.

2. Formarea orașului modern și primele planuri urbanistice

Formarea orașului modern Drobeta-Turnu Severin este legată de schimbările politice produse după Pacea de la Adrianopol din 1829, moment care a contribuit la diminuarea controlului otoman asupra Dunării și la reorganizarea administrației în spațiul românesc. În anul 1830, prin decizia domnitorului Alexandru Ghica, s-a realizat unificarea localităților Drobeta și Turnu Severin. Această măsură a avut o importanță majoră, deoarece a creat baza unui centru urban nou, cu funcții administrative și economice în regiunea Olteniei (Demetrescu, 1883, p. 25-27).

Un moment important în stabilirea noului oraș a fost legat de situația locuitorilor din Cerneți, afectați de incendii și de instabilitatea așezării. Generalul Kiseleff, în calitate de comisar imperial rus, a susținut mutarea populației spre câmpia Severinului, unde exista posibilitatea întemeierii unui oraș mai bine organizat. Moșia Severinului, locuită atunci de un număr redus de gospodării și de mahalaua Banovița, a fost cumpărată, iar autoritățile au luat hotărârea de a fonda o nouă așezare urbană. Deși primele planuri au întâmpinat opoziție din partea unor locuitori, procesul de organizare a continuat (Demetrescu, 1883, p. 25-27).

Trasarea străzilor i-a fost încredințată inginerului Moritz von Ott, iar primele construcții au început să apară în zona centrală. Un reper timpuriu al orașului a fost Hanul Roșu, clădire care marchează începuturile dezvoltării urbane și comerciale ale Severinului (Pajură și Giurgescu, 1933, p. 59). În anul 1836 a fost aprobat un nou plan al orașului, realizat de arhitectul Kvassie Vilagros, iar parcelele de teren au început să fie vândute pentru locuințe. Primele categorii de locuitori atrași

de noul oraș au fost comercianții, cârciumarii și țăranii din împrejurimi, care au construit case și au pus bazele vieții urbane (Demetrescu, 1883, p. 31).

Planul orașului era unul rectangular, cu străzi drepte și intersecții perpendiculare, ceea ce reprezenta o formă modernă de organizare urbană pentru epocă. Acest tip de planificare a avut avantaje clare: facilita circulația, permitea parcelarea ordonată a terenurilor, favoriza amplasarea instituțiilor și reducea dezordinea specifică așezărilor dezvoltate spontan. Severinul s-a remarcat, așadar, încă de la început ca un oraș planificat, construit după principii moderne, în care administrația a avut un rol esențial.

3. Dezvoltarea urbană în secolul al XIX-lea

Dezvoltarea orașului s-a intensificat treptat după anul 1841, când au fost atrase noi categorii de locuitori și investitori. Autoritățile au urmărit popularea orașului prin vânzarea de parcele și prin încurajarea venirii unor comunități diverse: germani, austrieci, sârbi, evrei, greci, aromâni, armeni, turci, bulgari, francezi și italieni. Această diversitate a contribuit la dezvoltarea comercială și meșteșugărească, dar și la configurarea unui spațiu urban multicultural. Orașul nu s-a dezvoltat doar prin creștere demografică, ci și prin diversificarea ocupațiilor și a relațiilor economice.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, Severinul a devenit un centru administrativ și comercial tot mai important. În anul 1860 s-a considerat necesară înființarea unor bariere la principalele drumuri de acces: spre Craiova, Vârciorova, port și târg. Acest fapt arată că orașul avea deja fluxuri comerciale și de circulație suficient de importante pentru a necesita control și organizare. Legătura cu spațiul românesc și european a fost întărită prin șoseaua Craiova-Orșova, realizată în 1851, ceea ce a facilitat transportul mărfurilor și mobilitatea populației.

Pe planul orașului din 1893 se observă o extindere semnificativă a infrastructurii. Drumurile au fost modernizate, rețeaua feroviară a început să joace un rol tot mai mare, iar orașul s-a consolidat ca nod comercial. Au fost construite clădiri publice, spații rezidențiale și comerciale, iar parcurile au contribuit la îmbunătățirea aspectului urban. Tot în această perioadă au fost înființate școli, biblioteci și societăți culturale, ceea ce arată că dezvoltarea urbană a fost însoțită de o evoluție educațională și culturală.

Instituțiile sanitare au reprezentat o componentă importantă a modernizării orașului. Prima instituție sanitară a fost carantina construită în 1836, având rolul de a preveni răspândirea bolilor. Ulterior, nevoia unui spital modern a devenit tot mai evidentă, iar în 1870 s-a hotărât construcția Spitalului Grecescu. Acesta a fost edificat la începutul secolului XX și a devenit una dintre instituțiile medicale importante ale orașului, contribuind la creșterea calității vieții (Pajură și Giurgescu, 1933, p. 84-85).

Localizarea instituțiilor publice arată o logică urbanistică bine conturată. Primăria a fost amplasată în zona centrală, pentru a fi accesibilă cetățenilor, iar în apropiere se aflau parcuri, piețe și alte clădiri administrative. Piețele orașului, precum Piața Radu Negru, Piața Bibescu, Piața Mircea sau Piața Știrbei, aveau funcții comerciale specializate, fiind spații de schimb pentru cereale, animale, pește, lemne, vase sau alte produse. Aceste piețe ilustrează structura economică a orașului și modul în care comerțul a organizat spațiul urban (Pajură și Văduva, 1941, p. 15).

4. Funcțiile economice ale orașului

Funcția economică a orașului Drobeta-Turnu Severin s-a bazat în mare măsură pe relația cu Dunărea. Portul situat în sudul orașului a permis desfășurarea comerțului cu cereale, animale și diverse produse, contribuind la conectarea orașului cu alte centre dunărene. Așezarea portului pe malul fluviului era firească din punct de vedere geografic, iar apropierea de căile rutiere și feroviare a întărit rolul său. Prin port, orașul a devenit un spațiu de tranzit, schimb și depozitare, ceea ce a favorizat apariția activităților industriale și comerciale.

Cea mai importantă unitate industrială a orașului a fost șantierul naval, înființat în anul 1858. Apariția acestuia a fost determinată de nevoia de a repara vasele care circulau pe Dunăre și de a evita transportarea lor spre centre îndepărtate, precum Viena sau Buda-Pesta. În același timp, șantierul a avut și o semnificație geopolitică, fiind legat de interesul Austriei de a controla navigația dunăreană și de a-și consolida influența economică în Principate (Pajură și Giurgescu, 1933, p. 186).

Pe lângă șantierul naval, orașul a dezvoltat și alte ramuri industriale: morăritul, industria alimentară, fabrica de bomboane "Mercur", industria pălăriilor, tăbăcăria, fabrica de bere "Traian", fabrici de gheață și unități de prelucrare a materialelor. Unele dintre acestea au avut producții importante, însă criza economică din anii 1929-1933 a afectat puternic industria locală. Închiderea unor fabrici a redus locurile de muncă și a influențat nivelul de trai al populației (Pajură și Giurgescu, 1933, p. 195-196).

5. Extinderea urbană și transformările secolului XX

Planul regulator al orașului din 1893 prevedea terenuri rezervate pentru extinderea viitoare, mai ales în partea de nord. Ulterior, aceste terenuri au fost ocupate treptat, inclusiv de familiile veteranilor și văduvelor după Primul Război Mondial. Orașul s-a extins spre nord, păstrând în mare parte structura rectangulară inițială. Această continuitate a planului urbanistic arată că modelul adoptat în secolul al XIX-lea a rămas funcțional și în etapele următoare de dezvoltare.

În prima jumătate a secolului XX, au apărut cartiere noi, instituții de învățământ, cimitire, spații sportive și zone comerciale. Târgul săptămânal a fost amplasat în zona estică, pentru a permite desfășurarea activităților negustorești fără a aglomera centrul orașului. Rețeaua feroviară a

fost extinsă pentru transportul de materiale și pentru conectarea zonelor industriale, inclusiv a șantierului naval. Această relație dintre cale ferată, port și industrie a reprezentat una dintre caracteristicile principale ale dezvoltării economice a orașului.

Spațiile verzi au avut, de asemenea, un rol important în organizarea urbană. Parcurile Tudor Vladimirescu, Eroilor, Dragalina, Liceului și Roman au contribuit la echilibrul dintre spațiile construite și cele destinate recreării. În apropierea lor se aflau clădiri reprezentative, precum Teatrul Theodor Costescu, care a devenit un simbol cultural al orașului. Astfel, Severinul nu s-a dezvoltat numai ca oraș industrial, ci și ca centru cultural și educațional.

După al Doilea Război Mondial, dezvoltarea orașului a fost puternic influențată de industrializarea socialistă. Populația a crescut semnificativ, ceea ce a impus construirea de cartiere noi, în special cu blocuri de locuințe. Extinderea cartierului Crihala și apariția noilor zone rezidențiale au răspuns nevoii de locuire generate de creșterea forței de muncă industriale. În 1948, orașul avea aproximativ 31.296 de locuitori, iar în 1977 ajunsese la 76.686, creștere explicată prin politicile demografice și prin atragerea populației către locurile de muncă industriale.

Un moment esențial pentru dezvoltarea regională l-a reprezentat construirea sistemului hidroenergetic Porțile de Fier I, realizat între 1964 și 1972 în colaborare cu Iugoslavia. Barajul și hidrocentralele au avut rol în producerea energiei electrice, în îmbunătățirea navigației și în controlul debitelor Dunării.

În perioada comunistă s-au dezvoltat și alte unități industriale, precum Uzina Mecanică Drobeta, întreprinderi de piese, fabrici de ciment și unități legate de industria energetică. Zonele industriale au fost amplasate în special la marginea orașului, pentru a reduce impactul asupra zonelor rezidențiale și pentru a facilita accesul transportului greu. Totuși, industrializarea intensivă a avut și efecte negative, mai ales în privința poluării și a presiunii asupra mediului.

6. Restructurarea contemporană și patrimoniul urban

După 1989, Drobeta-Turnu Severin a intrat într-o etapă de restructurare economică, marcată de reducerea activității industriale și de scăderea numărului de locuri de muncă în marile întreprinderi. Șantierul naval, care în perioada comunistă avusese mii de angajați și exportase nave în numeroase țări, a fost afectat de lipsa resurselor, de concurența economică și de schimbarea piețelor. Această criză a influențat puternic orașul, deoarece industria navală fusese timp de peste un secol un pilon al economiei locale (Butnariu, 1998, p. 149).

În același timp, unele unități industriale poluante, precum termocentrala de la Halânga, și-au redus sau și-au încetat activitatea, pe fondul costurilor ridicate, al tehnologiei învechite și al noilor standarde de mediu. Această transformare reflectă trecerea de la modelul industrial intensiv la o

orientare mai prudentă față de resurse, mediu și calitatea vieții. În prezent, orașul are nevoie de reconversie economică, de investiții în servicii și de valorificarea patrimoniului natural și cultural.

Patrimoniul istoric al orașului reprezintă o resursă importantă. Piciorul podului lui Traian, muzeul Porțile de Fier, Teatrul Theodor Costescu, Castelul de Apă, parcurile și clădirile de patrimoniu sunt elemente care pot susține dezvoltarea turismului cultural.

Concluzii

Evoluția municipiului Drobeta-Turnu Severin demonstrează importanța relației dintre cadrul geografic și dezvoltarea urbană. Poziția pe malul Dunării, relieful favorabil, accesul la transportul fluvial și terestru și planificarea urbanistică riguroasă au transformat orașul într-un centru important al sud-vestului României. De la unificarea administrativă din 1830 până la extinderea industrială din secolul XX, orașul a evoluat prin acumularea unor funcții economice, administrative, culturale și strategice.

Șantierul naval, portul, calea ferată, piețele, instituțiile publice și dezvoltarea cartierelor au fost elemente esențiale ale acestei evoluții. În perioada modernă, industrializarea a generat creștere demografică și economică, dar și probleme de mediu și dependență față de marile întreprinderi. După 1990, declinul industriei a impus o reorientare a orașului către servicii, turism, patrimoniu și dezvoltare durabilă.

Drobeta-Turnu Severin este un oraș a cărui identitate se explică prin Dunăre, prin planificarea urbană modernă și prin rolul său industrial. Viitorul său depinde de capacitatea de a valorifica aceste moșteniri într-un mod echilibrat, prin protejarea patrimoniului, modernizarea infrastructurii și promovarea unei economii adaptate cerințelor contemporane.

Bibliografie

- ❖ Borcoman, M. (2018). 165 de trepte ale istoriei severinene. Drobeta-Turnu Severin: Terra Grifonis.
- ❖ Butnariu, M. (1998). Monografia Municipiului Drobeta-Turnu Severin. Drobeta-Turnu Severin: Editura Prier.
- ❖ Demetrescu, V. (1883). Istoria Orașului Severin. Drobeta-Turnu Severin: Tipografia Emil J. Knoll.
- ❖ Dornescu, G., Ardeleanu, V. și Ardeleanu, A. (2018). Industria navală în România: tradiție și modernitate. Analele Universității Maritime Constanța.
- ❖ Ghinea, D. (2018). Enciclopedia Geografică a României. Ediția a IV-a. București: Editura Enciclopedică.

- ❖ Pajură, C. și Giurgescu, D. T. (1933). Istoricul Orașului Turnu-Severin (1833-1933). București: Tipografia Tiparul Românesc.
- ❖ Pajură, C. și Văduva, C. (1941). Album Geografic al județului Mehedinți. Drobeta-Turnu Severin: Tipografia Ion N. Bojneagu.
- ❖ Hidroelectrica S.A. Sistemul hidroenergetic Porțile de Fier. Disponibil online: <https://www.hidroelectrica.ro/>

Rolul învățământului tehnologic în economie

Prof. Pangu Tanța
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta Turnu Severin

În contextul dezvoltării accelerate a tehnologiei și al transformărilor economice la nivel mondial, învățământul tehnologic ocupă un loc tot mai important în pregătirea resurselor umane și în susținerea competitivității economice. Economia modernă este caracterizată prin inovare, digitalizare și utilizarea unor tehnologii din ce în ce mai performante, ceea ce impune existența unei forțe de muncă bine pregătite, capabile să răspundă cerințelor actuale ale pieței. În acest sens, învățământul tehnologic reprezintă o componentă esențială a sistemului educațional, deoarece oferă atât cunoștințe teoretice, cât și competențe practice necesare integrării profesionale.

În ultimii ani, numeroase state au acordat o atenție deosebită dezvoltării învățământului tehnologic, considerându-l un factor determinant al creșterii economice și al dezvoltării durabile. Acest tip de educație contribuie la reducerea decalajului dintre cerințele angajatorilor și pregătirea absolvenților, facilitând tranziția de la școală la locul de muncă. Totodată, învățământul tehnologic sprijină inovarea, stimulează antreprenoriatul și favorizează dezvoltarea industriilor moderne.

Învățământul tehnologic reprezintă ansamblul formelor de educație și pregătire profesională orientate spre dezvoltarea competențelor tehnice, practice și profesionale necesare desfășurării unei activități economice. Acesta îmbină pregătirea teoretică cu activitățile practice desfășurate în laboratoare, ateliere sau în cadrul stagiilor de practică organizate în colaborare cu agenții economici.

Spre deosebire de învățământul teoretic, care urmărește în principal dezvoltarea cunoștințelor generale și academice, învățământul tehnologic este orientat spre formarea unor competențe concrete, adaptate nevoilor economiei și pieței muncii. Elevii și studenții învață să utilizeze echipamente moderne, să respecte standardele de calitate și siguranță și să rezolve probleme practice întâlnite în activitatea profesională.

În România, învățământul tehnologic include liceele tehnologice, școlile profesionale și învățământul profesional dual. Aceste forme de pregătire acoperă domenii variate, precum mecanică, electrică, electronică, construcții, agricultură, industrie alimentară, turism, transporturi, protecția mediului, informatică și servicii.

Economia unei țări depinde în mare măsură de calitatea resurselor umane. Chiar dacă investițiile în infrastructură, tehnologie și capital sunt importante, acestea nu pot produce rezultate

fără existența unor specialiști competenți care să le utilizeze eficient. Din acest motiv, învățământul tehnologic este considerat unul dintre principalii factori ai dezvoltării economice.

Un prim rol al învățământului tehnologic constă în formarea unei forțe de muncă bine pregătite. Absolvenții dobândesc competențe tehnice și profesionale care le permit să se integreze rapid pe piața muncii și să răspundă cerințelor angajatorilor. În multe sectoare economice există un deficit de personal calificat, iar pregătirea oferită de școlile tehnologice contribuie la reducerea acestei probleme.

De asemenea, învățământul tehnologic contribuie la creșterea productivității muncii. Angajații care dețin competențe profesionale solide utilizează mai eficient resursele, reduc pierderile și realizează produse sau servicii de calitate superioară. Acest lucru conduce la creșterea competitivității întreprinderilor și, implicit, la dezvoltarea economiei naționale.

Un alt aspect important îl reprezintă adaptarea permanentă la schimbările tehnologice. Evoluția rapidă a automatizării, robotizării și digitalizării impune actualizarea continuă a competențelor profesionale. Învățământul tehnologic oferă posibilitatea formării și perfecționării continue a specialiștilor, contribuind la dezvoltarea unei economii bazate pe cunoaștere și inovare.

Piața muncii este într-o continuă transformare, iar cererea pentru profesii tehnice este din ce în ce mai mare. Învățământul tehnologic facilitează integrarea tinerilor pe piața muncii prin dezvoltarea competențelor practice și prin contactul direct cu mediul economic. Stagiile de practică și programele de învățământ dual permit elevilor să lucreze în companii încă din perioada studiilor, acumulând experiență profesională și familiarizându-se cu cerințele locului de muncă.

În același timp, colaborarea dintre instituțiile de învățământ și mediul de afaceri contribuie la adaptarea curriculumului la nevoile economiei. Companiile pot participa la elaborarea programelor de formare, pot pune la dispoziție echipamente moderne și pot oferi oportunități de angajare pentru absolvenți.

Una dintre cele mai importante caracteristici ale economiei contemporane este accentul pus pe inovare. Progresul tehnologic influențează toate domeniile de activitate, iar succesul unei economii depinde de capacitatea acesteia de a crea și utiliza tehnologii performante.

Învățământul tehnologic stimulează dezvoltarea competențelor creative și a gândirii tehnice. Elevii sunt încurajați să identifice soluții practice pentru probleme reale, să proiecteze produse și să utilizeze programe informatice, sisteme automatizate și echipamente moderne.

Totodată, colaborarea dintre instituțiile de învățământ, universități și companii facilitează transferul de cunoștințe și dezvoltarea cercetării aplicate. Numeroase inovații apar în urma cooperării dintre mediul educațional și cel economic, contribuind la creșterea competitivității întreprinderilor.

Investițiile în educație sunt considerate investiții în capitalul uman, iar numeroase studii economice demonstrează că dezvoltarea educației influențează pozitiv creșterea economică. O populație bine pregătită generează un nivel mai ridicat al productivității, venituri mai mari și o capacitate sporită de adaptare la schimbările economice.

Învățământul tehnologic contribuie la reducerea șomajului, deoarece absolvenții dețin competențe solicitate de angajatori. În același timp, acesta favorizează dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, întrucât mulți absolvenți aleg să își deschidă propriile afaceri în domeniul în care s-au specializat.

De asemenea, dezvoltarea învățământului tehnologic atrage investiții străine. Companiile internaționale sunt interesate să investească în regiuni unde există personal calificat și infrastructură educațională performantă. Astfel, educația tehnologică contribuie indirect la crearea de locuri de muncă și la dezvoltarea regională.

Deși importanța învățământului tehnologic este recunoscută, acesta se confruntă cu numeroase provocări. Una dintre cele mai importante este adaptarea permanentă a programelor școlare la evoluția tehnologică. Multe echipamente utilizate în unitățile de învățământ sunt depășite, iar laboratoarele necesită investiții constante.

O altă provocare este schimbarea percepției sociale asupra educației tehnologice. În trecut, aceasta era considerată inferioară învățământului teoretic, însă evoluțiile economice au demonstrat că meseriile tehnice sunt esențiale și pot oferi oportunități profesionale foarte bune.

Dezvoltarea digitalizării și a inteligenței artificiale impune apariția unor noi competențe. Absolvenții trebuie să fie capabili să utilizeze aplicații informatice, să lucreze cu sisteme automatizate și să învețe continuu pe parcursul întregii vieți profesionale. În acest context, colaborarea dintre școli, universități și mediul economic devine tot mai importantă.

Învățământul tehnologic reprezintă unul dintre pilonii dezvoltării economice moderne. Prin formarea unei forțe de muncă bine pregătite, acesta contribuie la creșterea productivității, reducerea șomajului, dezvoltarea antreprenoriatului și stimularea inovării. În același timp, facilitează adaptarea economiei la schimbările tehnologice și la cerințele unei piețe a muncii aflate într-o continuă evoluție.

Într-o lume caracterizată de digitalizare, automatizare și competiție economică globală, investițiile în învățământul tehnologic devin o necesitate strategică. Modernizarea infrastructurii educaționale, consolidarea parteneriatelor cu mediul de afaceri și adaptarea programelor de studiu la noile tehnologii reprezintă direcții esențiale pentru dezvoltarea unui sistem educațional eficient.

În concluzie, rolul învățământului tehnologic depășește simpla pregătire profesională a tinerilor. Acesta contribuie la dezvoltarea capitalului uman, la creșterea competitivității economiei

și la îmbunătățirea nivelului de trai al populației. O economie performantă nu poate exista fără specialiști bine pregătiți, iar învățământul tehnologic constituie una dintre cele mai importante investiții în viitorul unei societăți.

Bibliografie

- ❖ *Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023*, cu modificările și completările ulterioare.
- ❖ Ministerul Educației. *Repere pentru dezvoltarea învățământului profesional și tehnic din România*. București.
- ❖ Ministerul Educației și Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic (CNDIPT). *Strategia de dezvoltare a învățământului profesional și tehnic din România*.

Educația prin muncă responsabilă – strategie de formare a competențelor și valorilor la elevi

Prof. Pleniceanu Tania
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

Educația modernă urmărește nu doar transmiterea de cunoștințe, ci și formarea unor competențe de viață care să faciliteze integrarea socială și profesională a elevilor. Munca responsabilă reprezintă un instrument educativ esențial prin care se dezvoltă autonomia, spiritul civic și capacitatea de colaborare. Lucrarea evidențiază rolul activităților practice și al responsabilizării elevilor în procesul instructiv-educativ, precum și importanța colaborării dintre școală și familie în formarea unei atitudini pozitive față de muncă.

Transformările sociale și economice actuale impun reconsiderarea rolului școlii în formarea elevilor. Accentul se deplasează de la acumularea exclusivă de informații către dezvoltarea competențelor transversale și a valorilor morale. În acest context, educația prin munca responsabilă devine o dimensiune fundamentală a actului educativ.

Munca, în sens pedagogic, nu se limitează la activități fizice, ci include sarcini intelectuale, proiecte colaborative, implicare comunitară și participare activă la viața școlii. Prin asumarea unor responsabilități reale, elevii își dezvoltă capacitatea de organizare, perseverența și respectul față de rezultatele obținute prin efort propriu.

Fundamente pedagogice ale educației prin muncă

Conceptul educației prin muncă are rădăcini solide în pedagogia clasică și modernă. Activitatea practică este considerată un mijloc esențial de formare integrală a personalității elevului, deoarece facilitează învățarea experiențială.

Din perspectivă pedagogică, munca responsabilă contribuie la: dezvoltarea motivației intrinseci pentru învățare; consolidarea disciplinei și autocontrolului; formarea competențelor sociale; dezvoltarea gândirii critice și aplicative. Învățarea activă permite elevului să devină participant direct la propria formare, profesorul având rolul de facilitator și ghid al experiențelor educative.

Rolul cadrului didactic în formarea responsabilității

Cadrul didactic are un rol determinant în cultivarea atitudinii responsabile față de muncă. Prin strategiile didactice utilizate, profesorul poate transforma sarcinile școlare în experiențe formative autentice. Printre modalitățile eficiente se numără:

- utilizarea metodelor activ-participative;

- organizarea proiectelor interdisciplinare;
- implicarea elevilor în activități de voluntariat;
- responsabilizarea elevilor prin roluri concrete în clasă;
- evaluarea orientată spre progres și implicare, nu exclusiv spre rezultat.

Un aspect esențial îl reprezintă modelul personal oferit de profesor. Atitudinea responsabilă, consecvența și respectul față de muncă devin repere comportamentale pentru elevi.

Parteneriatul școală-familie în educația prin muncă responsabilă

Eficiența educației prin muncă responsabilă depinde de coerența mesajelor educative transmise de școală și familie. Elevii dezvoltă comportamente stabile atunci când responsabilitatea este valorizată atât în mediul școlar, cât și în cel familial.

Familia contribuie prin:

- implicarea copiilor în activități domestice adaptate vârstei;
- stimularea autonomiei personale;
- valorizarea efortului și a perseverenței.

Parteneriatul educațional consolidează formarea unei atitudini pozitive față de muncă și previne dezvoltarea dependenței excesive sau a lipsei de implicare.

Impactul educației prin munca responsabilă asupra dezvoltării elevilor

Aplicarea consecventă a acestui model educațional generează beneficii pe termen lung: creșterea încrederii în sine;

- dezvoltarea autonomiei și a spiritului de inițiativă;
- îmbunătățirea relațiilor interpersonale;
- formarea competențelor necesare integrării socio-profesionale;
- dezvoltarea responsabilității civice.

Elevii implicați activ în sarcini reale înțeleg mai bine legătura dintre efort, perseverență și succes, ceea ce contribuie la reducerea demotivării școlare.

Bibliografie

- ❖ Cerghit, I. - Sisteme de instruire alternative și complementare, București, Editura Aramis, 2006
- ❖ Joița, E. - Pedagogie și elemente de psihologia educației, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2010

Digitalizarea educației - între tehnologie și inovație

Prof. Lepădat-Marian POPESCU

Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

Drobeta-Turnu Severin

Summary

The digitalization of education currently represents an essential process in the development of a modern education system. Digital technologies integrated into education involve more than the simple use of modern tools, in this context it is a paradigm shift that influences both teaching strategies, the teacher-student relationship and the development of skills necessary for the period in which we live.

Digitalizarea educației reprezintă în etapa actuală, un proces esențial în dezvoltarea unui sistem de învățământ modern, adaptat nevoilor elevilor și profesorilor. În ultimele decenii, tehnologia digitală a devenit o parte esențială a vieții noastre, iar educația nu face excepție. În tot mai multe unități de învățământ, profesori dar și elevi folosesc instrumente digitale pentru predare, învățare și evaluare, transformare ce aduce atât beneficii, cât și provocări.

Tehnologiile digitale integrate în educație presupun mai mult decât simpla utilizare a unor instrumente moderne, în acest context fiind vorba despre o schimbare de paradigmă, care influențează atât strategiile didactice, cât și relația profesor-elev și dezvoltarea competențelor necesare perioadei în care trăim. Educația tradițională, centrată pe metode clasice de predare, se află astăzi într-un proces de transformare accelerată prin prisma faptului că instrumentele digitale permit o abordare mult mai flexibilă, mai interactivă și mai adaptabilă la nevoile individuale ale fiecărui elev în parte. Printre cele mai recente inovații, inteligența artificială ocupă un loc special, având potențialul de a transforma educația într-un mod profund. De la platforme de învățare adaptivă la roboți pedagogici, inteligența artificială oferă oportunități extraordinare, dar vine și cu provocări semnificative. Viitorul educației va trebui să integreze inteligența artificială într-un mod echilibrat în așa fel încât aceasta să susțină profesorii fără a-i înlocui, însă. Sigur că un sistem educațional sănătos va putea folosi tehnologia ca un instrument de sprijin, fără a neglija importanța interacțiunii umane și aici intervine cadrul didactic, ce va avea un rol crucial în adaptarea și personalizarea metodelor de predare, iar inteligența artificială le poate deveni un aliat puternic dacă este utilizată într-un mod responsabil. Într-un mediu educațional digitalizat, profesorul nu mai este sursa unică de informație, ci devine un facilitator al învățării, un ghid care sprijină dezvoltarea autonomiei

elevului. Este necesar ca profesorii să fie formați continuu în competențe digitale și pedagogii moderne, să valorifice tehnologia într-un mod critic și constructiv.

Pe lângă beneficiile evidente, apar și riscuri legate de dependența de automatizare, impactul asupra gândirii critice a elevilor și problemele de etică și confidențialitate. Este esențial să analizăm echilibrul dintre inovație și păstrarea principiilor fundamentale ale procesului educațional, în condițiile în care inteligența artificială este deja integrată în diverse aspecte ale sistemului educațional, ajutând la automatizarea proceselor și personalizarea experienței de învățare.

Un beneficiu de mare importanță al inteligenței artificiale este capacitatea de a adapta conținutul educațional la nevoile individuale ale elevilor, spre deosebire de metodele tradiționale, unde curriculum-ul este uniform, algoritmiile inteligenței artificiale realizează trasee de învățare personalizate, care-i ajută pe elevi să înțeleagă mai bine anumite concepte care li se par a fi dificile. Inteligența artificială poate sprijini elevii cu nevoi speciale prin tehnologii precum recunoaștere vocală, traducere automată și generare de subtitrări. Acest lucru poate contribui la eliminarea barierelor din educație, facilitând astfel accesul la informații pentru toți elevii. Digitalizarea în procesul de învățare aduce o mulțime de beneficii atât pentru elevi și studenți, cât și pentru profesori. Aceasta îmbunătățește accesul la informații, personalizează educația și crește interactivitatea.

Incorporarea tehnologiei în procesul educațional transformă lecțiile în experiențe dinamice, simulările, realitatea augmentată și platformele de colaborare stimulează participarea activă a elevilor, facilitând înțelegerea unor concepte complexe prin metode practice și experimentale. Transformările din societatea contemporană au condus la apariția unor noi cerințe în domeniul educației. Elevii trăiesc într-un mediu digitalizat, în care accesul la informație este instantaneu, iar competențele digitale sunt esențiale pentru integrarea socială și profesională. În acest context, școala trebuie să devină un spațiu dinamic, capabil să formeze indivizi competenți digital, adaptabili și creativi.

Pentru o integrare eficientă a tehnologiei în educație se impune o viziune strategică la nivel de sistem, care să asigure infrastructură, formare și suport, implicarea comunității educaționale în dezvoltarea unor practici inovative, o cercetare continuă privind impactul tehnologiei asupra procesului de învățare și adaptarea politicilor educaționale în funcție de rezultate. Putem spune că tehnologia nu poate înlocui relația umană din educație, dar poate deveni un sprijin valoros în procesul de predare-învățare, cu o utilizare corectă, realistă. Digitalizarea educației nu doar că facilitează învățarea, dar o face mai eficientă, captivantă și adaptabilă pentru fiecare elev, îi pregătește pe tineri pentru viitor, unde competențele digitale sunt esențiale.

În era digitală, elevii trebuie să dobândească competențe care să le permită navigarea cu succes într-o piață a muncii din ce în ce mai orientată spre tehnologie. Pe lângă cunoștințele tradiționale, aceștia învață să folosească instrumente digitale, care să le permită să evalueze informațiile provenite din surse variate și să colaboreze în medii virtuale, aptitudini ce se vor dovedi esențiale pentru a face față provocărilor unui mediu profesional modern.

Digitalizarea educației, pe lângă numeroasele beneficii, aduce și o serie de provocări care trebuie gestionate corect pentru a asigura o tranziție eficientă:

- inegalitatea accesului la tehnologie., nu toți elevii și profesorii au acces la dispozitive performante sau conexiune stabilă la internet.
- lipsa de competențe digitale, atât profesorii, cât și elevii pot avea dificultăți în utilizarea eficientă a platformelor și instrumentelor digitale. O soluție de remediere a acestei probleme ar putea veni prin implementarea de programe de formare digitală pentru profesori și cursuri de educație digitală pentru elevi.
- riscuri de securitate cibernetică și protecția datelor, în ultima perioadă se constată o creștere a atacurilor de tip hacking asupra platformelor educaționale care pot duce la scurgeri de informații, astfel încât datele personale ale elevilor și profesorilor pot fi expuse
- dificultăți în evaluarea obiectivă a elevilor, este mai dificil pentru profesori să monitorizeze progresul real al elevilor și să prevină fraudele la teste online.

În concluzie, putem afirma că digitalizarea nu mai este o opțiune, ci o necesitate pentru a rămâne competitiv într-o lume în continuă schimbare.

Bibliografie

- ❖ Mică, M. (2021). Educația în era digitală: provocări și soluții. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.
- ❖ Oprea, C. (2019). Tehnologii educaționale moderne. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ❖ Vlăsceanu, L. (coord.). (2018). Educația și societatea cunoașterii. București: Editura Polirom.
- ❖ *** Ministerul Educației din România. (2017). Strategia Națională pentru Digitalizarea Educației. București: Ministerul Educației.

Securitatea muncii începe în școală: bune practici pentru formarea tinerilor specialiști

Prof. Popescu Liliana
Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”
Drobeta-Turnu Severin

Într-o societate în continuă schimbare, în care tehnologia, ritmul economic și cerințele profesionale evoluează rapid, formarea tinerilor specialiști nu mai poate fi privită doar ca un proces de transmitere a cunoștințelor teoretice. Școala are un rol esențial în dezvoltarea competențelor practice, a responsabilității profesionale și, mai ales, în formarea unei culturi solide a securității muncii.

Educația pentru siguranță nu este doar o cerință legală, ci o investiție în viitorul elevilor, în sănătatea lor și în calitatea mediului profesional în care vor activa.

1. Importanța educației pentru securitatea muncii încă din școală

Educația timpurie privind securitatea și sănătatea în muncă contribuie la:

- formarea unor comportamente responsabile și preventive
- reducerea riscurilor de accidentare în activitățile practice
- dezvoltarea unei atitudini profesionale mature
- creșterea gradului de conștientizare asupra drepturilor și obligațiilor viitorului angajat
- pregătirea elevilor pentru integrarea într-un mediu de lucru modern și sigur

Prin urmare, școala devine primul spațiu în care elevii învață să respecte reguli, să folosească echipamente în mod corect și să înțeleagă consecințele unor comportamente neglijente.

2. Rolul profesorului în formarea culturii securității muncii

Cadrele didactice au un rol central în transmiterea valorilor legate de siguranță. Profesorul:

- modelează comportamente prin exemplu personal
- explică riscurile asociate fiecărei activități practice
- oferă instruire specifică privind utilizarea echipamentelor și materialelor
- monitorizează respectarea normelor de protecție
- creează un climat educațional bazat pe responsabilitate și disciplină

Un profesor bine pregătit în domeniul securității muncii devine un factor de protecție pentru elevi și un garant al calității formării profesionale.

3. Bune practici în predarea securității muncii

3.1. Instruirea teoretică adaptată vârstei și specializării

Elevii trebuie să înțeleagă:

ISSN 3044-8824

ISSN-L 3044-8824

- tipurile de riscuri specifice domeniului lor
- semnificația pictogramelor și a semnelor de avertizare
- procedurile de intervenție în caz de urgență
- importanța echipamentului individual de protecție

3.2. Demonstrații practice și simulări

Simulările sunt esențiale pentru consolidarea cunoștințelor:

- exerciții de evacuare
- demonstrații privind utilizarea corectă a echipamentelor
- scenarii de prevenire a accidentelor

3.3. Colaborarea cu mediul economic

Parteneriatele cu firme locale permit elevilor să observe:

- standardele reale de securitate din industrie
- modul în care sunt aplicate procedurile de protecție
- responsabilitățile angajatorilor și angajaților

3.4. Utilizarea tehnologiei în instruire

Instrumente moderne precum:

- platforme digitale
- simulatoare virtuale
- materiale video educaționale
- fac procesul de învățare mai atractiv și mai eficient.

4. Impactul formării în securitatea muncii asupra viitorului profesional al elevilor

Elevii care dobândesc o cultură solidă a siguranței:

- se integrează mai ușor în mediul profesional
- sunt apreciați de angajatori pentru responsabilitate și disciplină
- reduc riscurile de accidentare
- contribuie la crearea unui mediu de lucru sigur pentru toți
- devin promotori ai unei culturi organizaționale sănătoase

Astfel, educația pentru securitatea muncii nu este doar o componentă curriculară, ci un element fundamental al formării profesionale.

Concluzii

Securitatea muncii începe în școală, acolo unde elevii își formează primele deprinderi profesionale și învață să respecte reguli esențiale pentru protecția lor și a celor din jur. Prin metode moderne de predare, prin colaborări cu mediul economic și prin implicarea activă a cadrelor

didactice, școala devine un spațiu în care se construiește responsabilitatea profesională a viitorilor specialiști.

O cultură solidă a securității muncii nu se formează peste noapte, ci prin educație consecventă, practică și orientată spre realitățile pieței muncii.

Bibliografie:

- ❖ **CEDEFOP (Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale).** Rapoarte privind Viitorul competențelor în Europa și impactul digitalizării asupra meseriilor tehnice
- ❖ **Pânișoară, Ion-Ovidiu.** Comunicarea eficientă. Editura Polirom, Iași. (Relevant pentru secțiunea de consiliere și colaborare).
- ❖ **Standarde de Pregătire Profesională (SPP).** Documentele specifice calificărilor menționate (MIG-MAG, CNC, Robotică), disponibile pe site-ul CNDIPT
- ❖ **Legea nr. 319/2006** a securității și sănătății în muncă (pentru capitolul de bune practici)

Învățarea digitală: oportunități și provocări

Prof. Ponea Monica Iuliana
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

În ultimele decenii, tehnologia a schimbat profund modul în care oamenii învață. Învățarea digitală, cunoscută și sub denumirea de e-learning, reprezintă utilizarea dispozitivelor electronice și a internetului pentru accesarea informațiilor și dezvoltarea cunoștințelor. Această formă modernă de educație oferă numeroase oportunități, dar vine și cu provocări importante.

Unul dintre cele mai mari avantaje ale învățării digitale este accesibilitatea. Elevii și studenții pot participa la cursuri online din orice loc, având nevoie doar de o conexiune la internet și de un dispozitiv electronic. Astfel, educația devine mai ușor de accesat pentru persoanele din zone izolate sau pentru cei care au un program încărcat. De asemenea, platformele digitale oferă flexibilitate, deoarece fiecare persoană poate învăța în ritmul propriu.

Un alt beneficiu important este diversitatea resurselor educaționale. Prin intermediul internetului, utilizatorii au acces la videoclipuri, simulări interactive, manuale digitale și teste online. Aceste materiale pot face procesul de învățare mai atractiv și mai eficient. În plus, tehnologia facilitează colaborarea între elevi și profesori prin aplicații de comunicare și proiecte comune realizate la distanță.

Totuși, învățarea digitală implică și anumite provocări. Una dintre ele este lipsa interacțiunii directe dintre profesor și elev. Comunicarea față în față poate fi mai eficientă pentru explicarea unor noțiuni dificile și pentru motivarea elevilor. În mediul online, unii cursanți pot simți izolare sau lipsă de implicare.

O altă problemă importantă a învățării digitale este inegalitatea accesului la tehnologie. Nu toți elevii dispun de calculatoare performante, tablete moderne sau telefoane adecvate pentru participarea la cursurile online. De asemenea, în multe zone, conexiunea la internet este slabă sau instabilă, ceea ce îngreunează participarea la ore, descărcarea materialelor sau susținerea testelor online. Din această cauză, apar diferențe semnificative între elevii care beneficiază de resurse moderne și cei care se confruntă cu lipsuri materiale.

În același timp, utilizarea excesivă a dispozitivelor digitale poate avea efecte negative asupra sănătății și randamentului școlar. Petrecerea multor ore în fața ecranului poate provoca oboseală oculară, dureri de cap și lipsă de energie. Totodată, notificările și tentațiile oferite de rețelele sociale sau jocurile online pot reduce capacitatea de concentrare a elevilor. În unele cazuri, folosirea

permanentă a tehnologiei poate duce chiar la dependență, afectând echilibrul dintre studiu, odihnă și viața personală.

În concluzie, învățarea digitală aduce numeroase avantaje, precum accesul rapid la informație, flexibilitatea și diversitatea resurselor educaționale. Totuși, aceasta vine și cu provocări legate de lipsa interacțiunii directe, accesul inegal la tehnologie și riscul utilizării excesive a dispozitivelor. Prin folosirea responsabilă a tehnologiei și combinarea acesteia cu metodele tradiționale de predare, educația digitală poate contribui semnificativ la formarea generațiilor viitoare.

Bibliografie

- ❖ UNESCO – Raport privind educația digitală și accesul la tehnologie.
- ❖ European Commission – Digital Education Action Plan.
- ❖ Ministerul Educației – Resurse și strategii pentru digitalizarea educației.
- ❖ Google Scholar – articole despre e-learning și educație digitală.
- ❖ Manuale școlare și surse educaționale online consultate pentru documentare.

Bune practici și responsabilitate profesională: promovarea securității, eticii și disciplinei la locul de muncă

Prof. Răveanu Mirel Fănel
Școala Profesională Corlățel

Educația profesională și tehnică joacă un rol esențial în formarea tinerilor pentru integrarea pe piața muncii. În contextul unei societăți în continuă schimbare, învățământul trebuie să răspundă cerințelor actuale ale mediului economic și social, pregătind elevii nu doar din punct de vedere teoretic, ci și practic. Tema simpozionului „Arta nu se învață, meseria da!” subliniază importanța formării competențelor profesionale prin metode moderne de predare și prin colaborarea cu mediul economic.

Un aspect esențial în pregătirea elevilor îl reprezintă promovarea bunelor practici și a responsabilității profesionale. Elevii trebuie să înțeleagă încă din perioada formării importanța securității la locul de muncă, respectarea normelor etice și manifestarea disciplinei profesionale. Aceste valori contribuie la formarea unor viitori profesioniști responsabili, capabili să se adapteze cerințelor pieței muncii.

• Importanța bunelor practici în educația profesională

Bunele practici în educație reprezintă metode și strategii didactice care contribuie la îmbunătățirea procesului de predare-învățare și la dezvoltarea competențelor elevilor. În învățământul profesional, acestea au o importanță deosebită, deoarece elevii trebuie să dobândească nu doar cunoștințe, ci și abilități practice și comportamente profesionale.

Printre elementele esențiale ale bunelor practici în educația profesională se numără:

- ✓ utilizarea metodelor interactive de predare;
- ✓ învățarea prin activități practice și experiențe directe;
- ✓ colaborarea cu agenții economici;
- ✓ integrarea tehnologiilor digitale în procesul educațional;
- ✓ promovarea responsabilității și a respectului față de muncă.

Prin aplicarea acestor practici, procesul educațional devine mai eficient și mai relevant pentru realitățile pieței muncii.

• Promovarea securității la locul de muncă

Un element fundamental al responsabilității profesionale este respectarea normelor de securitate și sănătate în muncă. În cadrul procesului educațional, elevii trebuie să fie familiarizați cu regulile de protecție a muncii și cu importanța prevenirii accidentelor.

Cadrele didactice au responsabilitatea de a integra în activitățile didactice aspecte legate de securitatea la locul de muncă. Acest lucru poate fi realizat prin:

- ✓ prezentarea normelor de protecție a muncii în cadrul orelor de specialitate;
- ✓ simulări și exerciții practice privind utilizarea echipamentelor;
- ✓ discuții și studii de caz privind prevenirea riscurilor profesionale;
- ✓ colaborarea cu specialiști din domeniul securității muncii.

Prin aceste activități, elevii își dezvoltă o cultură a siguranței și înțeleg importanța respectării regulilor în activitatea profesională.

• **Etica profesională în formarea elevilor**

Etica profesională reprezintă un set de valori și principii care ghidează comportamentul unei persoane în activitatea profesională. Respectul, corectitudinea, responsabilitatea și seriozitatea sunt valori esențiale pentru orice domeniu de activitate.

În procesul educațional, cadrele didactice au un rol important în formarea acestor valori. Prin exemplul personal și prin activitățile desfășurate la clasă, profesorii pot contribui la dezvoltarea unei atitudini responsabile față de muncă.

Elevii trebuie să învețe că succesul profesional nu depinde doar de competențele tehnice, ci și de comportamentul etic și de modul în care interacționează cu colegii și superiorii la locul de muncă.

• **Disciplina profesională și integrarea pe piața muncii**

Disciplina reprezintă un element esențial al activității profesionale. Respectarea programului de lucru, îndeplinirea sarcinilor cu responsabilitate și colaborarea eficientă cu echipa sunt aspecte importante pentru succesul profesional.

În cadrul activităților educaționale, elevii trebuie să fie încurajați să dezvolte comportamente specifice mediului profesional. Activitățile practice, stagiile de practică și proiectele realizate în parteneriat cu agenții economici contribuie la dezvoltarea disciplinei și a responsabilității profesionale.

Colaborarea dintre școală și mediul economic este esențială pentru pregătirea elevilor în conformitate cu cerințele reale ale pieței muncii. Prin aceste parteneriate, elevii au posibilitatea de a observa direct modul în care sunt aplicate regulile de securitate, etică și disciplină în mediul profesional.

Promovarea bunelor practici și a responsabilității profesionale reprezintă un obiectiv important al educației profesionale și tehnice. Prin utilizarea metodelor moderne de predare și prin colaborarea cu mediul economic, școala contribuie la formarea unor tineri pregătiți pentru provocările pieței muncii.

Securitatea la locul de muncă, etica profesională și disciplina sunt elemente esențiale pentru dezvoltarea unei cariere de succes. Cadrele didactice au responsabilitatea de a transmite aceste valori elevilor și de a contribui la formarea unor profesioniști competenți și responsabili.

În acest fel, educația profesională devine un factor important în dezvoltarea societății și în pregătirea unei generații capabile să răspundă cerințelor actuale ale pieței muncii.

Bibliografie

- ❖ **Ministerul Educației** (2023). *Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului în învățământul profesional și tehnic*. București: Ministerul Educației.
- ❖ **Legea educației naționale nr. 1/2011**, cu modificările și completările ulterioare. Monitorul Oficial al României.
- ❖ **Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006**. Monitorul Oficial al României.
- ❖ **Ordinul Ministerului Educației nr. 4183/2022** privind aprobarea curriculumului pentru învățământul profesional și tehnic.
- ❖ **Cucoș, C.** (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ **Iucu, R. B.** (2006). *Managementul și gestiunea clasei de elevi*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ **Joița, E.** (2010). *Pedagogie și elemente de psihologie educațională*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ❖ **Pânișoară, I. O.** (2015). *Comunicarea eficientă*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ **Bocoș, M.** (2013). *Didactica disciplinelor pedagogice*. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.
- ❖ **Agencia Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (ANPCDEFP)** (2021). *Educația și formarea profesională în context european*. București.

Erasmus+ – catalizator al schimbării de viziune asupra meseriei de horticultor

Reflecție din perspectiva cadrului didactic

Prof. Răveanu Silvia Daniela
Școala Profesională Corlățel

În contextul actual al transformărilor economice și tehnologice accelerate, învățământul profesional se află în fața unei provocări majore: aceea de a forma specialiști capabili să îmbine competențele practice tradiționale cu utilizarea tehnologiilor moderne. În domeniul horticulturii, această necesitate este evidentă, deoarece agricultura contemporană nu mai înseamnă exclusiv muncă fizică, ci presupune utilizarea sistemelor inteligente, analiza datelor și aplicarea standardelor europene de calitate.

În cadrul Școlii Profesionale Corlățel, calificarea de horticultor are o importanță strategică, fiind corelată cu specificul economic al zonei rurale. Totuși, înaintea participării la proiectul Erasmus+, se remarcă la nivelul elevilor o percepție limitativă asupra meseriei, asociată preponderent cu activități tradiționale și oportunități restrânse de dezvoltare profesională.

Participarea la mobilitatea Erasmus+ a constituit un punct de cotitură, generând o schimbare profundă de mentalitate și contribuind la redefinirea identității profesionale a elevilor horticultori.

- **Confruntarea cu realitatea europeană – experiență transformatoare**

Contactul direct cu unități horticole moderne din spațiul european a oferit elevilor o perspectivă concretă asupra modului în care tehnologia susține performanța în agricultură.

Elevii au observat funcționarea sistemelor automatizate de irigare, utilizarea senzorilor pentru monitorizarea umidității și temperaturii, gestionarea digitală a microclimatului și aplicarea tehnologiilor hidroponice. În aceste contexte, horticultorul nu era doar un executant, ci un profesionist care interpreta date, lua decizii informate și optima procesele de producție.

Din perspectiva mea, impactul acestei experiențe a fost vizibil imediat după revenirea elevilor în școală. Modul în care discutau despre meserie s-a schimbat semnificativ. Termeni precum „eficiență”, „productivitate”, „standard european” sau „optimizare” au început să apară frecvent în discursul lor. Această schimbare de vocabular reflecta, de fapt, o schimbare de viziune.

- **Transformări observate la nivelul elevilor**

1. Consolidarea identității profesionale

Elevii au început să își asume cu mai multă mândrie calificarea de horticultor. Experiența internațională le-a demonstrat că meseria lor are relevanță și prestigiu în context european. Această validare externă a contribuit la creșterea stimei de sine și la asumarea unui parcurs profesional mai clar conturat.

2. Integrarea competențelor digitale în practica profesională

După mobilitate, elevii au manifestat un interes sporit pentru utilizarea instrumentelor digitale în cadrul activităților practice. Documentarea lucrărilor în format electronic, realizarea portofoliilor digitale și analiza parametrilor de mediu au devenit activități percepute ca firești și necesare.

S-a produs o mutație importantă: tehnologia nu mai era privită ca un element exterior meseriei, ci ca o componentă esențială a acesteia.

3. Dezvoltarea unei perspective antreprenoriale

Un alt efect notabil a fost orientarea către inițiativă și autonomie profesională. Elevii au început să discute despre posibilitatea dezvoltării unor sere moderne în comunitatea locală, despre implementarea sistemelor inteligente de irigare și despre accesarea fondurilor europene pentru agricultură.

Această deschidere către antreprenoriat indică nu doar acumularea de informații, ci o schimbare autentică de mentalitate.

- **Impact asupra practicii didactice**

Pentru mine, ca profesor, experiența Erasmus+ a reprezentat și un impuls pentru adaptarea strategiilor didactice. Am integrat mai sistematic competențele digitale în activitățile de specialitate, am pus accent pe documentarea tehnică riguroasă și pe analiza comparativă între practicile locale și cele europene.

De asemenea, am constatat o creștere a motivației pentru învățare. Elevii deveniseră mai receptivi, mai implicați și mai orientați spre performanță. Dialogul didactic a devenit mai matur, iar întrebările formulate reflectau interes real pentru modernizarea practicilor horticole.

- **Impact instituțional**

La nivel instituțional, proiectul Erasmus+ a contribuit la:

- creșterea atractivității calificării de horticultor;

- consolidarea imaginii școlii în comunitate;
- promovarea unei culturi organizaționale orientate spre calitate și inovare;
- susținerea procesului de modernizare curriculară.

Deviza „Arta nu se învață, meseria da!” a dobândit o semnificație actualizată: meseria se învață prin practică autentică, prin raportare la standarde europene și prin integrarea tehnologiei în activitatea cotidiană.

Din perspectiva cadrului didactic, participarea elevilor la proiectul Erasmus+ a reprezentat un factor determinant în schimbarea viziunii asupra meseriei de horticultor. Transformarea observată nu s-a limitat la acumularea de cunoștințe tehnice, ci a vizat în mod profund atitudinea, aspirațiile și nivelul de încredere al elevilor.

Experiența europeană a demonstrat că învățământul profesional din mediul rural poate atinge standarde ridicate de calitate și poate forma specialiști competitivi, capabili să integreze tehnologia și să contribuie activ la dezvoltarea comunității.

Într-o societate în continuă schimbare, astfel de proiecte nu reprezintă doar oportunități educaționale punctuale, ci instrumente strategice de transformare durabilă.

Prin Erasmus+, meseria de horticultor a fost revalorizată, iar elevii noștri au dobândit nu doar competențe, ci și o viziune europeană asupra propriului viitor profesional.

Bibliografie:

- ❖ Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (2023). *Ghid Erasmus+ pentru învățământ profesional și tehnic*. București.
- ❖ Ministerul Educației (2022). *Strategia privind dezvoltarea învățământului profesional și tehnic în România*. București.
- ❖ Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale (2023). *Strategii și programe pentru dezvoltarea agriculturii și horticulturii*. București.
- ❖ Autoritatea Națională pentru Calificări (2022). *Standarde ocupaționale pentru calificarea horticultor*. București.
- ❖ Institutul Național de Statistică (2023). *Agricultura în România – date statistice*. București.
- ❖ Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic (2022). *Ghiduri metodologice pentru învățământul profesional*. București.

Reconfigurarea predării fizicii la gimnaziu în contextul educației tehnologice

Prof. Roman Ana
Școala Gimnazială „Regele Mihai I”
Drobeta-Turnu Severin

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de evoluția rapidă a tehnologiei și de schimbările din societate. Sistemul de învățământ este chemat să răspundă acestor provocări prin adaptarea metodelor și conținuturilor, astfel încât elevii să dobândească competențe relevante pentru viața reală. La nivel gimnazial, aceste transformări sunt esențiale, deoarece această etapă contribuie decisiv la formarea fundamentelor cognitive și atitudinale ale elevilor.

Fizica ocupă un loc important în cadrul disciplinelor științifice, având rolul de a dezvolta gândirea logică, capacitatea de analiză și înțelegerea fenomenelor naturale. Predarea acestei discipline presupune însă un echilibru delicat între rigoarea științifică și accesibilitatea conținuturilor, astfel încât elevii să poată asimila noțiunile într-un mod eficient și motivant.

Una dintre direcțiile dominante ale educației moderne este orientarea către un învățământ centrat pe elev, în care acesta nu mai este un simplu receptor de informații, ci un participant activ la propria formare. În predarea fizicii, această abordare se concretizează prin implicarea elevilor în activități de observare, experimentare și descoperire, care le permit să înțeleagă fenomenele în mod direct și intuitiv.

Integrarea tehnologiei digitale în procesul didactic reprezintă o altă tendință importantă. Utilizarea simulărilor interactive, a platformelor educaționale și a materialelor multimedia facilitează explicarea unor concepte abstracte și contribuie la crearea unui mediu de învățare atractiv. Elevii sunt astfel mai motivați să participe activ, iar procesul de învățare devine mai eficient.

O altă direcție relevantă este contextualizarea conținuturilor, prin raportarea noțiunilor de fizică la situații din viața cotidiană. Fenomene precum mișcarea, energia sau electricitatea sunt prezentate în legătură cu aplicațiile lor practice, ceea ce ajută elevii să înțeleagă utilitatea cunoștințelor dobândite. În acest fel, fizica devine o disciplină accesibilă și relevantă, nu doar un ansamblu de formule abstracte.

În ciuda progreselor înregistrate, predarea fizicii la nivel gimnazial se confruntă cu numeroase dificultăți. Una dintre cele mai frecvente probleme este reprezentată de percepția elevilor asupra acestei discipline ca fiind dificilă și greu de înțeles. Această percepție conduce adesea la scăderea interesului și la implicare redusă în activitățile de învățare.

Un alt obstacol important îl constituie nivelul eterogen al pregătirii elevilor, în special în ceea ce privește competențele matematice. În lipsa unor cunoștințe solide de bază, elevii întâmpină dificultăți în înțelegerea relațiilor dintre mărimile fizice și în rezolvarea problemelor.

Resursele materiale limitate reprezintă o altă provocare majoră. În multe unități de învățământ, laboratoarele de fizică nu sunt dotate corespunzător, ceea ce reduce posibilitatea realizării experimentelor demonstrative. În aceste condiții, profesorul trebuie să recurgă la soluții alternative pentru a face lecțiile atractive și eficiente.

De asemenea, integrarea noilor tehnologii în procesul didactic presupune dezvoltarea competențelor digitale ale cadrelor didactice, ceea ce implică un efort constant de formare și adaptare la noile cerințe educaționale.

Pentru a depăși aceste dificultăți, este necesară utilizarea unor strategii didactice moderne, care să pună accent pe implicarea activă a elevilor. Una dintre cele mai eficiente metode este utilizarea experimentului, chiar și în forme simple, realizate cu materiale accesibile. Experimentele permit observarea directă a fenomenelor și contribuie la o mai bună înțelegere a conceptelor.

Simulările virtuale reprezintă o alternativă valoroasă, în special în situațiile în care resursele materiale sunt limitate. Acestea oferă posibilitatea de a vizualiza fenomene fizice complexe și de a realiza experimente în condiții controlate, facilitând învățarea.

Învățarea prin proiecte constituie o altă strategie eficientă, deoarece stimulează creativitatea și implicarea elevilor. Prin realizarea unor proiecte simple, elevii pot aplica noțiunile teoretice în situații practice, dezvoltându-și în același timp competențele de lucru în echipă.

De asemenea, corelarea conținuturilor de fizică cu experiențele cotidiene ale elevilor contribuie la creșterea relevanței disciplinei. Explicarea fenomenelor din jurul lor, cum ar fi funcționarea aparatelor electrice sau mișcarea obiectelor, ajută la consolidarea cunoștințelor și la dezvoltarea interesului pentru studiu.

În activitatea didactică la clasă, utilizarea experimentelor simple s-a dovedit a fi deosebit de eficientă în captarea interesului elevilor. De exemplu, demonstrarea circuitului electric cu ajutorul unor materiale accesibile, precum baterii și becuri, permite elevilor să observe direct modul de funcționare al acestuia.

De asemenea, utilizarea simulărilor interactive în lecțiile despre forțe sau energie facilitează înțelegerea conceptelor abstracte și contribuie la implicarea activă a elevilor. Aceștia pot modifica parametri și observa efectele, ceea ce duce la o învățare prin descoperire.

Activitățile de tip proiect, cum ar fi realizarea unor modele simple sau investigarea unor fenomene din viața cotidiană, contribuie la dezvoltarea competențelor practice și la consolidarea cunoștințelor dobândite.

Predarea fizicii la nivel gimnazial reprezintă o provocare complexă, care necesită adaptarea permanentă la nevoile elevilor și la cerințele societății moderne. Integrarea tehnologiilor digitale, utilizarea metodelor interactive și contextualizarea conținuturilor sunt elemente esențiale pentru eficientizarea procesului de învățare.

Prin adoptarea unor strategii didactice adecvate, profesorul poate transforma fizica într-o disciplină accesibilă și atractivă, contribuind la dezvoltarea competențelor necesare elevilor pentru integrarea într-o societate bazată pe cunoaștere și tehnologie.

Bibliografie:

- ❖ Ministerul Educației (2017), *Programa școlară pentru disciplina Fizică – clasele VI–VIII*
- ❖ Cerghit, I. (2006), *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași
- ❖ Cucos, C. (2014), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași
- ❖ Joița, E. (2003), *Didactica aplicată*, Editura Didactică și Pedagogică, București
- ❖ Ionescu, M., Radu, I. (2001), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca
- ❖ Potolea, D., Toma, S. (coord.) (2013), *Competența – concept și implicații educaționale*, Editura Didactică și Pedagogică

ARTA NU SE ÎNVAȚĂ, MESERIA DA! Bune practici, responsabilitate profesională și competențe digitale în formarea elevilor

Prof. Roșca Claudia Cornelia
Școala Profesională Corlățel

În societatea contemporană, educația are rolul de a pregăti elevii nu doar din punct de vedere teoretic, ci și practic, pentru a face față cerințelor unei piețe a muncii aflate într-o continuă schimbare. Învățământul profesional și tehnic are o contribuție majoră în formarea competențelor necesare integrării socio-profesionale a tinerilor.

Tema „Arta nu se învață, meseria da!” subliniază importanța dobândirii competențelor profesionale prin activități practice, prin responsabilitate și prin colaborarea cu mediul economic. În acest context, cadrele didactice au rolul de a utiliza metode moderne de predare-aplicare și de a promova valori esențiale precum securitatea la locul de muncă, etica profesională și disciplina.

În același timp, dezvoltarea competențelor digitale și utilizarea tehnologiilor moderne, inclusiv a inteligenței artificiale, devin elemente esențiale în procesul educațional.

• Bune practici în procesul de predare-aplicare

Bunele practici în educație reprezintă metode și strategii didactice care contribuie la creșterea eficienței procesului de predare-învățare. În cadrul învățământului profesional, acestea se bazează în special pe activități practice, învățare experiențială și colaborare cu mediul economic.

Printre metodele moderne utilizate în procesul didactic se numără:

- învățarea prin proiecte;
- studiul de caz;
- simulările și aplicațiile practice;
- activitățile de învățare colaborativă;
- utilizarea resurselor digitale educaționale.

Aceste metode contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a responsabilității și a capacității elevilor de a aplica cunoștințele dobândite în situații reale.

• Promovarea securității și responsabilității profesionale

Un element fundamental în formarea viitorilor profesioniști îl reprezintă respectarea normelor de securitate și sănătate în muncă. În cadrul activităților educaționale, elevii trebuie să fie familiarizați cu regulile de protecție a muncii și cu importanța prevenirii accidentelor.

Cadrele didactice pot promova cultura securității prin:

- prezentarea normelor de protecție a muncii în cadrul orelor de specialitate;
- organizarea unor activități practice privind utilizarea corectă a echipamentelor;

- analiza unor studii de caz privind accidentele de muncă;
- colaborarea cu specialiști sau reprezentanți ai mediului economic.

Prin aceste activități, elevii își dezvoltă o atitudine responsabilă și conștientizează importanța respectării regulilor la locul de muncă.

- **Etica și disciplina profesională**

Pe lângă competențele tehnice, elevii trebuie să dobândească și valori morale și profesionale. Etica profesională reprezintă un set de principii care ghidează comportamentul unei persoane în activitatea profesională.

Respectul, corectitudinea, responsabilitatea și seriozitatea sunt elemente esențiale pentru orice domeniu de activitate. Cadrele didactice au un rol important în formarea acestor valori prin exemplul personal și prin activitățile desfășurate în cadrul procesului educațional.

Disciplina profesională presupune respectarea programului de lucru, îndeplinirea sarcinilor cu responsabilitate și colaborarea eficientă în cadrul echipei. Dezvoltarea acestor comportamente contribuie la integrarea cu succes a elevilor pe piața muncii.

- **Competențe digitale și inteligența artificială în educație**

În era digitală, competențele tehnologice devin din ce în ce mai importante atât pentru profesori, cât și pentru elevi. Integrarea tehnologiilor digitale în procesul de predare contribuie la modernizarea actului educațional și la creșterea interesului elevilor pentru învățare.

Cadrele didactice pot utiliza diferite instrumente digitale pentru a sprijini procesul de predare, precum:

- platforme educaționale online;
- aplicații interactive pentru învățare;
- prezentări multimedia;
- resurse educaționale digitale.

În ultimii ani, inteligența artificială începe să fie utilizată și în educație, oferind noi oportunități pentru personalizarea învățării și pentru crearea unor materiale didactice inovatoare. De exemplu, aplicațiile bazate pe inteligență artificială pot sprijini profesorii în elaborarea resurselor educaționale, în evaluarea activităților sau în adaptarea conținuturilor la nivelul elevilor.

Utilizarea responsabilă a tehnologiilor digitale contribuie la dezvoltarea competențelor necesare elevilor pentru a face față cerințelor societății moderne.

Educația profesională are un rol esențial în formarea tinerilor pentru integrarea pe piața muncii. Prin utilizarea metodelor moderne de predare-aplicare și prin colaborarea cu mediul economic, cadrele didactice contribuie la dezvoltarea competențelor profesionale ale elevilor.

Promovarea securității la locul de muncă, a eticii și a disciplinei profesionale reprezintă elemente esențiale în formarea unor viitori profesioniști responsabili. În același timp, integrarea tehnologiilor digitale și a inteligenței artificiale în procesul educațional contribuie la modernizarea actului didactic și la adaptarea educației la cerințele societății contemporane.

Astfel, printr-o educație bazată pe competențe, responsabilitate și inovație, școala poate contribui la formarea unei generații pregătite pentru provocările viitorului.

Bibliografie

- ❖ Bocoș, M. (2013). Didactica disciplinelor pedagogice. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.
- ❖ Cucos, C. (2014). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
- ❖ Iucu, R. B. (2006). Managementul și gestiunea clasei de elevi. Iași: Editura Polirom.
- ❖ Pânișoară, I. O. (2015). Comunicarea eficientă. Iași: Editura Polirom.
- ❖ Ministerul Educației (2023). Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului în învățământul profesional și tehnic.
- ❖ Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006.
- ❖ European Commission (2020). Vocational Education and Training in Europe.
- ❖ UNESCO (2021). Technical and Vocational Education and Training Strategy.

Învățarea prin practică – cheia formării unei meserii în învățământul tehnologic

Profesor-Sîrbu Monica Mihaela
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta Turnu Severin

Învățământul tehnologic ocupă un loc important în sistemul educațional, deoarece contribuie direct la formarea competențelor necesare integrării tinerilor pe piața muncii. Într-o societate aflată într-o continuă schimbare, în care tehnologia și cerințele profesionale evoluează rapid, pregătirea elevilor trebuie să pună accent atât pe cunoștințe teoretice, cât și pe dezvoltarea abilităților practice. În acest context, afirmația „Arta nu se învață, meseria da!” evidențiază importanța exercițiului, a experiențelor directe și a muncii constante în formarea unui bun profesionist.

Educația tehnologică oferă elevilor oportunitatea de a descoperi și de a înțelege procesele reale din diferite domenii de activitate. Prin intermediul atelierelor școlare, al laboratoarelor și al stagiilor de practică, elevii au posibilitatea de a aplica noțiunile teoretice în situații concrete. Această abordare contribuie la consolidarea cunoștințelor și la dezvoltarea unor competențe esențiale, precum gândirea practică, spiritul de observație, responsabilitatea și capacitatea de a lucra în echipă.

Învățarea prin practică reprezintă una dintre cele mai eficiente metode de formare profesională. Atunci când elevii participă activ la realizarea unor sarcini specifice meseriei, ei își dezvoltă treptat deprinderile și încrederea în propriile capacități. Activitățile practice permit elevilor să experimenteze, să greșească și să corecteze, proces care contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor profesionale. Astfel, experiența acumulată în timpul activităților practice devine un element esențial în pregătirea pentru viața profesională.

Rolul profesorului în acest proces este deosebit de important. Profesorul din învățământul tehnologic nu este doar un furnizor de informații, ci și un mentor, un ghid și un model profesional pentru elevi. Prin demonstrații practice, explicații clare și prin încurajarea participării active a elevilor, profesorul contribuie la formarea unor deprinderi solide. De asemenea, profesorul are responsabilitatea de a crea un mediu educațional stimulativ, în care elevii să fie motivați să învețe și să își dezvolte potențialul.

Un alt aspect important în formarea unei meserii îl reprezintă colaborarea dintre școală și agenții economice. Stagiile de practică desfășurate în cadrul companiilor sau al atelierelor specializate oferă elevilor posibilitatea de a intra în contact direct cu mediul profesional. În acest mod, elevii înțeleg mai bine cerințele pieței muncii, ritmul de lucru și responsabilitățile specifice

unei profesii. Totodată, aceste experiențe contribuie la dezvoltarea disciplinei, a punctualității și a spiritului de responsabilitate.

De asemenea, învățământul tehnologic trebuie să se adapteze permanent la evoluțiile tehnologice și la nevoile societății. Introducerea unor metode moderne de predare, utilizarea echipamentelor actuale și dezvoltarea parteneriatelor educaționale reprezintă factori esențiali pentru creșterea calității procesului educațional. În acest fel, elevii sunt pregătiți nu doar pentru meseriile existente, ci și pentru provocările viitoare ale pieței muncii.

Formarea unei meserii presupune răbdare, perseverență și dorință de învățare continuă. Prin activități practice bine organizate și prin sprijinul profesorilor, elevii își pot descoperi aptitudinile și pot dobândi competențele necesare pentru a deveni profesioniști. În același timp, experiența acumulată în perioada școlii contribuie la dezvoltarea unei atitudini pozitive față de muncă și față de responsabilitățile profesionale.

În concluzie, învățarea prin practică reprezintă un element fundamental în formarea unei meserii în cadrul învățământului tehnologic. Prin combinarea cunoștințelor teoretice cu experiența practică, elevii dobândesc competențele necesare pentru a se integra cu succes pe piața muncii. Școala, profesorii și partenerii educaționali au un rol esențial în acest proces, contribuind la formarea unei generații de tineri pregătiți să răspundă provocărilor societății contemporane.

Bibliografie

- ❖ Cucoș, Constantin, Pedagogie, Iași, Editura Polirom, 2014.
- ❖ Nicola, Ioan, Tratat de pedagogie școlară, București, Editura Aramis, 2003.
- ❖ Cerghit, Ioan, Metode de învățământ, Iași, Editura Polirom, 2006.

Meseria de tehnician agronom

Prof. Toporan Ramona Loredana
Liceul Tehnologic Halânga, Drobeta-Turnu Severin

Agricultura reprezintă una dintre cele mai vechi și mai importante activități economice ale omenirii.

De-a lungul timpului, aceasta a evoluat de la metodele simple de cultivare a pământului la sisteme bazate pe tehnologie, mecanizare și cunoștințe științifice. În acest context, rolul specialiștilor din agricol a devenit tot mai important.

Unul dintre acești specialiști este tehnicianul în agricultură. Acesta are responsabilitatea de a aplica și de a coordona activitățile agricole în mod eficient, utilizând cunoștințe tehnice despre plante, utilaje agricole și creșterea animalelor. Prin activitatea

sa, tehnicianul contribuie la creșterea productivității agricole, la protejarea mediului și la obținerea unor produse de calitate.

În societatea modernă, unde cererea de alimente este în continuă creștere, rolul tehnicianului în agricultură devine tot mai important. Acesta reprezintă o verigă esențială între fermieri, ingineri agronomi și tehnologiile moderne utilizate în agricultură.

Tehnicianul în agricultură este un specialist pregătit să organizeze, să supravegheze și să coordoneze activitățile din cadrul exploatațiilor agricole. El lucrează în ferm vegetale, ferme zootehnice, societăți agricole, cooperative sau instituții din domeniul agricol.

Principala sa responsabilitate este de a pune în practică tehnologiile agricole stabilite de specialiști și de a urmări desfășurarea corectă a lucrărilor agricole. Acesta trebuie să cunoască tehnologia de cultivare a plantelor, lucrările solului, metodele de fertilizare, combaterea bolilor și dăunătorilor, precum și principiile creșterii animalelor.

Pe lângă cunoștințele tehnice, tehnicianul în agricultură trebuie să aibă și abilități organizatorice, deoarece el coordonează activitatea muncitorilor agricoli și gestionează utilizarea utilajelor și a resurselor din fermă.

Activitatea unui tehnician în agricultură este complexă și variată, deoarece implică numeroase responsabilități legate de producția vegetală și zootehnică.

Una dintre principalele activități este planificarea lucrărilor agricole. Tehnicianul stabilește calendarul de pregătire a solului, semănat, fertilizare, irigare și recoltare. Acest lucru este foarte important pentru obținerea unor producții ridicate și de calitate.

O altă activitate importantă este supravegherea culturilor agricole. Tehnicianul monitorizează starea plantelor, identifică eventualele boli sau dăunători și propune măsuri de combatere. De asemenea, urmărește modul în care sunt aplicate tratamentele fitosanitare.

În cadrul fermelor zootehnice, tehnicianul se ocupă de organizarea activităților legate de hrănirea animalelor, igiena adăposturilor și monitorizarea stării de sănătate a animalelor.

De asemenea, tehnicianul are responsabilitatea de a utiliza și de a întreține utilajele agricole, precum tractoarele, semănătorile sau combinele. Utilizarea corectă a acestor echipamente contribuie la eficiența lucrărilor agricole și la reducerea costurilor de producție.

Nu în ultimul rând, tehnicianul trebuie să respecte și să aplice normele de protecție a mediului și de siguranță a muncii.

Pentru a deveni un bun tehnician în agricultură, este necesară o pregătire profesională adecvată și dezvoltarea unor competențe specifice domeniului agricol.

În primul rând, sunt necesare cunoștințe solide de biologie, agronomie, pedologie și zootehnie. Aceste cunoștințe permit tehnicianului să înțeleagă procesele care au loc în natură și să aplice tehnologii eficiente de producție agricolă.

În al doilea rând, sunt importante abilitățile de organizare și organizare și planificare. Tehnicianul trebuie să coordoneze diferite activități agricole și să gestioneze resursele disponibile.

Spiritul de observație este o altă calitate esențială. Identificarea rapidă a problemelor din culturile agricole sau din fermele zootehnice poate preveni pierderi importante de producție.

De asemenea, responsabilitatea, seriozitatea și capacitatea de a lucra în echipă sunt calități foarte importante pentru această profesie. Agricultură implică adesea colaborarea cu alți specialiști și muncitori agricoli.

În prezent, tehnicianul în agricultură trebuie să fie deschis și către utilizarea tehnologiilor moderne, cum ar fi agricultura de precizie, sistemele GPS pentru utilaje sau aplicațiile informatice pentru gestionarea fermelor.

Agricultura modernă se bazează tot mai mult pe tehnologie și pe aplicarea cunoștințelor științifice.

În acest context, tehnicianul în agricultură are un rol important în implementarea acestor tehnologii în activitatea zilnică a fermelor.

Prin activitatea sa, tehnicianul contribuie la creșterea eficienței producției agricole și la utilizarea rațională a resurselor naturale. De exemplu, aplicarea corectă a fertilizanților și a tratamentelor fitosanitare ajută la protejarea solului și a mediului înconjurător.

De asemenea, tehnicianul în agricultură are un rol important în dezvoltarea fermelor și în modernizarea agriculturii. Prin utilizarea utilajelor moderne și a tehnologiilor inovatoare, acesta contribuie la creșterea competitivității sectorului agricol.

În multe cazuri, tehnicianul este persoana care face legătura între fermieri și specialiștii din domeniul agronomic, contribuind astfel la aplicarea corectă a recomandărilor tehnice.

Meseria de tehnician în agricultură este una complexă și foarte importantă pentru dezvoltarea sectorului agricol. Prin cunoștințele și abilitățile sale, tehnicianul contribuie la organizarea și desfășurarea eficientă a activităților agricole.

Într-o perioadă în care agricultura trebuie să răspundă provocărilor legate de schimbările climatice, creșterea populației și protecția mediului, rolul specialiștilor din domeniul agricol devine din ce în ce mai important.

Prin urmare, alegerea acestei meserii poate reprezenta o oportunitate pentru persoanele pasionate de natură, tehnologie și dezvoltarea mediului rural.

Bibliografie

- ❖ Berca, M. – Agricultura durabilă, Editura Ceres, București.
- ❖ Popescu, A. – Tehnologii agricole moderne, Editura Universitară.
- ❖ Manuale de Agricultură și Zootehnie pentru licee agricole.
- ❖ Organizația pentru Alimentație și Agricultură (FAO) – materiale informative despre agricultură.
- ❖ Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale – resurse educaționale.

De la „lucru manual” la inteligență practică: învățământul tehnologic începe în ciclul primar

Prof. înv. primar Tufiş Gheorghița
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Odobleja”
Drobeta-Turnu Severin

Învățământul tehnologic nu ar trebui înțeles, în școala primară, ca pregătire timpurie pentru o meserie, ci ca formare a unei **inteligențe practice**: capacitatea copilului de a observa o nevoie, de a construi o soluție, de a lucra responsabil, de a folosi instrumente digitale și de a înțelege impactul social al propriilor acțiuni. În logica „Arta nu se învață, meseria da”, ciclul primar devine primul laborator în care elevul descoperă că talentul contează, dar metoda, disciplina, siguranța și colaborarea se educă.

Din perspectivă strategică, învățământul primar trebuie să devină spațiul unde tehnologia este tradusă pe limba copilului: prin proiecte, jocuri constructive, activități interdisciplinare, experimente simple, desen tehnic elementar, reciclare creativă, utilizare responsabilă a aplicațiilor digitale și prime discuții despre inteligența artificială. OECD subliniază că educația viitorului trebuie să dezvolte competențe, valori, atitudini și capacitatea elevilor de a acționa responsabil în contexte noi, nu doar să transmită conținuturi fixe (OECD, 2019).

În ciclul primar, „adaptarea curriculumului la piața muncii” nu înseamnă profesionalizare prematură, ci **alfabetizare pentru viitor**. Copilul nu trebuie să știe ce job va avea, ci să învețe cum se rezolvă probleme: identifică, testează, greșește, repară, explică. Astfel, o activitate precum construirea unui pod din hârtie, proiectarea unei machete de oraș verde sau realizarea unei prezentări digitale devine o miniatură a economiei reale: planificare, resurse, colaborare, feedback, calitate.

Componenta digitală este esențială. Planul european pentru educație digitală 2021–2027 promovează o educație digitală de calitate, incluzivă și accesibilă, iar România a introdus un cadru pentru competențele digitale ale elevilor, inclusiv pentru absolventul de învățământ primar (European Commission, 2020; Ministerul Educației, 2024). Totuși, tehnologia nu trebuie tratată ca spectacol, ci ca instrument. La primar, elevul trebuie să învețe trei reflexe: să caute responsabil, să creeze simplu și să se protejeze online.

Inteligența artificială introduce o nouă responsabilitate profesională pentru cadrele didactice. UNESCO recomandă o abordare centrată pe om, cu reguli clare, protecția copiilor și dezvoltarea capacității profesorilor de a integra AI în mod sigur și etic (UNESCO, 2023). În primar, AI nu trebuie prezentată ca „magie”, ci ca un asistent care poate ajuta, dar care trebuie verificat. Exact aici

se formează disciplina intelectuală: copilul învață că un răspuns rapid nu este automat un răspuns corect.

Orientarea profesională începe, de asemenea, mai devreme decât credem. Nu prin alegerea unei cariere, ci prin expunerea copilului la roluri: constructor, medic, designer, programator, jurnalist, agricultor, inginer, profesor. Învățătorul devine curator de experiențe, iar sala de clasă devine un showroom al lumii reale. În acest sens, educația tehnologică primară poate reduce distanța dintre „școală” și „viață”.

În final, sustenabilitatea trebuie să fie firul roșu. UNESCO arată că educația pentru dezvoltare durabilă urmărește formarea unor cetățeni capabili să contribuie la o lume mai justă și sustenabilă (UNESCO, 2020). Pentru copiii din primar, acest lucru poate însemna proiecte simple: reparăm înainte să aruncăm, economisim resurse, construim din materiale reciclate, înțelegem că tehnologia bună nu este doar eficientă, ci și responsabilă.

Prin urmare, învățământul tehnologic în ciclul primar nu este o disciplină secundară, ci o investiție de bază în gândirea practică a viitorului absolvent. Nu produce meseriași la 10 ani. Produce copii care știu să gândească, să construiască, să colaboreze și să folosească tehnologia cu sens.

Bibliografie

- ❖ European Commission. (2020). *Digital Education Action Plan 2021–2027*. <https://education.ec.europa.eu/focus-topics/digital-education/actions>
- ❖ Ministerul Educației. (2024). *Cadrul de competențe digitale pentru elevi*. [https://www.edu.ro/sites/default/files/fi%C8%99iere/Legislatie/2024/Anexa OM 6466 2024.pdf](https://www.edu.ro/sites/default/files/fi%C8%99iere/Legislatie/2024/Anexa_OM_6466_2024.pdf)
- ❖ OECD. (2019). *OECD Learning Compass 2030*. <https://www.oecd.org/en/about/projects/future-of-education-and-skills-2030.html>
- ❖ UNESCO. (2020). *Education for Sustainable Development: A roadmap*. <https://www.unesco.org/en/sustainable-development/education/toolbox>
- ❖ UNESCO. (2023). *Guidance for generative AI in education and research*. <https://www.unesco.org/en/articles/guidance-generative-ai-education-and-research>

Fii meseriaș!

Prof. Truță Elisabeta Iuliana
Liceul Tehnologic Metalurgic Slatina

Orice profesie necesită formare, practică și dobândirea de competențe, fie prin studii formale, fie prin experiența directă pe teren. Pentru a ști o meserie este important să înveți continuu și să îți dezvolti abilitățile necesare pentru succesul profesional.

Profesionistul nu se naște, ci se formează prin dobândirea cunoștințelor specifice. Multe meserii se învață practicând, iar dezvoltarea abilităților este un proces continuu, nu un rezultat final instantaneu.

În primul rând, agenții economici din ramura industrială au nevoie de operatori de producție, fie că vorbim despre industria de automobile, de industria prelucrătoare sau de industria farmaceutică.

De-a lungul anilor, studiile medii tehnice au avut mult de suferit, iar părinții și-au îndreptat copiii spre studii în liceele teoretice, în speranța unei reușite la o facultate și a unei vieți mai bune și iată că, treptat, interesul spre învățământul liceal tehnologic (liceul industrial) a scăzut, la fel și numărul specialiștilor de pe băncile liceelor care să înlocuiască strungarii, frezorii, așchietorii de metale, în general, operatorii mașinilor de injectat mase plastice, operatorii mașinilor-unelte, sablatorii, forjorii, vopsitorii, muncitorii din diferite linii de asamblare.

S-a creat un mare dezechilibru și angajatorii au apelat la diferite strategii de atragere a acestor oameni, fără de care cursul normal de producție, așa cum am spus, nu ar fi posibil, chiar în arii unde mecanizarea și automatizarea și-au făcut ușor loc în liniile de producție.

Una din strategiile și măsurile luate a fost calificarea la locul de muncă. S-au recrutat persoane din alte domenii și au fost pregătite la locul de muncă de către angajator, evident în urma unor cursuri specializate pentru meseriile de care era nevoie.

O altă strategie a fost crearea de parteneriate cu liceele industriale, de stabilire a unor relații cu organizațiile și asociațiile care aveau programe și cursuri de instruire profesionale. S-au organizat târguri de joburi și, de asemenea, s-a ținut o strânsă legătură cu agențiile locale de șomaj.

Cu toate acestea, există, încă, o mare lipsă de resurse umane cu studii medii, persoanele cu studii medii fiind la mare căutare.

Liceele tehnologice pregătesc elevi care vor avea o calificare profesională pentru meserii căutate de angajatori. Principalele caracteristici și beneficii ale acestei rute educaționale sunt calificarea profesională și pregătirea practică. Astfel elevii au o dublă oportunitate: absolvenții pot

susține Bacalaureatul pentru a merge la facultate, dar în același timp au o meserie sigură dacă decid să se angajeze imediat.

Dacă un tânăr la început de drum, ar fi pasionat de lumea industrială și ar trebui să aleagă între studiile liceale teoretice și cele tehnologice, , ar fi înțelept să aleagă în funcție de potențialul industrial al zonei unde locuiește. Astfel, dacă în zona unde locuiește sunt angajatori puternici cu tradiție în industria de producere a aluminiului ar fi bine să se îndrepte spre zona de automatizare și de roboți industriali și să încerce, pe cât posibil, să solicite cât mai multe informații despre procesele de producție folosite în întreprinderea în care ar dori să lucreze.

Potențialul industrial al zonei este principalul element, urmărirea pieței muncii și, de asemenea, a tendințelor în procesele de management industrial sunt elementele principale în alegerea unei meserii, dar cel mai important este pasiunea pentru domeniul în spre care vrei să te pregătești, dorința de cunoaștere și de învățare, dorința continuă de perfecționare.

Sunt convinsă că un specialist în recrutare va fi plăcut impresionat dacă un elev de liceu îi cere ajutorul pentru a învăța și a se pregăti ca, imediat după terminarea studiilor medii, să se poată încadra într-un loc de muncă într-o funcție ce necesită studii medii.

În scopul inserției elevilor la locul de muncă unde a efectuat și practica școlară vine învățământul dual , aceasta fiind o formă de pregătire unde elevul semnează un contract cu un angajator, face practică la locul de muncă și primește adesea o bursă și alte beneficii, facilitând angajarea imediat după absolvire.

Sunt convinsă că un specialist în recrutare va fi plăcut impresionat dacă un elev de liceu îi cere ajutorul pentru a învăța și a se pregăti ca, imediat după terminarea studiilor medii, să se poată încadra într-un loc de muncă într-o funcție ce necesită studii medii.

În scopul inserției elevilor la locul de muncă unde a efectuat și practica școlară vine învățământul dual , aceasta fiind o formă de pregătire unde elevul semnează un contract cu un angajator, face practică la locul de muncă și primește adesea o bursă și alte beneficii, facilitând angajarea imediat după absolvire.

Învățarea unui meserii este considerată o investiție valoroasă. Dacă principiile angajatului coincid cu cele ale companiei angajatoare, atunci se va crea un parteneriat de lungă durată, bazat pe criterii de performanță și strategii de dezvoltare profesională și de motivare.

Bibliografie:

- ❖ Ministerul Educației (2022). *Strategia privind dezvoltarea învățământului profesional și tehnic în România*. București.

Cadrul didactic- esențial în formarea specialiștilor viitorului

Prof. Țigănele Diana
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin

Educația profesională și tehnică reprezintă unul dintre pilonii esențiali ai dezvoltării economice și sociale, deoarece contribuie la formarea unor specialiști capabili să răspundă cerințelor pieței muncii. În acest context, expresia „Arta nu se învață, meseria da!” subliniază ideea că talentul poate fi uneori înăscut, însă competențele profesionale se formează prin educație, exercițiu și experiență. Astfel, rolul școlii și al cadrului didactic devine fundamental în dezvoltarea abilităților practice și în formarea unei atitudini responsabile față de muncă.

Societatea contemporană se caracterizează prin schimbări rapide generate de progresul tehnologic, globalizare și digitalizare. Aceste transformări influențează direct cerințele pieței muncii, iar sistemul educațional trebuie să se adapteze permanent pentru a pregăti elevii în mod corespunzător.

În acest sens, cadrele didactice au responsabilitatea de a crea un mediu de învățare modern, dinamic și adaptat nevoilor reale ale societății.

Un element esențial în formarea viitorilor specialiști îl reprezintă utilizarea metodelor moderne de predare. În prezent, accentul nu mai cade exclusiv pe transmiterea informațiilor, ci pe dezvoltarea competențelor și pe implicarea activă a elevilor în procesul de învățare. Metode precum învățarea bazată pe proiecte, studiile de caz, activitățile practice sau lucrul în echipă contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a capacității de rezolvare a problemelor. Prin astfel de metode, elevii sunt încurajați să participe activ la procesul educațional, să își exprime ideile și să își dezvolte autonomia în învățare.

Formarea practică are un rol deosebit de important în educația profesională. Elevii trebuie să aibă posibilitatea de a aplica cunoștințele teoretice în situații concrete, apropiate de realitatea profesională. Activitățile practice desfășurate în laboratoare, ateliere sau în cadrul stagiilor de practică contribuie la dezvoltarea abilităților tehnice și la familiarizarea elevilor cu cerințele specifice ale profesiei alese. În același timp, colaborarea dintre școală și mediul economic facilitează o mai bună înțelegere a cerințelor pieței muncii și permite adaptarea procesului educațional la realitățile din domeniul profesional.

Adaptarea curriculumului la cerințele actuale ale societății reprezintă un alt aspect important al procesului educațional. Evoluția tehnologiilor și apariția unor domenii noi impun actualizarea constantă a conținuturilor educaționale. Elevii trebuie să dobândească nu doar cunoștințe teoretice, ci și competențe practice și transversale, precum comunicarea eficientă, lucrul în echipă, gândirea

critică și capacitatea de adaptare. Aceste competențe sunt esențiale pentru integrarea cu succes în mediul profesional și pentru dezvoltarea unei cariere pe termen lung.

Pe lângă formarea competențelor profesionale, educația trebuie să contribuie și la dezvoltarea unei conduite etice și responsabile. Cadrele didactice au un rol important în promovarea valorilor precum respectul, disciplina, responsabilitatea și corectitudinea. Elevii trebuie să înțeleagă importanța respectării regulilor și a normelor profesionale, precum și rolul colaborării și al comunicării în mediul de lucru. De asemenea, educația pentru securitatea și sănătatea în muncă reprezintă un element esențial în pregătirea elevilor pentru activitatea profesională. Prin activități educative și exemple practice, profesorii pot contribui la formarea unei culturi a siguranței și a responsabilității în mediul de lucru.

În societatea actuală, competențele digitale au devenit indispensabile în majoritatea domeniilor profesionale. Integrarea tehnologiilor digitale în procesul educațional permite diversificarea metodelor de predare și oferă elevilor acces la resurse educaționale variate. Platformele educaționale, aplicațiile interactive și instrumentele digitale facilitează procesul de învățare și stimulează interesul elevilor pentru studiu. De asemenea, utilizarea responsabilă a tehnologiilor digitale contribuie la dezvoltarea competențelor necesare pentru adaptarea la o societate digitalizată.

Un alt aspect important al activității cadrelor didactice îl reprezintă orientarea și consilierea profesională a elevilor. Alegerea unei cariere potrivite este un proces complex, care presupune cunoașterea propriilor aptitudini, interese și valori. Prin activități de consiliere, discuții individuale sau de grup și prezentarea diferitelor oportunități profesionale, profesorii pot sprijini elevii în procesul de luare a deciziilor privind viitorul lor profesional. Orientarea profesională eficientă contribuie la creșterea motivației pentru învățare și la reducerea abandonului școlar.

Educația modernă trebuie să promoveze și valori legate de responsabilitatea socială și de dezvoltarea durabilă. Elevii trebuie să fie conștienți de impactul activităților umane asupra mediului și societății și să adopte comportamente responsabile atât în viața personală, cât și în cea profesională. Prin integrarea acestor principii în activitățile educaționale, cadrele didactice pot contribui la formarea unor cetățeni activi, implicați și responsabili.

În concluzie, rolul cadrului didactic în formarea viitorilor specialiști este unul complex și deosebit de important. Profesorii nu sunt doar transmițători de cunoștințe, ci și mentori, ghizi și modele pentru elevi. Prin utilizarea metodelor moderne de predare, prin adaptarea curriculumului la cerințele pieței muncii și prin promovarea valorilor profesionale și sociale, cadrele didactice contribuie la pregătirea unor tineri capabili să se integreze cu succes în societate și în lumea muncii. Astfel, educația profesională devine nu doar un proces de transmitere a informațiilor, ci un proces

complex de formare a unor oameni competenți, responsabili și pregătiți pentru provocările viitorului.

Bibliografie

- ❖ **Cucoș, Constantin** (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ **Ionescu, Miron; Radu, Ioan** (2001). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
- ❖ **Cerghit, Ioan** (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ **Neacșu, Ioan** (2015). *Metode și tehnici de învățare eficientă*. București: Editura Polirom.
- ❖ **Păun, Emil; Potolea, Dan** (coord.) (2002). *Pedagogie. Fundamente teoretice și demersuri aplicative*. Iași: Editura Polirom.
- ❖ **Potolea, Dan; Toma, Steliana; Borzea, Adriana** (2012). *Coordonate ale unui nou curriculum național*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ❖ **Ministerul Educației** (2019). *Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului național*. București.
- ❖ **Ministerul Educației** (2020). *Strategia privind digitalizarea educației din România*. București.

Învățământul tehnologic ca medicină preventivă pentru economie: cum tratăm deficitul de competențe înainte să devină cronic

Student: Boroată Mara

Medicină generală

Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” Timișoara

Privit din perspectiva medicinei, învățământul tehnologic funcționează ca un sistem de prevenție: identifică vulnerabilități, formează reflexe corecte, dezvoltă competențe practice și reduce riscul ca tinerii să intre pe piața muncii fără „imunitate profesională”. Formula „Arta nu se învață, meseria da!” poate fi citită clinic: talentul este predispoziție, dar meseria este tratament educațional aplicat, administrat prin practică, disciplină, feedback și etică.

Într-o economie aflată sub presiunea digitalizării, automatizării și tranziției verzi, școala tehnologică devine echivalentul unui spital de zi pentru capitalul uman: nu internează elevul în teorie, ci îl pune în contact cu situații reale, instrumente reale și consecințe reale. OECD subliniază că educația și formarea profesională dezvoltă competențe relevante pentru piața muncii și sprijină recalificarea în contextul tranzițiilor digitale și verzi (OECD, n.d.).

Primul „protocol terapeutic” este formarea practică. Așa cum medicina nu se învață doar din atlase, nici meseria nu se învață doar din manual. Elevul are nevoie de laborator, atelier, simulare, practică, eroare controlată și corecție. Profesorul devine, în această logică, un medic formator: diagnostichează nivelul elevului, prescrie exerciții, monitorizează progresul și intervine când apar deprinderi greșite.

Al doilea protocol este siguranța. În medicină, igiena previne infecția; în învățământul tehnologic, disciplina previne accidentul, improvizația și superficialitatea. Normele de securitate, etica muncii, responsabilitatea față de echipamente și respectul pentru echipă nu sunt detalii administrative, ci anticorpi profesionali. O școală tehnologică serioasă nu produce doar competență tehnică, ci comportament profesional sigur.

Al treilea protocol este digitalizarea. Sectorul medical arată deja cât de rapid pot deveni competențele digitale condiții de performanță. WHO notează că educația digitală, dacă este bine proiectată, poate consolida capacitatea personalului medical și poate susține învățarea continuă (WHO, n.d.). În același sens, învățământul tehnologic trebuie să integreze instrumente digitale, simulatoare, platforme, date și inteligență artificială, fără a transforma tehnologia în spectacol. UNESCO recomandă o integrare a AI centrată pe om, cu reguli, protecție și dezvoltarea capacității instituționale (UNESCO, 2023).

Orientarea profesională poate fi înțeleasă ca triaj educațional. Nu toți elevii au același profil, aceeași motivație sau aceeași destinație. Unii au nevoie de trasee tehnice, alții de învățământ dual, alții de continuare universitară sau antreprenariat. Rolul școlii este să evite „diagnosticul târziu”: elevul să nu descopere abia după absolvire că traseul ales nu i se potrivește.

În final, sustenabilitatea este medicina pe termen lung a sistemului. Comisia Europeană arată că educația și formarea profesională au rol în pregătirea competențelor necesare tranziției verzi (European Commission, 2024). În școala tehnologică, aceasta înseamnă elevi care știu să repare, să reducă risipa, să lucreze responsabil și să înțeleagă impactul social al muncii lor.

Astfel, învățământul tehnologic nu este „secția de rezervă” a educației, ci medicina preventivă a economiei. Dacă este bine condus, poate trata din timp deficitul de competențe, lipsa de orientare, ruptura dintre școală și piața muncii și fragilitatea profesională a tinerilor. Iar rezultatul nu este doar un absolvent calificat, ci un viitor profesionist sănătos: competent, responsabil, adaptabil și util comunității.

Bibliografie

- ❖ European Commission. (2024). *Vocational education and training and the green transition: A compendium of inspiring practices*. https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/vocational-education-and-training-and-green-transition-compendium-inspiring-practices-2024-edition_en
- ❖ OECD. (n.d.). *Vocational education and training*. <https://www.oecd.org/en/topics/vocational-education-and-training-vet.html>
- ❖ UNESCO. (2023). *Guidance for generative AI in education and research*. <https://www.unesco.org/en/articles/guidance-generative-ai-education-and-research>
- ❖ World Health Organization. (n.d.). *Health workforce education and training*. <https://www.who.int/teams/health-workforce/health-workforce-education-and-training>

Școala tehnologică drept infrastructură de securitate civilă: de la meserie la reziliență națională

Student: Caragea Alessia

Facultatea de Științe ale Guvernării și Comunicării

Universitatea de Vest din Timișoara

Învățământul tehnologic poate fi citit, din perspectiva lucrării despre autonomia strategică franceză și independența solidară românească, ca o formă de securitate națională aplicată. Dacă apărarea unui stat depinde de capabilități, alianțe, industrie și reziliență societală, atunci școala tehnologică este locul unde aceste elemente sunt pregătite în varianta lor civilă: competențe practice, disciplină profesională, cultură digitală, adaptare la piața muncii și responsabilitate socială. Lucrarea mea de diplomă arată că Franța și România răspund diferit la aceleași presiuni strategice: Franța prin autonomie strategică, România prin „independență solidară”, adică prin consolidarea propriei securități în interiorul alianțelor occidentale.

Aplicată educației tehnologice, această logică produce o concluzie simplă: o școală nu este puternică prin izolare, ci prin capacitatea de a forma elevi autonomi, dar conectați. „Arta nu se învață, meseria da!” devine astfel o doctrină educațională: talentul individual este important, însă meseria se construiește prin exercițiu, standarde, siguranță, tehnologie și colaborare. Într-o economie expusă tranziției verzi și digitale, formarea profesională nu mai este doar o rută alternativă la liceul teoretic, ci o infrastructură critică pentru adaptarea societății. Comisia Europeană subliniază că educația și formarea profesională pot contribui direct la tranziția verde prin noi practici de predare, formare și cooperare cu lumea muncii (European Commission, 2024).

Din perspectiva curriculumului, învățământul tehnologic trebuie să treacă de la logica „calificării înguste” la logica „capabilității strategice”. Elevul nu trebuie pregătit doar pentru un post existent astăzi, ci pentru o piață a muncii în schimbare. OECD arată că tranziția verde modifică cererea de competențe și crește nevoia de pregătire pentru ocupații aflate în transformare (OECD, 2025). Asta înseamnă că școala tehnologică trebuie să integreze competențe digitale, gândire critică, proiectare, mentenanță, eficiență energetică, siguranță și adaptabilitate.

În același timp, lecția geopolitică a lucrării este aceea că vulnerabilitatea nu se rezolvă prin declarații, ci prin capacitate reală. Așa cum România are nevoie de alianțe, infrastructură și reziliență pentru a-și susține independența, elevul are nevoie de profesori bine pregătiți, laboratoare funcționale, practică autentică, consiliere profesională și parteneriate cu angajatorii. Școala tehnologică devine, astfel, o mini-arhitectură de securitate: profesorul este formator de capabilități, curriculumul este doctrina, atelierul este infrastructura, iar practica este testul de teren.

Dimensiunea digitală și inteligența artificială trebuie integrate cu prudență strategică. UNESCO recomandă ca AI în educație să fie introdusă într-o viziune centrată pe om, cu politici clare, protecția elevilor și dezvoltarea capacității profesorilor (UNESCO, 2023). În învățământul tehnologic, AI poate susține simulări, proiectare, diagnoză tehnică și învățare personalizată, dar nu poate înlocui disciplina mâinii, verificarea realității și responsabilitatea profesională.

În final, învățământul tehnologic trebuie privit ca o politică de reziliență. El formează tineri care pot repara, construi, proteja, optimiza și adapta. Într-o lume cu amenințări hibride, instabilitate economică și dependențe tehnologice, meseria bine învățată devine mai mult decât competență individuală: devine capital strategic. România nu are nevoie doar de absolvenți cu diplome, ci de absolvenți care pot susține autonomia practică a comunităților lor, în solidaritate cu economia, instituțiile și valorile europene.

Bibliografie

- ❖ Caragea, A. (2026). *Autonomie strategică vs. independență solidară: Analiza comparativă a strategiilor naționale de apărare ale Franței și României* [Lucrare de licență, Universitatea de Vest din Timișoara].
- ❖ European Commission. (2024). *Vocational education and training and the green transition: A compendium of inspiring practices*. https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/vocational-education-and-training-and-green-transition-compendium-inspiring-practices-2024-edition_en
- ❖ OECD. (2025). *How the green transition reshapes vocational education and training*. https://www.oecd.org/en/publications/how-the-green-transition-reshapes-vocational-education-and-training_4819bf34-en.html
- ❖ UNESCO. (2023). *Guidance for generative AI in education and research*. <https://www.unesco.org/en/articles/guidance-generative-ai-education-and-research>

Meseria ca soft power: învățământul tehnologic între competență, legitimitate și impact social

Student: Iovescu Paula
Facultatea de Științe ale Guvernării și Comunicării
Universitatea de Vest din Timișoara

Pornind de la tema lucrării mele privind rolul actorilor non-statali religioși în state aflate în conflict, învățământul tehnologic poate fi înțeles ca un spațiu în care școala formează nu doar competențe profesionale, ci și capacitate de influență socială pozitivă. Dacă în lucrare am arătat că actorii non-statali pot modifica decizii politice majore prin legitimitate morală, mobilizare și soft power, în educația tehnologică aceeași logică poate fi tradusă instituțional: școala formează elevi care nu doar execută sarcini, ci devin actori sociali capabili să producă schimbare prin profesionalism, responsabilitate și competență.

Formula „Arta nu se învață, meseria da!” devine, astfel, un principiu de construcție socială. Arta poate ține de expresie individuală, dar meseria presupune metodă, exercițiu, disciplină și standarde. În învățământul tehnologic, elevul învață că valoarea nu se obține doar prin intenție, ci prin rezultat verificabil: un produs funcțional, o procedură respectată, o problemă rezolvată, o echipă coordonată. OECD arată că formarea profesională are un rol direct în pregătirea forței de muncă pentru tranziția verde, în special prin adaptarea competențelor la ocupații aflate în schimbare.

Din perspectiva lucrării mele, dimensiunea centrală este puterea actorului aparent secundar. Așa cum mișcarea budistă din Vietnam și Frăția Musulmană din Egipt au demonstrat că actorii fără resurse militare pot influența decizii majore prin simboluri, mobilizare și comunicare, elevul din învățământul tehnologic nu trebuie privit ca beneficiar pasiv al educației, ci ca viitor agent de transformare în comunitate. Lucrarea mea propune un model în trei etape al influenței: cadru de acțiune colectivă, expunerea unei contradicții valorice și amplificarea mediatică până la schimbare. În școală, acest model poate deveni pedagogic: elevii identifică o problemă reală, construiesc o soluție practică și o comunică public.

Adaptarea curriculumului la piața muncii trebuie, deci, tratată ca o formă de legitimitate instituțională. O școală tehnologică devine credibilă atunci când ceea ce predă are legătură cu economia reală: digitalizare, AI, sustenabilitate, siguranță, etică profesională și colaborare cu angajatorii. Comisia Europeană subliniază că educația și formarea profesională pot contribui la tranziția verde prin practici noi de predare, cooperare cu piața muncii și dezvoltarea competențelor pentru o economie sustenabilă.

Inteligența artificială trebuie integrată cu aceeași prudență cu care analizăm orice instrument de influență. UNESCO recomandă o abordare centrată pe om, cu reguli clare, protecția elevilor și dezvoltarea capacității profesorilor de a utiliza responsabil noile tehnologii. În învățământul tehnologic, AI poate sprijini simularea, proiectarea și învățarea personalizată, dar nu poate înlocui formarea practică, responsabilitatea și etica muncii.

În concluzie, învățământul tehnologic nu este doar pregătire pentru o meserie, ci o formă de educație pentru impact. El formează elevi capabili să lucreze, să construiască, să repare, să colaboreze și să influențeze pozitiv comunitatea. În logica lucrării mele, adevărata miză nu este doar transmiterea competențelor, ci transformarea elevului într-un actor social legitim: un profesionist care are nu doar cunoștințe, ci și responsabilitate, voce și putere de schimbare.

Bibliografie

- ❖ European Commission. (2024). *Vocational education and training and the green transition: A compendium of inspiring practices*. https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/vocational-education-and-training-and-green-transition-compendium-inspiring-practices-2024-edition_en
- ❖ Iovescu, P. (2026). *Rolul actorilor non-statali religioși în cadrul statelor aflate în conflict. Studiu de caz: Criza Budistă din Vietnam din 1963 și Primăvara Arabă din Egipt 2011* [Lucrare de licență, Universitatea de Vest din Timișoara].
- ❖ OECD. (2025). *Vocational education and training and the green transition*. https://www.oecd.org/en/publications/vocational-education-and-training-vet-and-the-green-transition_02b7fcb1-en.html
- ❖ UNESCO. (2023). *Guidance for generative AI in education and research*. <https://www.unesco.org/en/articles/guidance-generative-ai-education-and-research>

Învățământul tehnologic ca mecanism anti-criză: școala care produce competențe când economia nu mai are timp să aștepte

Student: Lambu Viorel
Facultatea de Științe ale Guvernării și Comunicării
Universitatea de Vest din Timișoara

Pornind de la tema lucrării mele despre efectele pandemiei și ale războiului de la graniță asupra economiei europene, învățământul tehnologic poate fi privit ca o infrastructură de reziliență economică. Crizele recente au arătat că economia europeană nu este vulnerabilă doar la recesiune, inflație sau șocuri energetice, ci și la lipsa de competențe practice, dependențe tehnologice și incapacitatea de adaptare rapidă. În lucrare, analizez modul în care pandemia, criza energetică și războiul din Ucraina au accelerat transformări structurale în guvernanta economică europeană, inclusiv securitizarea economiei, tranziția energetică și intervenția statului în economie.

În această logică, formula „Arta nu se învață, meseria da!” devine o teză de politică economică. O economie nu poate funcționa doar cu idei, servicii și diplome abstracte; are nevoie de oameni care știu să construiască, să repare, să optimizeze și să opereze tehnologii. Învățământul tehnologic nu este o rută educațională secundară, ci un mecanism de reducere a vulnerabilităților: produce competențe aplicate exact acolo unde piața muncii, industria și tranziția verde au nevoie de ele.

Adaptarea curriculumului la piața muncii trebuie tratată ca o formă de „management al riscului”. Dacă economia se schimbă rapid, școala nu poate rămâne lentă. Competențele digitale, inteligența artificială, eficiența energetică, mentenanța, automatizarea și sustenabilitatea trebuie integrate în formarea elevilor nu ca teme decorative, ci ca instrumente de competitivitate. OECD subliniază că educația și formarea profesională sunt esențiale pentru adaptarea competențelor la tranziția verde și la transformarea ocupațiilor (OECD, 2025).

Din perspectiva crizelor europene recente, cel mai important rol al învățământului tehnologic este acela de a transforma elevii în capital uman adaptabil. Pandemia a arătat cât de fragile pot deveni sectoarele economice în fața unui șoc brusc; războiul din Ucraina a demonstrat cât de periculoase sunt dependențele energetice și industriale; inflația a expus costurile unei economii slab pregătite pentru șocuri de ofertă. În acest context, școala tehnologică devine un răspuns concret: formează oameni capabili să participe la reconstrucție, tranziție energetică, digitalizare și producție locală.

Un alt element esențial este cultura siguranței și a responsabilității profesionale. În economie, lipsa procedurilor produce pierderi; în educația tehnologică, lipsa disciplinei produce

viitori lucrători vulnerabili. De aceea, securitatea muncii, etica, punctualitatea, calitatea execuției și responsabilitatea față de echipamente trebuie tratate ca indicatori de performanță educațională. Meseria nu înseamnă doar „să știi să faci”, ci să știi să faci corect, sigur și sustenabil.

În același timp, orientarea profesională trebuie să devină o funcție strategică a școlii. Elevii trebuie ghidați spre trasee realiste, relevante și conectate la economie. Consilierea profesională, parteneriatele cu firmele, practica aplicată și întâlnirile cu specialiștii pot transforma alegerea carierei dintr-o decizie întâmplătoare într-o investiție coerentă în viitor.

În concluzie, învățământul tehnologic poate fi interpretat ca răspuns educațional la o Europă aflată între recesiune, criză și tranziție. Dacă economia europeană are nevoie de autonomie strategică, competitivitate și reziliență, atunci școala tehnologică trebuie să devină locul unde aceste concepte sunt traduse în competențe reale. Într-o lume în care crizele nu mai sunt excepții, ci condiții permanente de funcționare, meseria bine învățată devine o formă de stabilitate economică.

Bibliografie

- ❖ European Commission. (2024). *Vocational education and training and the green transition: A compendium of inspiring practices*. https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/vocational-education-training-and-green-transition-compendium-inspiring-practices-2024-edition_en
- ❖ Lambu, V. (2026). *UE între recesiune și criză. Efectele pandemiei și ale războiului de la graniță asupra economiei europene* [Lucrare de licență, Universitatea de Vest din Timișoara].
- ❖ OECD. (2025). *Vocational education and training and the green transition*. https://www.oecd.org/en/publications/vocational-education-and-training-vet-and-the-green-transition_02b7fcb1-en.html
- ❖ UNESCO. (2023). *Guidance for generative AI in education and research*. <https://www.unesco.org/en/articles/guidance-generative-ai-education-and-research>

Învățământul tehnologic ca asset class național: un investment memo despre meserie, capital uman și randament social

Student: Tufiş Andrei-Mihai
Facultatea de Științe ale Guvernării și Comunicării
Universitatea de Vest din Timișoara

Privit din logica private equity, învățământul tehnologic este un activ subevaluat: are nevoie de capital, guvernanta, parteneriate și un plan clar de creștere. Formula „Arta nu se învață, meseria da!” devine, astfel, o teză investițională: talentul este opțional, dar competența este scalabilă. O școală tehnologică bine condusă poate transforma elevi cu potențial neuniform într-un pipeline predictibil de specialiști, tehnicieni, operatori digitali și viitori antreprenori.

În România, miza este materială. Programul național pentru învățământ dual indică o alocare de 588 milioane euro și dezvoltarea a 29 de campusuri pentru învățământ dual, într-un context în care 56% dintre elevii din ciclul secundar superior sunt înscriși în învățământ profesional și tehnic, peste media UE de 48% (Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene, n.d.). Aceasta nu este doar politică educațională, ci infrastructură economică.

Din perspectivă de investiție, curriculumul este „produsul”, profesorii sunt „management team-ul”, elevii sunt „talent pipeline-ul”, iar angajatorii sunt „market validation-ul”. Dacă produsul educațional nu este validat de economie, școala produce diplomă, nu valoare. OECD arată că formarea profesională dezvoltă competențe relevante pentru piața muncii și devine tot mai importantă pentru recalificare, în special în contextul tranziției digitale și verzi (OECD, n.d.).

Primul levier de creștere este învățarea practică. În logica PE, nu finanțezi doar active, ci execuție. Atelierele, laboratoarele, practica în companii, simulările și proiectele aplicate sunt echivalentul educațional al „operational improvement”. Elevul nu învață meserie din definiții, ci din repetiție, feedback, standarde și responsabilitate. Aici, profesorul devine mai puțin lector și mai mult operating partner: traduce teoria în procedură, eroarea în învățare și disciplina în profesionalism.

Al doilea levier este digitalizarea. Inteligența artificială, automatizarea și noile tehnologii nu trebuie tratate ca accesorii moderne, ci ca parte din due diligence-ul viitorului. Comisia Europeană a publicat în 2024 un compendiu dedicat rolului educației și formării profesionale în tranziția verde, semnalând că VET trebuie să răspundă direct schimbărilor tehnologice și economice (European Commission, 2024). O școală tehnologică fără competențe digitale este, în termeni investiționali, un activ cu risc de depreciere accelerată.

Al treilea levier este cultura de siguranță și etică. În industrie, nerespectarea procedurilor produce costuri. În școală, produce obiceiuri proaste. De aceea, securitatea muncii, disciplina, punctualitatea, lucrul în echipă, responsabilitatea față de echipamente și etica profesională trebuie tratate ca indicatori de performanță, nu ca simple reguli administrative. O meserie bine făcută este, în fond, un contract de încredere între individ, angajator și societate.

Orientarea profesională este componenta de capital allocation. Elevul trebuie ajutat să aleagă traseul potrivit: tehnic, dual, universitar, antreprenorial sau hibrid. România se confruntă cu deficit și nepotriviri de competențe, iar OECD notează că aceste presiuni pot crește odată cu tranzițiile digitală și verde (OECD, 2025). Prin urmare, consilierea nu este un serviciu auxiliar, ci o funcție strategică de reducere a risipei de potențial.

În final, sustenabilitatea devine criteriu de randament. Învățământul tehnologic poate forma tineri care repară, eficientizează, reduc risipa și înțeleg impactul social al muncii. În această logică, școala tehnologică nu este „opțiunea de rezervă” a sistemului educațional, ci un fond de investiții în demnitate profesională, productivitate locală și reziliență economică.

Teza finală este simplă: dacă private equity caută active subevaluate pe care le poate transforma prin capital, management și execuție, atunci învățământul tehnologic este unul dintre cele mai importante active subevaluate ale României. Randamentul nu se măsoară doar în profit, ci în competențe, mobilitate socială, salarii mai bune, comunități mai puternice și o economie care nu mai importă permanent soluții, ci începe să le producă.

Bibliografie

- ❖ European Commission. (2024). *Vocational education and training and the green transition: A compendium of inspiring practices*. https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/vocational-education-and-training-and-green-transition-compendium-inspiring-practices-2024-edition_en
- ❖ Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene. (n.d.). *Învățământ dual*. <https://pnrr.edu.ro/invatamant-dual/>
- ❖ OECD. (n.d.). *Vocational education and training*. <https://www.oecd.org/en/topics/vocational-education-and-training-vet.html>
- ❖ OECD. (2025). *OECD reviews of labour market and social policies: Romania 2025*. https://www.oecd.org/en/publications/oecd-reviews-of-labour-market-and-social-policies-romania-2025_f0532908-en.html

Elevul de astăzi, profesionistul de mâine – rolul învățământului tehnologic în pregătirea pentru viitor

**Elevi: Alfiri Roberta & Lungu Irina, clasa a X-aC
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu"
Drobeta-Turnu Severin
Prof. coord. Tufiş Ion**

În ultimii ani, lumea s-a schimbat foarte mult. Trăim într-o societate în care oamenii, țările și economiile sunt din ce în ce mai conectate. Produsele pe care le cumpărăm pot proveni din orice colț al lumii, informațiile circulă în doar câteva secunde, iar tehnologia ne influențează aproape toate activitățile zilnice. În acest context, învățământul tehnologic are un rol foarte important, deoarece îi pregătește pe elevi pentru realitatea actuală și pentru profesiile viitorului.

Ca elev al unui liceu tehnologic, consider că școala nu înseamnă doar acumularea unor informații, ci și dezvoltarea competențelor de care vom avea nevoie în viața profesională și personală. Economia modernă este într-o continuă schimbare, iar succesul nu mai depinde doar de cunoștințele teoretice, ci și de capacitatea de a învăța permanent, de a colabora cu ceilalți și de a utiliza tehnologia în mod eficient și responsabil.

Una dintre cele mai importante tendințe ale societății actuale este digitalizarea. Internetul, platformele educaționale și aplicațiile digitale au devenit instrumente indispensabile în procesul de învățare. Astăzi putem participa la cursuri online, putem realiza prezentări interactive, putem lucra în echipă chiar dacă ne aflăm în locuri diferite și putem avea acces la informații din întreaga lume. În același timp, această libertate vine și cu o responsabilitate. Este important să învățăm să selectăm informațiile corecte, să respectăm regulile privind drepturile de autor și să folosim tehnologia într-un mod sigur și etic.

În cadrul învățământului tehnologic, utilizarea instrumentelor digitale nu reprezintă doar un avantaj, ci o necesitate. În multe domenii economice, activitatea se desfășoară cu ajutorul programelor informatice, al bazelor de date și al aplicațiilor specializate. De aceea, dezvoltarea competențelor digitale încă din perioada liceului ne oferă un avantaj important pentru integrarea pe piața muncii.

O altă provocare este adaptarea continuă la cerințele economiei. Apar profesii noi, iar multe dintre cele existente se transformă rapid datorită progresului tehnologic și al inteligenței artificiale. În aceste condiții, școala trebuie să țină pasul cu schimbările și să ofere elevilor oportunitatea de a învăța prin activități practice și experiențe apropiate de realitatea din companii.

Din punctul meu de vedere, una dintre cele mai valoroase experiențe oferite de învățământul tehnologic este învățarea prin practică. Proiectele, firmele de exercițiu, concursurile, activitățile antreprenoriale și stagiile de practică ne ajută să aplicăm ceea ce învățăm la clasă. În timpul acestor activități învățăm să comunicăm, să colaborăm, să ne organizăm timpul, să găsim soluții pentru diferite probleme și să ne asumăm responsabilitatea pentru rezultatele muncii noastre.

Participarea la proiecte și competiții contribuie și la dezvoltarea încrederii în propriile forțe. Atunci când realizăm un produs, prezentăm o idee de afaceri sau lucrăm într-o echipă pentru atingerea unui obiectiv comun, descoperim că putem depăși provocările și că fiecare experiență reprezintă o oportunitate de învățare. În același timp, aceste activități ne dezvoltă creativitatea, spiritul de inițiativă și capacitatea de adaptare – competențe foarte apreciate de angajatori.

Piața muncii actuale este din ce în ce mai competitivă. Angajatorii nu caută doar persoane care cunosc teoria, ci și tineri capabili să comunice eficient, să lucreze în echipă, să fie responsabili și să se adapteze rapid la schimbări. De aceea, educația tehnologică trebuie să contribuie la formarea unor viitori profesioniști compleți, pregătiți atât din punct de vedere profesional, cât și uman.

În același timp, consider că învățământul tehnologic trebuie să încurajeze și spiritul antreprenorial. Nu toți elevii vor deveni angajați; unii dintre noi vom dori să dezvoltăm propriile afaceri sau să transformăm ideile inovatoare în proiecte de succes. Prin activitățile desfășurate în școală învățăm să identificăm oportunități, să elaborăm planuri de afaceri, să gestionăm resurse și să luăm decizii responsabile. Aceste competențe ne oferă încrederea că putem contribui activ la dezvoltarea economiei și a comunității din care facem parte.

Nu în ultimul rând, cred că profesorii au un rol esențial în acest proces. Ei nu sunt doar persoane care transmit informații, ci adevărați mentori care ne încurajează să gândim critic, să fim creativi și să avem curajul de a ne urma obiectivele. Prin implicarea lor și prin metode moderne de predare, școala devine un spațiu în care învățarea este atractivă, practică și apropiată de realitatea societății.

În concluzie, învățământul tehnologic reprezintă o oportunitate importantă pentru fiecare elev care își dorește să fie pregătit pentru provocările viitorului. Economia globală, digitalizarea și schimbările rapide de pe piața muncii ne obligă să învățăm permanent și să ne dezvoltăm competențele. Prin activități practice, utilizarea responsabilă a tehnologiei și implicarea în proiecte educaționale, ne construim pas cu pas viitorul profesional. Consider că succesul nu apare întâmplător, ci este rezultatul muncii, al perseverenței și al dorinței continue de a învăța. Iar învățământul tehnologic ne oferă toate resursele necesare pentru a transforma aceste valori în reușite reale.

Prevenirea riscurilor profesionale – obligație legală și morală

Elevi: Băloi Clarisa Simina & Nuță Iasmina Mădălina
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu"
Drobeta-Turnu Severin
Prof. Coord. Liciu Constanța

Siguranța la locul de muncă reprezintă un element esențial în orice domeniu de activitate, indiferent că vorbim despre industrie, construcții, birouri sau servicii. Protejarea sănătății și a integrității fizice a angajaților nu este doar o obligație legală, ci și o datorie morală a fiecărei organizații. Un mediu de lucru sigur contribuie la creșterea eficienței, la menținerea unui climat pozitiv și la prevenirea accidentelor sau a îmbolnăvirilor profesionale.

În România, cadrul legislativ care reglementează acest domeniu este stabilit prin Legea nr. 319/2006, act normativ care definește drepturile și obligațiile angajatorilor și angajaților în ceea ce privește securitatea și sănătatea în muncă.

❖ Importanța securității și sănătății în muncă

Securitatea și sănătatea în muncă presupun totalitatea măsurilor adoptate pentru prevenirea riscurilor profesionale. Aceste măsuri au ca scop reducerea pericolelor care pot afecta angajații în timpul desfășurării activității lor.

Un sistem eficient de protecție la locul de muncă aduce multiple beneficii:

- diminuarea numărului de accidente;
- prevenirea bolilor profesionale;
- creșterea randamentului angajaților;
- reducerea costurilor legate de concedii medicale și despăgubiri;
- îmbunătățirea imaginii organizației.

Atunci când siguranța este tratată cu seriozitate, angajații se simt protejați și motivați, iar productivitatea generală crește.

❖ Responsabilitatea angajatorului

Angajatorul are un rol fundamental în asigurarea unui mediu de lucru lipsit de pericole. Printre principalele sale *obligații* se numără:

- ❖ identificarea și evaluarea riscurilor existente la locul de muncă;
- ❖ implementarea măsurilor de prevenire și protecție;
- ❖ asigurarea echipamentelor individuale de protecție (căști, mănuși, ochelari, salopete etc.);
- ❖ organizarea instruirilor periodice privind normele de securitate;

- ❖ verificarea periodică a echipamentelor și instalațiilor.

De asemenea, angajatorul trebuie să creeze proceduri clare pentru situații de urgență, cum ar fi incendii, explozii sau accidente de muncă. Informarea corectă și instruirea constantă sunt elemente esențiale pentru prevenirea incidentelor.

❖ **Responsabilitatea angajatului**

Siguranța la locul de muncă nu depinde doar de conducere, ci și de comportamentul fiecărui angajat. Lucrătorii au obligația de a:

- ❖ respecta regulamentele interne și instrucțiunile primite;
- ❖ utiliza corect echipamentele și dispozitivele de protecție;
- ❖ evita acțiunile riscante sau neglijente;
- ❖ semnala imediat orice situație periculoasă;
- ❖ participa la instruirile organizate.

Adoptarea unei atitudini responsabile și preventive contribuie la protejarea propriei persoane și a colegilor. Neglijența sau ignorarea regulilor poate duce la accidente grave, cu consecințe pe termen lung.

❖ **Prevenirea riscurilor profesionale**

Prevenția reprezintă cheia menținerii unui mediu de lucru sigur. Aceasta include:

- ❖ analiza permanentă a condițiilor de muncă;
- ❖ adaptarea locului de muncă la nevoile angajaților;
- ❖ utilizarea tehnologiilor moderne pentru reducerea riscurilor;
- ❖ promovarea unei culturi organizaționale bazate pe siguranță.

Riscurile profesionale pot fi de mai multe tipuri. În primul rând, există riscuri fizice, precum zgomotul excesiv, temperaturile extreme sau radiațiile. Apoi, întâlnim riscuri chimice, care apar în cazul manipulării substanțelor periculoase. Riscurile biologice sunt frecvente în domeniul medical, unde personalul poate intra în contact cu virusuri sau bacterii. De asemenea, există riscuri ergonomice, cauzate de poziții incorecte la birou sau de manipularea greutăților, dar și riscuri psihosociale, cum ar fi stresul sau suprasolicitarea.

Prevenirea acestor riscuri începe cu evaluarea lor. Angajatorul are obligația de a identifica pericolele existente și de a lua măsuri pentru reducerea sau eliminarea lor. Aceste măsuri pot include dotarea cu echipamente de protecție, instruirea angajaților, organizarea corectă a programului de lucru și verificarea periodică a condițiilor de muncă. De exemplu, într-o fabrică, muncitorii trebuie să poarte cască și mănuși de protecție, iar într-un birou este importantă folosirea unui scaun ergonomic și a unei poziții corecte la calculator.

Pe lângă obligația legală, prevenirea riscurilor profesionale reprezintă și o datorie morală. Viața și sănătatea oamenilor sunt valori fundamentale care trebuie protejate. Un angajator responsabil nu respectă normele doar pentru a evita sancțiunile, ci pentru că își respectă angajații. În același timp, și angajații au responsabilitatea de a respecta regulile de securitate, de a utiliza echipamentele oferite și de a semnală eventualele pericole.

Un alt aspect important este educația în domeniul securității și sănătății în muncă. Elevii și tinerii trebuie informați încă din perioada școlii despre importanța respectării normelor de protecție. Formarea unei culturi a siguranței contribuie la reducerea riscurilor pe termen lung. Instruirea periodică a angajaților și organizarea de exerciții practice ajută la conștientizarea pericolelor și la reacția corectă în situații de urgență.

❖ **Cultura organizațională orientată spre siguranță**

O organizație responsabilă promovează valori precum prevenția, cooperarea și respectul. Comunicarea deschisă între angajați și conducere facilitează identificarea rapidă a problemelor și găsirea soluțiilor potrivite.

În plus, încurajarea raportării incidentelor minore sau a situațiilor de risc ajută la prevenirea unor accidente mai grave în viitor. Siguranța trebuie să devină o prioritate constantă, nu doar o obligație formală.

Prevenirea riscurilor profesionale este atât o obligație legală, cât și una morală. Respectarea normelor de securitate și sănătate în muncă protejează viața și sănătatea angajaților, contribuind la crearea unui mediu de lucru sigur și eficient. Atât angajatorii, cât și angajații trebuie să colaboreze pentru a preveni accidentele și pentru a promova responsabilitatea profesională. Numai prin implicare și respectarea regulilor putem construi un mediu de muncă sigur și o societate mai responsabilă..

Bibliografie

- ❖ Inspectoratul Teritorial de Muncă. *Informații privind securitatea și sănătatea în muncă*. Disponibil la: <https://www.inspectiamuncii.ro>
- ❖ **Legea nr. 319/2006 a securității și sănătății în muncă**. Publicată în Monitorul Oficial al României. Disponibilă online la: <https://legislatie.just.ro>
- ❖ Manual de Educație antreprenorială, clasa a XI-a. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2012

Meseria în lumea nesigură de astăzi – rolul educației în construirea unei cariere durabile

Elev: Băduică Mihaela,clasa a X-a H
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Drobeta-Turnu Severin
Prof. Coord. Pleniceanu Tania

Societatea contemporană traversează o perioadă caracterizată prin transformări accelerate, generate de globalizare, digitalizare și schimbări economice constante. Piața muncii nu mai oferă stabilitatea specifică generațiilor anterioare, iar profesiile evoluează într-un ritm fără precedent. Dacă în trecut alegerea unei meserii era adesea definitivă, astăzi adaptabilitatea profesională devine o competență esențială pentru supraviețuire și succes.

În acest context, educația capătă o importanță strategică, fiind nu doar un proces de acumulare a cunoștințelor, ci un mecanism de formare a competențelor necesare integrării sociale și profesionale. Alegerea unei meserii nu mai reprezintă doar o opțiune personală, ci o decizie cu impact major asupra stabilității economice, sănătății și calității vieții pe termen lung.

Prezentul referat își propune să analizeze rolul educației în alegerea și exercitarea unei meserii într-o lume marcată de incertitudine, evidențiind avantajele formării profesionale continue și impactul acesteia asupra dezvoltării individuale și sociale.

Schimbările tehnologice au modificat profund structura ocupațiilor. Automatizarea, inteligența artificială și digitalizarea au redus necesarul de muncă fizică repetitivă și au crescut cererea pentru competențe cognitive, digitale și sociale. Numeroase profesii tradiționale dispar sau se transformă, în timp ce apar domenii noi, imposibil de anticipat cu doar câteva decenii în urmă. Economia actuală este definită de flexibilitate și mobilitate profesională. Angajații sunt nevoiți să își actualizeze constant competențele pentru a rămâne competitivi. Conceptul de „învățare pe tot parcursul vieții” devine astfel o necesitate, nu doar o opțiune educațională.

Într-o lume nesigură, stabilitatea profesională nu mai este garantată de durata angajării într-un singur loc de muncă, ci de capacitatea individului de a învăța, de a se adapta și de a se reinventa profesional.

Educația formală, concretizată prin absolvirea liceului, promovarea examenului de bacalaureat și continuarea studiilor superioare sau postliceale, reprezintă o bază solidă pentru integrarea pe piața muncii. Studiile dezvoltă competențe esențiale precum: gândirea critică;

- capacitatea de analiză și rezolvare a problemelor;
- comunicarea eficientă;

- autonomia în învățare;
- adaptabilitatea la schimbare.

Aceste competențe sunt din ce în ce mai valorizate de angajatori, deoarece permit angajaților să gestioneze situații complexe și să răspundă rapid cerințelor profesionale noi.

Educația nu oferă doar acces la locuri de muncă mai bine remunerate, ci și condiții de muncă mai sigure și mai puțin solicitante fizic. Într-o economie bazată pe cunoaștere, capitalul intelectual devine principalul avantaj competitiv al individului.

Alegerea unei meserii influențează direct sănătatea fizică și echilibrul psihologic al unei persoane. Profesiile care implică efort fizic intens, desfășurat pe perioade îndelungate, pot genera probleme musculo-scheletale, oboseală cronică și alte afecțiuni asociate muncii repetitive.

În contrast, profesiile bazate pe competențe intelectuale sau tehnice oferă adesea:

- un program de lucru mai stabil;
- condiții ergonomice mai bune;
- posibilități de dezvoltare profesională;
- echilibru între viața personală și cea profesională.

Aceasta nu înseamnă că munca fizică este lipsită de valoare. Dimpotrivă, societatea funcționează prin complementaritatea tuturor meseriilor. Diferența apare însă la nivelul perspectivelor pe termen lung și al impactului asupra sănătății și calității vieții.

Investiția în educație realizată în tinerețe poate reduce riscurile profesionale viitoare și poate contribui la o pensionare activă și sănătoasă.

Orice muncă este demnă de respect, iar societatea modernă are nevoie atât de specialiști cu studii superioare, cât și de meseriași bine pregătiți. Învățământul profesional și tehnic joacă un rol esențial în formarea competențelor practice necesare economiei reale.

Importantă nu este ierarhizarea meseriilor, ci alegerea conștientă și informată a traseului profesional. Tinerii trebuie sprijiniți prin orientare școlară și consiliere vocațională pentru a identifica domeniile compatibile cu aptitudinile și interesele lor.

Profesorii au un rol major în acest proces, deoarece pot contribui la dezvoltarea responsabilității față de muncă, a perseverenței și a încrederii în educație ca instrument de mobilitate socială.

O meserie aleasă în acord cu valorile și competențele personale aduce nu doar stabilitate financiară, ci și satisfacție interioară. Sentimentul utilității sociale și al progresului profesional contribuie la creșterea stimei de sine și la menținerea echilibrului emoțional.

Într-o societate caracterizată de incertitudine, împlinirea profesională devine un factor important al sănătății mintale. Persoanele care își pot valorifica potențialul intelectual și creativ manifestă un nivel mai ridicat de motivație și implicare socială.

Astfel, educația nu reprezintă doar o investiție economică, ci și una umană, contribuind la formarea unor indivizi autonomi, responsabili și adaptați schimbării.

Lumea contemporană este marcată de instabilitate și transformări rapide, iar siguranța profesională depinde tot mai mult de nivelul educației și de capacitatea de adaptare continuă. Alegerea unei meserii bazate pe formare solidă și dezvoltare permanentă reprezintă una dintre cele mai importante decizii ale tinereții.

Educația nu garantează succesul absolut, însă oferă oportunități mai numeroase, condiții de muncă mai bune și șanse crescute pentru o viață echilibrată și sănătoasă. Într-un context social imprevizibil, investiția în educație devine o formă de protecție personală și profesională.

Prin urmare, promovarea educației și orientarea responsabilă către o meserie potrivită constituie elemente esențiale pentru construirea unei societăți stabile, echilibrate și adaptate viitorului.

Bibliografie

- ❖ Ciolan, L.- Învățarea pe tot parcursul vieții, București, Editura Universitară,2103
- ❖ Joița, E. - Pedagogie și educație contemporană, București, Polirom,2010.
- ❖ OECD -The Future of Work and Skills, Paris, OECD Publishing,2021.
- ❖ European Commission -Skills Agenda for Europe,Bruxelles,2020.
- ❖ Nica, E. -Piața muncii în economia digital, București,Economică,2018.

Competențe digitale și utilizarea responsabilă a inteligenței artificiale în activitatea profesională

Elevi: Bălășoiu Alexandru & Ilie Mario, Clasa a IX-a
Liceul Teoretic Șerban Cioculescu
Prof. Coord. Bălășoiu Daniela

În timp ce societatea a fost supusă unor tensiuni repetitive și parțial interconectate, cum ar fi crizele sanitare, conflictele armate și creșterea prețurilor, în cadrul unui context geopolitic și geoeconomic extrem de complicat în ultimele decenii, diversele aspecte ale inteligenței artificiale (IA) au început să influențeze economia și viața socială cu o rapiditate remarcabilă.

Utilizarea Inteligenței Artificiale (IA) în educație este în creștere, deoarece tot mai multe platforme și soluții integrate bazate pe IA sprijină și îmbunătățesc practica de predare, întăresc autodidactic practica de învățare. IA până nu demult era asociată cu domeniul science fiction, astăzi nu mai este tratată ca un concept futurist, ci mai degrabă ca o realitate de care trebuie să ținem cont grație potențialului pe care îl deschide.

Această competiție globală se datorează enormei valori economice și capacităților tehnologice acumulate în economiile care au alocat o mulțime de resurse cercetării și dezvoltării aplicațiilor IA, estimându-se că până în 2030, inteligența artificială este așteptată să aducă 11.000 de miliarde de euro economiei globale.

1. Relevanța abilităților digitale în societatea contemporană. Abilitățile digitale constituie totalitatea cunoștințelor, aptitudinilor și atitudinilor esențiale pentru utilizarea tehnologiilor informaționale într-un mod eficace și responsabil. Acestea includ puterea de a opera un computer, de a explora internetul, de a administra datele digitale și de a interacționa prin intermediul platformelor online. În mediul de muncă, abilitățile digitale ajută la efectuarea sarcinilor mai rapid și cu mai multă eficiență.

De exemplu, utilizarea software-urilor pentru administrarea documentelor, a platformelor de comunicare sau a instrumentelor de analiză a informațiilor le permite angajaților să își organizeze activitățile și să colaboreze cu ușurință cu colegii. Dincolo de aspectele tehnice, abilitățile digitale implică și dezvoltarea gândirii critice față de informațiile disponibile online. Într-un context în care informația este abundentă, este crucial ca utilizatorii să fie capabili să distingă sursele de încredere și să manevreze datele în mod responsabil.

2. Inteligența artificială și impactul său asupra activităților profesionale. Inteligența artificială constituie un domeniu teoretic care se concentrează pe crearea unor sisteme capabile să execute sarcini care, de obicei, necesită inteligență omenească. Aceste sarcini includ analiza

datelor, recunoașterea imaginilor, procesarea limbajului natural sau efectuarea unor previziuni pe baza datelor disponibile.

În numeroase branșe profesionale, inteligența artificială este implementată pentru a susține procesul decizional și pentru a automatiza activitățile repetitive. De

exemplu, în sectorul financiar, aceasta poate fi utilizată pentru investigarea piețelor sau gestionarea bazelor de date, iar în educație pentru elaborarea materialelor de învățare sau evaluarea diferitelor activități. Cu toate acestea, inteligența artificială nu ar trebui să fie văzută ca un înlocuitor al muncii umane, ci ca un ajutor suplimentar.

Responsabilitatea deciziilor finale și modul în care sunt folosite informațiile revine, la urmă, oamenilor.

3. Practicarea utilizării etice a inteligenței artificiale. Extinderea utilizării inteligenței artificiale generează, de asemenea, necesitatea de a respecta principii etice și profesionale. Utilizarea responsabilă a acestor tehnologii presupune, mai întâi, protejarea confidențialității datelor și asigurarea securității informațiilor delicate.

De asemenea, este esențial ca rezultatele obținute prin sistemele de inteligență artificială să fie supuse unei analize critice. Aceste instrumente pot oferi sugestii sau interpretări, dar nu sunt perfecte. Prin urmare, utilizatorii trebuie să verifice informațiile și să le confrunte cu alte surse înainte de a le integra în activitățile profesionale.

Un aspect și mai important este transparența. În context profesional, este recomandat ca utilizarea unor instrumente bazate pe inteligența artificială să fie clar menționată atunci când acestea contribuie la generarea de materiale sau la elaborarea analizei. Acest lucru ajută la menținerea integrității profesionale și previne confuzia sau neîncrederea.

4. Evoluția constantă a abilităților digitale

Tehnologiile se dezvoltă rapid, ceea ce face imperativă învățarea continuă. Pentru a se menține competitivi pe piața muncii, specialiștii trebuie să își reînnoiască permanent abilitățile digitale și să fie receptivi la noi instrumente tehnologice. Implicarea în cursuri de educație, workshop-uri sau programe de avansare reprezintă metode eficiente de îmbunătățire a acestor competențe.

În paralel, experiența de lucru și utilizarea frecventă a instrumentelor digitale ajută la întărirea abilităților și la creșterea încrederii în folosirea acestora. Prin îmbunătățirea abilităților digitale și prin înțelegerea utilizării responsabile a inteligenței artificiale, profesioniștii pot să valorifice mai bine oportunitățile tehnologiei și să participe la crearea unui spațiu digital sigur și eficient

În concluzie abilitățile digitale și folosirea responsabilă a inteligenței artificiale sunt aspecte fundamentale ale activităților profesionale în societatea modernă. Tehnologia oferă o varietate de instrumente care pot susține munca oamenilor, îmbunătăți comunicarea și facilita accesul la informații. Cu toate acestea, utilizarea acestor instrumente necesită o atenție sporită și responsabilitate.

În final, dezvoltarea abilităților digitale și utilizarea moderată a inteligenței artificiale pot duce la o îmbunătățire a eficienței în activitățile profesionale și la adaptarea la cerințele unei societăți în continuă schimbare tehnologică.

Bibliografie:

- ❖ Ministerul Educației (2022). *Strategia privind digitalizarea educației din România (SMART-Edu)*. București.
- ❖ Autoritatea pentru Digitalizarea României (2023). *Transformarea digitală a societății românești*. București.
- ❖ Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării (2022). *Strategia națională în domeniul inteligenței artificiale*. București.
- ❖ Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (2023). *Ghid privind protecția datelor în mediul digital*. București.
- ❖ Institutul Național de Statistică (2023). *Utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor în România*. București.

Dulcele care devine profesie – drumul spre meseria de cofetar-patiser

Elevi: Conteș C. Flavia -Ana- Maria

Clasa a IX a B Profesională

Liceul Tehnologic "Tudor Vladimirescu"- Șimian

Prof. coord. Robu Violeta Lavinia

În viața fiecărui tânăr vine momentul în care trebuie să aleagă drumul pe care îl va urma în viitor. Alegerea unei meserii potrivite este foarte importantă, deoarece aceasta poate oferi stabilitate, satisfacție personală și posibilitatea de dezvoltare profesională. Pentru elevii pasionați de prepararea deserturilor și de arta decorării produselor dulci, meseria de cofetar-patiser poate reprezenta o alegere inspirată.

Cofetăria și patiseria sunt domenii care îmbină creativitatea cu precizia și munca practică. Prepararea prăjiturilor, torturilor, produselor de patiserie și a altor deserturi necesită cunoștințe despre ingrediente, tehnici de preparare și reguli de igienă alimentară. Astfel, această meserie oferă elevilor oportunitatea de a transforma pasiunea pentru dulciuri într-o profesie apreciată.

Meseria de cofetar-patiser are o tradiție îndelungată și este foarte apreciată în domeniul gastronomiei. Produsele de cofetărie și patiserie sunt prezente la numeroase evenimente importante din viața oamenilor, precum aniversări, sărbători sau alte momente speciale.

Un cofetar-patiser trebuie să cunoască foarte bine materiile prime utilizate, precum făina, zahărul, ouăle, laptele sau diferitele tipuri de creme și glazuri. De asemenea, este important să stăpânească tehnicile de preparare a aluatului, coacerea produselor și decorarea deserturilor.

Creativitatea joacă un rol important în această meserie. Aspectul produselor de cofetărie este la fel de important ca gustul lor, iar realizarea unor deserturi atractive necesită imaginație și atenție la detalii.

Școala are un rol esențial în pregătirea profesională a elevilor care aleg calificarea de cofetar-patiser. În cadrul orelor de specialitate, elevii învață noțiuni despre tehnologia preparării produselor de cofetărie și patiserie, despre materiile prime utilizate și despre normele de igienă și siguranță alimentară.

Activitățile practice desfășurate în laboratorul de specialitate reprezintă o parte importantă a procesului de învățare. În timpul acestor activități, elevii pregătesc diferite produse, precum fursecuri, prăjituri, torturi sau produse de patiserie. Astfel, ei își dezvoltă abilitățile practice și învață să respecte etapele procesului tehnologic.

De asemenea, stagiile de practică desfășurate în unități de alimentație publică sau în laboratoare de cofetărie oferă elevilor oportunitatea de a observa modul de organizare a muncii într-un mediu profesional.

Domeniul cofetăriei și patiseriei oferă numeroase oportunități pentru tinerii care doresc să își construiască o carieră în acest sector. Absolvenții pot lucra în cofetării, patiserii, restaurante, hoteluri sau firme de catering.

În plus, prin experiență și perfecționare continuă, un cofetar-patiser poate deveni specialist în realizarea torturilor festive sau în crearea unor deserturi moderne și inovatoare. De asemenea, unii profesioniști aleg să își deschidă propria cofetărie sau patiserie, transformând astfel meseria într-o afacere de succes. Interesul tot mai mare pentru deserturi artisanale și produse de calitate contribuie la creșterea importanței acestei profesii în domeniul gastronomic.

Meseria de cofetar-patiser reprezintă o combinație între artă, creativitate și muncă practică. Elevii care aleg această calificare au oportunitatea de a învăța o profesie utilă și apreciată, care le poate oferi stabilitate și satisfacții profesionale.

Prin pregătirea teoretică și practică realizată în cadrul școlii, elevii își dezvoltă competențele necesare pentru a deveni buni profesioniști. Astfel, pasiunea pentru deserturi poate deveni începutul unei cariere frumoase în domeniul gastronomiei.

Bibliografie

- ❖ Banu, C. (coord.) (2010). *Manualul inginerului de industrie alimentară*. București: Editura Tehnică.
- ❖ Banu, C. (2009). *Tratat de industrie alimentară*. București: Editura ASAB.
- ❖ Popescu, S. (2015). *Tehnologia preparatelor culinare*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- ❖ Ministerul Educației (2022). *Curriculum pentru calificarea profesională Cofetar-Patiser*.

Oportunitățile meseriei de mecanic auto

**Elevi: Căpățână Ionuț Gabriel & Surdulescu Luca George, clasa a IX-a,
Liceul de Transporturi Auto, Drobeta-Turnu Severin
Prof. Coord. Ungureanu Claudia**

Mecanicul auto repară și întreține mașini. El verifică starea motorului, a cutiei de viteze și a altor componente și identifică cauzele defecțiunilor. Atunci când este necesar, el dezasamblează vehiculul și înlocuiește părțile uzate. Efectuează diagnosticări folosind echipamente specializate și dezvoltă un plan de lucru. Mecanicul auto efectuează inspecții tehnice regulate, curăță filtrele și schimbă uleiurile. De asemenea, el reglează electronica vehiculului pentru a se asigura că toate sistemele funcționează corect. În caz de urgență, mecanicul auto răspunde rapid pentru a asigura siguranța șoferului și a pasagerilor.

El comunică cu clienții despre problemele vehiculului și oferă recomandări pentru exploatarea acestuia.

- Provocări pentru mecanicii auto

Tehnologia tot mai complexă a mașinilor - mașinile moderne au sisteme electronice avansate, senzori și software complex. Mecanicul trebuie să învețe constant diagnoză computerizată și sisteme noi.

Trecerea la mașini electrice și hibride - odată cu creșterea popularității modelelor de la companii precum Tesla sau Toyota, mecanicii trebuie să se specializeze în baterii de înaltă tensiune și sisteme electrice.

Costul echipamentelor și al cursurilor de specializare - scannerele profesionale, echipamentele de diagnoză și trainingurile sunt scumpe, mai ales pentru mecanicii independenți sau atelierele mici.

Presiunea timpului și a clienților - Clienții se așteaptă la reparații rapide și precise, iar uneori diagnosticarea problemelor complexe poate dura mult.

Muncă fizică și condiții de lucru dificile- Ridicarea pieselor grele, lucrul în poziții incomode și mediul de atelier pot fi solicitante fizic.

Pentru ca părinții să accepte ideea că meseria de mecanic auto este o alegere bună pentru fiul lor, pot fi folosite mai multe metode care îi ajută să înțeleagă avantajele acestei profesii, prin informare, dialog și dovezi că meseria de mecanic auto poate oferi un viitor stabil și respectat.

Responsabilitatea pentru un mecanic auto înseamnă să își facă munca corect, în siguranță și cu seriozitate, deoarece de calitatea reparațiilor depinde funcționarea mașinii și siguranța oamenilor care o folosesc.

- **Responsabilitatea unui mecanic auto presupune**

Realizarea corectă a reparațiilor: Mecanicul trebuie să identifice corect problema și să repare mașina astfel încât aceasta să funcționeze în siguranță.

Asigurarea siguranței în trafic - dacă o reparație nu este făcută bine (de exemplu la frâne sau direcție), pot apărea accidente. De aceea, responsabilitatea este foarte mare.

Respectarea regulilor și procedurilor de lucru - mecanicul trebuie să folosească unelte potrivite, să respecte normele de siguranță și instrucțiunile tehnice.

Sinceritate față de client - este important să explice corect ce probleme are mașina și ce reparații sunt necesare, fără a induce clientul în eroare.

Îngrijirea echipamentelor și a locului de muncă - un mecanic responsabil păstrează atelierul ordonat și întreține corect uneltele și echipamentele.

Învățarea continuă - responsabilitatea include și dorința de a se perfecționa pentru a putea repara mașinile moderne.

Responsabilitatea unui mecanic auto înseamnă muncă atentă, corectă și sigură, respect față de client și dorința de a face lucrurile bine.

Ce îi motivează pe elevi să învețe: interesul și pasiunea pentru mașini, participarea activă la orele de practică, întrebările referitoare la noțiunile neînțelese, învățarea se face pas cu pas, văd meseria ca pe o oportunitate pentru viitor, învață să folosească unelte și echipamente, colaborează cu colegii la lucrări, sunt curioși să afle lucruri noi despre mașini, doresc să devină mai buni în timp.

Bibliografie

- ❖ **Ministerul Educației** – Programe școlare pentru învățământ profesional și tehnic (domeniul mecanică).
- ❖ **AutoCare Association** – Resurse educaționale și informații despre cariere în domeniul service-ului auto.
- ❖ **Automotive Service Excellence (ASE)** – Standarde profesionale pentru mecanici auto și competențe necesare în domeniu.

Eu mi-am ales drumul!

Elev: Comănescu Ștefan, clasa a IX-a D
Liceul Tehnologic Metalurgic Slatina
Prof. coord. Truță Elisabeta Iuliana

Învățământul tehnologic, fie că este vorba de liceu tehnologic, școală profesională sau învățământ dual are ca scop principal pregătirea elevilor pentru o meserie, oferindu-le competențe practice și calificare profesională direct aplicabile în câmpul muncii.

Eu sunt elev într-un liceu tehnologic și am ales să mă formez în domeniul tehnologic gândindu-mă la beneficiile acestei rute educaționale: calificarea profesională și pregătirea practică.

Elevii din liceele tehnologice dobândesc un certificat de competențe profesionale (nivel 3 sau 4) în domenii variate precum electromecanică, electronică, construcții, turism, alimentație, mecanică sau agricultură.

În ce privește învățământul dual, aceasta este o formă modernă de pregătire unde elevul semnează un contract cu un angajator, face practică la locul de muncă și primește adesea o bursă și alte beneficii, facilitând angajarea imediat după absolvire.

Spre deosebire de liceele teoretice, cele tehnologice includ un număr mare de ore de practică, desfășurate adesea direct în fabrici sau companii partenere, ceea ce pentru mine înseamnă o șansă foarte mare de a găsi un loc de muncă după ce îmi voi încheia parcursul de formare în domeniul tehnic. Cunoașterea unei meserii este sigură într-o lume care nu știi ce o să îți asigure.

Elevii din liceul la care eu învăț au beneficiat de programele create de Agenția Națională Erasmus (VET) pentru tinerii din învățământul tehnologic. Aceștia au avut șansa să se implice în proiecte desfășurate în străinătate și să cunoască și realitate economică și tehnologică din țările partenere. Sper ca și eu să am ceastă oportunitate.

În orașul Slatina, unde există o puternică dezvoltare economică și unde eu învăț, șansele de angajare pe piața muncii sunt mari. Programele de studiu sunt actualizate pentru a corespunde nevoilor angajatorilor, meseriile tehnice fiind foarte căutate.

Operatorii economici interesați se implică în parteneriate cu unitățile de învățământ profesional și tehnic pentru furnizarea stagiilor de pregătire practică pentru învățământul profesional și pentru învățământul dual.

Tranziția către tehnologiile ecologice, tranziția către economia verde este de asemenea o preocupare constantă a agenților economici. Această temă este în conformitate cu angajamentul Comisiei Europene (European Green Deal) de a lua toate măsurile necesare pentru ca țările UE să

devină neutre din punct de vedere al emisiilor de dioxid de carbon până în anul 2050, inclusiv pregătirea și formarea oamenilor cu competențele adecvate pentru asigurarea tranziției.

În cadrul programului Școala Altfel am vizitat secția Eco din cadrul ALRO și am fost impresionat de eforturile pe care le fac pentru a deveni tot mai "verde", adică să nu polueze orașul și cetățenii să respire aer curat într-un oraș în care familiile au cel puțin un membru care lucrează pe platforma industrială.

Tot agenți economici organizează târguri de carieră, meserii, evenimente, concursuri școlare pe meserii în cadrul liceelor cu scopul de a atrage forță de muncă calificată. Pot participa toate unitățile de învățământ profesional și tehnic, inclusiv dual, care desfășoară activități, evenimente ce pot aduce recunoaștere școlii, profesorilor, elevilor și operatorilor economici parteneri în educația și formarea profesională din România.

În concluzie, liceul tehnologic nu este doar o alternativă, ci o cale eficientă de a obține o calificare tehnică sau de specialitate, oferind un echilibru între educația academică și abilitățile practice.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației (2022). *Strategia privind dezvoltarea învățământului profesional și tehnic în România*. București.
- ❖ Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (2023). *Ghid Erasmus+ VET*. București.
- ❖ Ministerul Muncii și Solidarității Sociale (2023). *Strategia națională pentru ocuparea forței de muncă*. București.

Presiunea grupului și impactul său asupra deciziilor legate de carieră

Elevi: Costache Victoria & Popescu Roxana , Clasa a X-a A

Liceul Teoretic “Șerban Cioculescu”

Drobeta-Turnu Severin

Prof. Coord: Andrițoiu Leontina Codruța

Într-o lume unde cariera ne definește traseul vieții noastre, așteptările societății și presiunea exercitată asupra noastră deseori rezultă într-o stare sufletească nefericită. De multe ori, adolescenții aleg facultăți sau locuri de muncă sub influența părinților, prietenilor, poate și cadrelor didactice, și al societății în general. Mulți tineri își abandonează pasiunile și hobby-urile pentru a conforma normelor sociale, deoarece presiunea grupului modelează și împinge alegeri care ar trebui să fie strict personale și alese de propria persoană după o lungă și profundă consiliere de carieră. Conform teoriei conformității sociale a lui Solomon Asch, prin experimentele lui din anii 1950, se demonstrează că indivizii își schimbă adesea opiniile pentru a se potrivi grupului, chiar și atunci când grupul greșește evident. Asch arată prin experimentele sale că presiunea socială și dorința de a fi acceptat pot anula judecata proprie, mai ales în situații de unanimitate.

Oamenii tind să se conformeze pentru a evita respingerea sau pentru a se integra, conform acestui studiu. Totuși, unanimitatea este crucială deoarece conformismul atinge nivele maxime când întregul grup este unanim. Dacă o singură persoană se diferă de ceilalți, presiunea scade destul de mult, așa că persoana care s-a diferențiat recapătă curajul de a spune adevărul.

Presiunea grupului și impactul său asupra deciziilor legate de carieră poate fi și pozitivă, dar și negativă. În modul pozitiv, grupul poate motiva persoana respectivă să își atingă țelurile și să își urmărească pasiunile sale, iar în modul negativ, se poate ca individul să rămână profund nemulțumit de decizia sa, și să regrete pe termen lung, chiar poate termen permanent, că au dat ascultare presiunii sociale, sau în colectivul lor de familie sau prieteni.

Cariera este un pas foarte mare în viața tuturor, și de multe ori, decisiv pentru viitorul nostru. De aceea este important ca această decizie să fie făcută strict de individul respectiv, după o lungă consiliere de carieră, dar și personală, deoarece este la fel de important ca meseria pe care fiecare o va lua să se alinieze cu măcar un interes sau o pasiune a acestuia.

Un colectiv bun ar trebui să încurajeze și să ajute persoana să își descopere cariera de vis, nu să împingă idealurile lor.

Cariera este un subiect complex pentru mulți tineri, mai ales adolescenții care se aproprie de sfârșitul liceului, deoarece este un lucru văzut ca ceva ce ne decide întregul traseu al vieții. Presiunea grupului vine din cea mai mare parte de la părinți, care de obicei, își forțează viziunile sale asupra copiilor în speranța că aceștia vor putea să le îndeplinească visele și scopurile lor

neîndeplinite din tinerețea lor. Acest lucru poate duce la confuzia sau chiar stresul tânărului deoarece pe o parte dorește să își aleagă cariera pe propriile sale idealuri, pasiuni și talente, care duce într-o altă direcție decât ceea ce și-au dorit părinții, dar pe o altă parte, nu vor să își dezamăgească părinții, simțindu-se obligați să se conformeze părinților. Această contradicție între tânăr și familie duce la o frustrare și incertitudine, deoarece persoana aflată la alegerea profesiei devine nesigură în propriile interese și valori.

Presiunea grupului poate să vină și de la cunoștințe sau prieteni buni, care au o influență mult mai subtilă dar la fel de decisivă, mai ales la adolescenți. Această influență poate fi chiar și din neadins – de exemplu, un prieten și-ar putea exprima pur și simplu dorința sau interesul într-un anumit domeniu sau carieră, iar un tânăr care nu are același interes în acel domeniu dar nu vrea să fie izolat, s-ar putea să urmărească și el aceeași carieră.

Un alt exemplu de presiune din partea grupului de prieteni este promovarea carierelor „la modă”, precum marketing-ul digital, IT-ul și alte cariere în domenii bazate pe Internet prin intermediul discuțiilor informale sau rețelelor sociale, care duce la alegerea acestor cariere a tinerilor, ignorând deseori aptitudinile proprii.

Altă presiune a grupului poate veni chiar și de la profesori, care influențează prin recomandări și orientări școlare sau profesionale, bazate pe performanțe academice. Mulți elevi urmează sfaturile profesorilor de a merge la facultăți sau pregătiri profesionale „prestigioase” care se conformă cu aptitudinile elevului, dar nu și visele sau interesele personale în afara cadrului școlar.

Există, la fel, presiunea socială în general, de la societate și mai ales în cadrul rețelelor de socializare unde cei mai mulți tineri se simt obligați să urmeze cariere care sunt populare în ziua de astăzi, mai ales atunci când alte cariere mai „nerealizabile” precum domeniul de artă (pictura, desenul), actoria, teatrul, și multe alte cariere de acest gen sunt considerate ori demodate, ori „de vis”, deoarece mulți oameni își aleg o carieră care le oferă o viață stabilă cu un trai bun și o situație financiară confortabilă decât una care le oferă satisfacția visurilor personale îndeplinite.

Până și o singură categorie din aceste presiune poate împinge un tânăr să urmărească o carieră considerată „sigură” în ochii societății, dar minte toți factorii menționați. Presiunea grupului duce de multe ori la alegerea carierei nedorite de sine, din mai multe cauze, cum ar fi dorința de a conforma, de a nu dezamăgi, de a menține un statut social, de a se simți incluși, validați și confortabili fizic, dar nu mental, deși aceste decizii duc inevitabil la consecințe pe termen lung, precum insatisfacție profesională, performanță scăzută și ineficientă, și moral scăzut, ce afectează sănătatea fizică și mentală a unui tânăr.

În concluzie, deși presiunea socială sau a grupului poate oferi sprijin și motivație, este crucial ca deciziile legate de carieră să fie obiective și aliniate cu aspirațiile personale pentru a asigura o carieră de succes și o viață profesională împlinită, eventual și personală, fiindcă satisfacerea personală afectează și performanța profesională.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației (2021). *Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului național*. București.
- ❖ Centrul Național de Politici și Evaluare în Educație (2022). *Ghid de consiliere și orientare în carieră*. București.
- ❖ Institutul de Științe ale Educației (2020). *Consilierea elevilor în alegerea carierei*. București.
- ❖ Ministerul Muncii și Solidarității Sociale (2023). *Strategia națională pentru ocuparea forței de muncă*. București.
- ❖ Institutul Național de Statistică (2023). *Educația și piața muncii în România*. București.
- ❖ Autoritatea Națională pentru Calificări (2022). *Standarde ocupaționale și ghiduri de orientare profesională*. București.
- ❖ Ministerul Familiei, Tineretului și Egalității de Șanse (2022). *Studii privind tinerii și integrarea socio-profesională*. București.

Rolul învățământului economic în formarea cetățeanului modern

Elevi: Fălcea Mădălina & Sinca Alexandra
Prof. coord. Tatiana Miculescu
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

Într-o lume caracterizată de transformări economice și tehnologice accelerate, educația joacă un rol esențial în pregătirea viitorilor profesioniști. Instabilitatea pieței muncii, digitalizarea proceselor economice și evoluția inteligenței artificiale transformă profund modul în care privim siguranța unei meserii. În acest context, consider că învățământul economic reprezintă un pilon fundamental în formarea cetățeanului modern, adaptabil și responsabil.

Învățământul tehnologic și economic este important prin actualitate, dezvoltarea competențelor și promovarea inovării. Programele educaționale sunt din ce în ce mai apropiate de cerințele economiei reale, pregătind elevii nu doar teoretic, ci și practic. Astfel, școala nu mai reprezintă doar un spațiu al acumulării de informații, ci un mediu de formare a abilităților necesare integrării profesionale.

Învățământul economic modern oferă o perspectivă strategică asupra mediului de afaceri. Un specialist în domeniul economic, precum un contabil modern, trebuie să înțeleagă fluxurile financiare într-un context mai larg, să utilizeze instrumente digitale și să se adapteze permanent la modificările legislative și economice. În acest mod, profesionistul economic devine un partener important în procesul decizional al organizațiilor și contribuie la sustenabilitatea financiară a acestora.

Economistul modern trebuie să dețină un set complex de competențe. În primul rând, este necesară interpretarea datelor economice complexe, inclusiv utilizarea inteligenței artificiale în prognozele economice. În al doilea rând, finanțele digitale devin tot mai importante, prin utilizarea serviciilor de banking digital și a plăților electronice. De asemenea, marketingul și comerțul online necesită cunoștințe privind strategiile de promovare digitală. Nu în ultimul rând, modelarea economică digitală, simulările pe calculator și analiza riscurilor cu ajutorul instrumentelor digitale sunt competențe esențiale pentru profesioniștii viitorului.

Economia contemporană este profund digitalizată. Companiile utilizează programe informatice pentru gestionarea activității, iar deciziile economice sunt fundamentate pe analiza datelor. Inteligența artificială sprijină procesele de analiză financiară, optimizare a costurilor și prognoză economică. În acest context, competențele digitale nu mai reprezintă un avantaj, ci o necesitate pentru integrarea pe piața muncii.

În cadrul procesului educațional, elevii își pot dezvolta competențele digitale prin participarea la activități practice, utilizarea aplicațiilor informatice, realizarea proiectelor digitale și

participarea la firme de exercițiu. Aceste experiențe contribuie la formarea unor abilități reale, utile în activitatea profesională viitoare. Educația economică devine astfel un pod între teorie și practică.

Inteligența artificială reprezintă o oportunitate, dar și o responsabilitate. Aceasta poate analiza volume mari de date, poate sprijini luarea deciziilor și poate optimiza procesele economice. Totuși, utilizarea responsabilă a inteligenței artificiale presupune gândire critică, verificarea informațiilor și respectarea principiilor etice profesionale. Tehnologia trebuie privită ca un instrument de sprijin, nu ca un substitut al gândirii umane.

Educația economică contribuie la formarea cetățeanului modern prin dezvoltarea autonomiei financiare, a gândirii critice și a responsabilității sociale. Elevii învață să înțeleagă mecanismele societății, să ia decizii informate și să participe activ la viața comunității. De asemenea, activitățile de lucru în echipă, proiectele educaționale și activitățile extracurriculare contribuie la dezvoltarea abilităților sociale și profesionale.

În concluzie, într-o lume în continuă schimbare, siguranța profesională nu mai este dată doar de stabilitatea unui loc de muncă, ci de nivelul competențelor deținute. Învățământul economic modern pregătește viitorii specialiști și cetățeni capabili să utilizeze responsabil tehnologia, să se adapteze schimbărilor și să contribuie la dezvoltarea societății. Nu tehnologia este cea care înlocuiește omul, ci lipsa pregătirii pentru viitor. Educația rămâne astfel cea mai sigură investiție într-o lume nesigură.

Bibliografie

- ❖ Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (2021), *The Future of Education and Skills 2030*, OECD Publishing.
- ❖ Comisia Europeană (2020), *Digital Education Action Plan 2021–2027*.
- ❖ Banca Mondială (2019), *World Development Report: The Changing Nature of Work*.
- ❖ UNESCO (2021), *Reimagining Our Futures Together: A New Social Contract for Education*.
- ❖ Paul Samuelson, William Nordhaus (2010), *Economics*, McGraw-Hill Education.

Într-o lume nesigură, meseria este sigură

Ibinceanu Marius, clasa a X-a
Prof. coord. Răveanu Silvia Daniela
Școala Profesională Corlățel

Lumea în care trăim se schimbă permanent. Tehnologia evoluează rapid, apar profesii noi, iar cerințele pieței muncii sunt din ce în ce mai variate. În acest context, tinerii trebuie să fie bine pregătiți pentru a face față provocărilor viitorului. Unul dintre cele mai sigure moduri prin care o persoană își poate construi un viitor stabil este învățarea unei meserii.

Meseria reprezintă totalitatea cunoștințelor, abilităților și experiențelor pe care o persoană le dobândește pentru a desfășura o activitate utilă în societate. Ea oferă nu doar posibilitatea de a obține un loc de muncă, ci și șansa de a contribui activ la dezvoltarea comunității.

În acest sens, afirmația **„Într-o lume nesigură, meseria este sigură”** evidențiază importanța formării profesionale și a educației practice pentru viitorul fiecărui tânăr.

O meserie este foarte importantă pentru fiecare persoană. Prin intermediul acesteia, oamenii își pot câștiga existența și își pot construi un viitor stabil. De asemenea, meseria oferă satisfacția muncii realizate cu responsabilitate și profesionalism.

Societatea are nevoie de oameni pregătiți în diferite domenii de activitate. Fiecare meserie contribuie la bunăstarea comunității. De exemplu, agricultorii produc hrana necesară, constructorii ridică locuințe și clădiri, mecanicii repară utilaje și autovehicule, iar tehnicienii și specialiștii contribuie la dezvoltarea tehnologică.

Avantajele învățării unei meserii sunt numeroase:

- oferă independență financiară;
- facilitează integrarea pe piața muncii;
- dezvoltă abilități practice și responsabilitate;
- contribuie la dezvoltarea personală și profesională;
- oferă stabilitate și siguranță în viață.

O persoană care stăpânește bine o meserie va fi mereu apreciată și căutată, deoarece munca bine făcută este întotdeauna valoroasă.

Școala are un rol esențial în pregătirea tinerilor pentru viață. Prin educație, elevii dobândesc cunoștințe, valori și competențe care îi ajută să își construiască un viitor. În special învățământul profesional și tehnic oferă elevilor oportunitatea de a învăța o meserie și de a se pregăti pentru piața muncii.

În cadrul școlii profesionale, elevii participă atât la activități teoretice, cât și la activități practice. Prin ateliere, laboratoare și stagii de practică la agenți economici, elevii învață cum să aplice cunoștințele în situații reale de muncă.

Această formă de învățământ îi ajută pe elevi să:

- ✓ dobândească competențe profesionale;
- ✓ dezvolte spiritul de responsabilitate;
- ✓ învețe disciplina muncii;
- ✓ își descopere aptitudinile și pasiunile.

Astfel, școala profesională contribuie la formarea unor tineri pregătiți să devină buni profesioniști și membri activi ai comunității.

Pe lângă avantajele materiale, meseria contribuie și la dezvoltarea personală. Prin muncă, oamenii învață să fie perseverenți, disciplinați și responsabili. De asemenea, meseria dezvoltă spiritul de colaborare și respectul față de ceilalți.

Atunci când o persoană face ceea ce îi place și își dezvoltă abilitățile într-un domeniu care o pasionează, munca devine mai plăcută și mai eficientă. În plus, un profesionist adevărat continuă să învețe și să se perfecționeze pe tot parcursul vieții.

În acest fel, meseria nu reprezintă doar o sursă de venit, ci și o modalitate de împlinire personală și profesională.

Într-o lume în care multe lucruri sunt imprevizibile, o meserie oferă stabilitate și siguranță. O persoană care știe să facă bine un lucru va găsi întotdeauna oportunități de muncă.

De asemenea, meseria oferă posibilitatea de a deveni independent și de a contribui la dezvoltarea comunității. Profesioniștii din diferite domenii sunt cei care susțin progresul societății și ajută la îmbunătățirea condițiilor de viață.

Astfel, meseria poate fi considerată una dintre cele mai sigure investiții în viitorul unei persoane.

Meseria înseamnă muncă, responsabilitate și pasiune. Prin educație, perseverență și dorința de a învăța, fiecare tânăr își poate construi un drum sigur în viață.

De aceea, putem afirma că într-o lume nesigură, meseria rămâne una dintre cele mai sigure alegeri pentru viitor.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației – materiale privind învățământul profesional și tehnic
- ❖ Ghiduri de orientare în carieră pentru elevi

Nu suntem doar elevi – suntem profesioniști în devenire

Idita Gabriel-Valentin & Ungureanu Ianis-Andrei, clasa a XI-a
Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”
Prof. Coord: prof. dr. Meită Nela Loredana & prof. Popescu Liliana

Sunt elev la Liceul Tehnologic „Domnul Tudor” din Drobeta Turnu Severin și fac parte din învățământul profesional de tip dual, dintr-o generație care nu doar învață din manuale, ci construiește viitorul cu propriile mâini. Pentru mine, această experiență este mult mai mult decât școală – este o șansă reală de a mă forma ca profesionist. Alegerea învățământului profesional de tip dual a fost, pentru mine, primul pas asumat către maturitate. Împreună cu colegul meu de echipă, Ungureanu Ianis-Andrei, am descoperit că statutul de elev se transformă rapid în cel de specialist atunci când mediul de învățare depășește zidurile clasei.

Prin parteneriatul solid cu GREENBRIER ROMÂNIA S.A., avem ocazia să învățăm sudură direct de la specialiști, cu accent pe tehnologia MIG-MAG. Nu este vorba doar despre a topi metalul; este vorba despre precizie, despre înțelegerea integrității structurale și despre respectarea unor standarde industriale riguroase. Practica în cadrul companiei ne oferă avantajul competitiv de care avem nevoie: plecăm de pe băncile școlii nu doar cu o diplomă, ci cu o meserie deja stăpânită în condiții reale de lucru. Dar nu ne oprim doar la partea tehnică. Participăm la simpozioane și evenimente educaționale unde ne prezentăm proiectele și discutăm cu experți din domeniu. Asta ne dezvoltă abilitățile de comunicare, ne învață să lucrăm în echipă și ne provoacă să gândim critic.

Suntem mândri de rezultatele noastre! La concursul „Știu și aplic”, dedicat siguranței și primului ajutor, am obținut **Premiul I** la etapa județeană și **Mențiune** la etapa națională. A fost o experiență intensă, care ne-a arătat cât de important este să știm cum să reacționăm în situații reale.

Aceste reușite nu sunt doar cifre – sunt dovada implicării noastre și a sprijinului pe care îl primim din partea profesorilor. Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără sprijinul coordonatorilor noștri doamna directoare profesor dr. Meită Nela Loredana și profesor diriginte Popescu Liliana. Mentorii noștri ne sunt mai mult decât profesori; ne sunt ghizi. Ei transformă fiecare greșeală într-o lecție și fiecare reușită într-o motivație de a merge mai departe. Această relație de mentorat ne oferă încrederea că suntem capabili să inovăm și să răspundem provocărilor unei industrii în continuă schimbare. Ce ne place cel mai mult? Faptul că aici nu ești doar un număr într-un catalog. Fiecare dintre noi are o poveste, iar candidatura noastră reflectă munca, încrederea și colaborarea care ne definesc. Suntem încurajați să ne descoperim potențialul și să-l punem în valoare.

Pentru noi și colegii nostri, învățământul dual nu înseamnă doar o meserie – înseamnă responsabilitate, implicare și un viitor construit cu propriile mâini

În plus, învățământul dual ne oferă ceva ce nu se poate măsura în note: încrederea în propriile abilități. Fiecare proiect realizat, fiecare sudură reușită și fiecare provocare depășită ne arată că suntem capabili să construim, să reparăm și să inovăm. În atelier, greșelile devin lecții, iar lecțiile devin experiență. Aici învățăm să fim responsabili, să lucrăm cu precizie și să respectăm standardele unei industrii în continuă evoluție.

Un alt aspect important este sprijinul pe care îl primim din partea mentorilor din companie. Ei nu sunt doar oameni care ne predau – sunt modele profesionale. Ne încurajează, ne corectează, ne provoacă și ne arată ce înseamnă să fii dedicat unei meserii. Faptul că avem acces la echipamente moderne și la specialiști cu experiență ne oferă un avantaj real în formarea noastră.

Suntem mândri de parcursul nostru și de echipa pe care o formăm, demonstrând că prin colaborare, disciplină și pasiune, meseria devine într-adevăr o artă care se învață prin practică.

Meseria de Tehnician în Turism în perioada actuală – între tradiție, digitalizare și turism inteligent

Ilie Marian Alexandru, clasa a XI-a F
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Prof. Coord. Pleniceanu Tania

Turismul reprezintă una dintre cele mai dinamice industrii ale economiei contemporane, având un rol important în dezvoltarea economică, socială și culturală a societății moderne. Creșterea mobilității populației, globalizarea și progresul tehnologic au determinat transformări semnificative în modul de organizare și consum al serviciilor turistice. În acest context, profesiile din domeniul turismului au evoluat considerabil, iar meseria de tehnician în turism a devenit una complexă și adaptată cerințelor actuale ale pieței muncii.

Tehnicianul în turism nu mai este doar un organizator de excursii sau un intermediar între turist și agenția de turism, ci un specialist capabil să gestioneze experiențe turistice complete, să utilizeze tehnologii digitale și să promoveze destinații într-un mod modern și sustenabil. Astfel, această profesie reflectă schimbările profunde prin care trece industria turistică la nivel global.

Tehnicianul în turism este specialistul care planifică, organizează și promovează servicii turistice, oferind consiliere și asistență turiștilor înainte, în timpul și după realizarea călătoriei. Activitatea sa presupune colaborarea cu agenții de turism, unități de cazare, operatori de transport și instituții de promovare turistică.

Printre atribuțiile principale ale tehnicianului în turism se regăsesc:

- promovarea ofertelor turistice și informarea clienților;
- organizarea programelor de călătorie;
- realizarea rezervărilor pentru transport și cazare;
- consilierea turiștilor în alegerea destinațiilor;
- gestionarea relației cu clienții și soluționarea eventualelor probleme.

Calificarea se obține în cadrul învățământului tehnologic, domeniul „Turism și alimentație”, unde elevii dobândesc atât competențe profesionale, cât și economice și antreprenoriale, necesare integrării pe piața muncii.

Schimbările din industria turismului au determinat extinderea competențelor necesare practicării acestei meserii. Pe lângă cunoștințele de specialitate, tehnicianul în turism trebuie să demonstreze adaptabilitate și capacitate de învățare continuă.

Competențe profesionale :

- cunoașterea geografiei turistice și a patrimoniului cultural;

- organizarea și planificarea serviciilor turistice;
- utilizarea sistemelor informatice de rezervare;
- aplicarea principiilor economice și de marketing;
- asigurarea calității serviciilor oferite.

Competențe personale și sociale :

- comunicare eficientă și relaționare interpersonală;
- competențe interculturale;
- spirit organizatoric și atenție la detalii;
- orientare către satisfacția clientului;
- capacitatea de rezolvare rapidă a problemelor.

Într-un domeniu bazat pe interacțiune umană, empatia, profesionalismul și responsabilitatea devin elemente esențiale pentru succesul profesional.

Turismul contribuie semnificativ la dezvoltarea economică prin crearea locurilor de muncă și stimularea activităților conexe precum transportul, alimentația publică sau industria culturală. Specialiștii din turism participă activ la promovarea identității locale și la valorificarea patrimoniului natural și cultural.

Tehnicianul în turism are un rol important deoarece:

- facilitează accesul turiștilor la informații corecte și servicii de calitate;
- contribuie la promovarea destinațiilor turistice;
- sprijină dezvoltarea economiei locale;
- încurajează schimburile culturale și sociale.

Prin activitatea sa, acesta devine un mediator între turist și destinație, influențând direct experiența turistică și imaginea unei regiuni.

Industria turismului a trecut printr-un proces accelerat de modernizare, determinat în special de digitalizare și de schimbarea comportamentului consumatorilor.

Rezervările online, platformele de evaluare și aplicațiile mobile au schimbat modul de organizare a călătoriilor. Tehnicianul în turism trebuie să utilizeze tehnologii digitale pentru gestionarea ofertelor și comunicarea rapidă cu clienții.

Turiștii contemporani caută experiențe autentice și adaptate preferințelor personale. Astfel, specialistul în turism trebuie să analizeze nevoile clienților și să creeze programe personalizate.

Protejarea mediului și respectarea comunităților locale au devenit priorități ale industriei turistice. Tehnicianul în turism promovează comportamente responsabile și forme de turism ecologic.

O direcție importantă de dezvoltare a industriei turistice este reprezentată de conceptul de turism inteligent (smart tourism), care presupune utilizarea tehnologiilor digitale pentru optimizarea experienței turistice și gestionarea eficientă a destinațiilor.

În acest context, tehnicianul în turism trebuie să răspundă unor noi cerințe profesionale:

Utilizarea platformelor online de rezervare, a aplicațiilor turistice și a instrumentelor de marketing digital devine indispensabilă. Promovarea destinațiilor prin rețele sociale și conținut multimedia reprezintă o parte importantă a activității.

Turismul inteligent utilizează feedback-ul și preferințele turiștilor pentru a crea oferte adaptate. Tehnicianul în turism trebuie să interpreteze aceste informații pentru a îmbunătăți experiența clientului.

Turiștii solicită informații rapide și accesibile. Comunicarea prin platforme digitale, aplicații mobile sau sisteme interactive devine o cerință standard.

Tururile virtuale, realitatea augmentată sau ghidajul digital permit explorarea destinațiilor înainte de călătorie, contribuind la creșterea atractivității ofertelor turistice.

Turismul inteligent promovează reducerea impactului asupra mediului prin digitalizarea documentelor, utilizarea transportului ecologic și gestionarea responsabilă a resurselor.

Integrarea acestor elemente transformă tehnicianul în turism într-un profesionist multidisciplinar, capabil să combine competențele tradiționale cu tehnologia modernă.

Absolvenții calificării de tehnician în turism pot activa în multiple domenii: agenții de turism și touroperatorii, hoteluri și pensiuni, centre de informare turistică, organizarea de evenimente, promovare și marketing turistic, antreprenoriat în domeniul turismului.

Totuși, profesia implică și provocări, precum concurența ridicată, sezonabilitatea activităților turistice și necesitatea actualizării permanente a competențelor digitale. Formarea continuă și adaptabilitatea devin condiții esențiale pentru succesul profesional.

Meseria de tehnician în turism reflectă evoluția unei industrii aflate într-o permanentă transformare. În perioada actuală, caracterizată de digitalizare, globalizare și orientare către sustenabilitate, specialistul în turism trebuie să îmbine competențele tradiționale cu abilități digitale și capacitatea de inovare.

Turismul inteligent redefinesc rolul tehnicianului în turism, transformându-l într-un profesionist capabil să creeze experiențe personalizate, interactive și responsabile. Prin pregătire profesională adecvată și adaptare continuă la cerințele pieței muncii, această meserie oferă perspective reale de dezvoltare profesională și contribuie activ la dezvoltarea economică și culturală a societății contemporane.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației – Standarde de pregătire profesională pentru calificarea „Tehnician în turism”.
- ❖ Manual pentru calificarea „Tehnician în turism”, Editura Didactică și Pedagogică, București.2012
- ❖ Organizația Mondială a Turismului (UNWTO) – Digital Transformation in Tourism.
- ❖ Comisia Europeană – Smart Tourism Destinations and Innovation in Tourism.
- ❖ Bădulescu, A. – Economia turismului, Editura Universității ,Oradea,2020.

Siguranța la locul de muncă – responsabilitate profesională și securitate

Mertescu Ramona Mihaela, Clasa a XI-a
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”
Prof. Coord. Pangu Tanța

Sănătatea și securitatea în muncă (SSM) reprezintă un domeniu fundamental al relațiilor de muncă, având ca scop protejarea vieții, integrității fizice și psihice a lucrătorilor. Cadrul legal în acest domeniu asigură prevenirea accidentelor de muncă și a îmbolnăvirilor profesionale, precum și crearea unor condiții de muncă sigure și sănătoase.

Un loc de muncă sigur înseamnă reducerea riscurilor de accidentare, creșterea moralului și a productivității angajaților. În același timp, angajatorii au de câștigat prin diminuarea costurilor legate de accidente și prin consolidarea unei imagini pozitive.

Conform Organizației Internaționale a Muncii (OIM), milioane de oameni suferă anual accidente de muncă sau boli profesionale. Prevenția, instruirea și cultura securității la nivel organizațional sunt pași fundamentali pentru a reduce aceste statistici.

În România, legislația SSM este armonizată cu directivele Uniunii Europene, fiind centrată pe responsabilitatea angajatorului și participarea activă a lucrătorilor.

Baza legală în domeniul sănătății și securității în muncă este reprezentată de Constituția României, care garantează dreptul la ocrotirea sănătății și la condiții de muncă adecvate. Codul Muncii (Legea nr. 53/2003, republicată) consacră obligația angajatorului de a asigura securitatea și sănătatea salariaților la locul de muncă.

Actul normativ central în domeniul SSM este Legea nr. 319/2006, care stabilește principiile generale de prevenire, evaluarea și gestionarea riscurilor profesionale, precum și obligațiile angajatorilor și drepturile lucrătorilor. Această lege promovează o abordare preventivă, punând accent pe identificarea și eliminarea riscurilor înainte de producerea accidentelor sau îmbolnăvirilor.

Legea nr. 319/2006 este completată de o serie de hotărâri și norme metodologice, dintre care cea mai importantă este Hotărârea Guvernului nr. 1425/2006, privind normele metodologice de aplicare a legii. Aceasta stabilește procedurile de organizare a activităților de prevenire și protecție, atribuțiile serviciilor interne și externe de SSM, precum și modalitățile de instruire a personalului.

Angajatorii au obligația de a evalua riscurile la locul de muncă, de a lua măsuri de prevenire și protecție, de a asigura instruirea și echipamentele de protecție necesare, precum și de a consulta lucrătorii în problemele de securitate și sănătate. De asemenea, angajații au obligația de a respecta instrucțiunile primite, de a utiliza corect echipamentele de muncă și de protecție, precum și de a informa imediat angajatorul cu privire la orice situație periculoasă constatată.

Aplicarea și respectarea legislației în domeniul SSM sunt monitorizate de către Inspekția Muncii și inspectoratele teritoriale de muncă (ITM). Acestea realizează controale, acordă consultanță și aplică sancțiuni în cazul nerespectării dispozițiilor legale.

În contextul actual al reglementărilor privind piața muncii, un aspect deosebit de important îl constituie încadrarea în muncă a minorilor. Legislația în vigoare stabilește cu rigurozitate condițiile și limitele în care tinerii pot fi angajați, asigurând protecția drepturilor acestora și garantând un echilibru între dezvoltarea profesională timpurie și necesitatea de a finaliza educația obligatorie.

Conform prevederilor Codului Muncii, orice persoană fizică dobândește capacitatea de muncă la împlinirea vârstei de 16 ani. Cu titlu derogatoriu, se prevede posibilitatea persoanei fizice de a încheia un contract de muncă în calitate de salariat odată cu împlinirea vârstei de 15 ani, cu acordul părinților sau al reprezentanților legali, pentru activități adecvate dezvoltării sale fizice, aptitudinilor și cunoștințelor, cu condiția ca acestea să nu îi pună în pericol sănătatea, dezvoltarea și formarea profesională. Astfel, retragerea acordului acestora are ca urmare încetarea de drept a contractului de muncă. Totodată, angajarea în poziții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase este permisă exclusiv după împlinirea vârstei de 18 ani, aceste categorii fiind stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Codul muncii instituie prevederi cu caracter obligatoriu în ceea ce privește timpul de muncă al tinerilor în vârstă de până la 18 ani, astfel că durata programului acestora este de 6 ore pe zi și de 30 de ore pe săptămână. În plus, le este interzisă prestarea muncii suplimentare, precum și a muncii de noapte. Totodată, dacă durata zilnică a timpului de muncă depășește 4 ore și jumătate, aceștia beneficiază de o pauză de masă de cel puțin 30 de minute.

Tinerii în vârstă de până la 18 ani au dreptul la un concediu de odihnă suplimentar de cel puțin 3 zile lucrătoare. Încadrarea în muncă a unui minor cu nerespectarea condițiilor legale privitoare la vârstă sau folosirea sa pentru desfășurarea unor activități în contradicție cu prevederile legale referitoare la regimul de muncă al minorilor constituie infracțiune.

HG nr. 75 din 2015 reglementează prestarea activităților remunerate de către copii în domeniile cultural, artistic, sportiv, publicitar și de modeling în România. În mod specific, hotărârea stabilește reguli și condiții stricte pentru implicarea minorilor în aceste domenii, având în vedere protecția lor specială și necesitatea asigurării unui mediu sigur și sănătos de muncă.

Astfel, copilul poate presta activități remunerate în domeniile anterior menționate în baza contractelor încheiate între organizator și părinți sau reprezentantul legal al copilului. În cazul copilului care a împlinit 14 ani, cu încuviințarea prealabilă a părinților/reprezentantului legal, se pot încheia contracte direct cu acesta. Totodată, Hotărârea reglementează numărul maxim de ore pe zi și pe săptămână pe care un minor le poate lucra în aceste domenii, în conformitate cu vârsta și starea

de sănătate a acestuia, precum și regularitatea și frecvența pauzelor. Pe durata prestării activităților reglementate, copilul este însoțit de un adult. De asemenea, este impusă obligația de a nu afecta negativ educația și dezvoltarea minorilor prin aceste activități, astfel încât să aibă suficient timp pentru școală, odihnă și alte activități recreative.

În final, hotărârea antereferită prevede obligația depunerii unei note de informare de către părinți sau reprezentantul legal la serviciul public de asistență socială înainte de începerea efectivă a activității. De asemenea, nota de informare trebuie însoțită de documente expres prevăzute în cuprinsul hotărârii. După încheierea contractului, o copie certificată se transmite serviciului public de asistență socială în termen de 10 zile lucrătoare de la începerea efectivă a activității.

În concluzie, cadrul legal privind sănătatea și securitatea în muncă are un rol esențial în protejarea lucrătorilor și în promovarea unei culturi a prevenției. Respectarea acestuia nu reprezintă doar o obligație legală pentru angajatori, ci și o investiție în productivitate, calitate și bunăstare socială.

Bibliografie

- ❖ Darabont, Alexandru; Pece, Șerban - *Managementul securității și sănătății în muncă*, București, Editura AGIR, 2017.
- ❖ Popescu, Nicolae - *Protecția muncii și managementul riscurilor profesionale*, București Editura Economică, București, 2018.
- ❖ Legea nr. 319/2006 a securității și sănătății în muncă, Monitorul Oficial al României.
- ❖ HG nr. 1425/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii securității și sănătății în muncă, Monitorul Oficial al României.
- ❖ Codul muncii – Legea nr. 53/2003, republicată și actualizată, Monitorul Oficial al României.

Influența grupului la locul de muncă: impact asupra performanței și climatului organizațional

Păsat Ștefania Alexia și Viașu Elena, clasa a IX-a A
Colegiul Național Economic Theodor Costescu
Prof. Coord. Ponea Monica Iuliana

În prezent, locul de muncă nu mai este doar un spațiu unde fiecare persoană lucrează individual, ci un mediu în care relațiile dintre oameni sunt foarte importante. Grupurile formate la locul de muncă pot influența performanța angajaților, motivația acestora și atmosfera generală din organizație.

Influența grupului poate fi pozitivă, dar și negativă, în funcție de modul în care membrii colaborează și comunică între ei.

❖ Influența grupului în școală – primul pas spre formarea profesională

Influența grupului începe încă din perioada școlii. În clasă, elevii sunt parte dintr-un colectiv care le modelează comportamentele, atitudinile și nivelul de implicare.

De exemplu, într-o clasă în care majoritatea elevilor sunt responsabili, își fac temele și participă activ la ore, și ceilalți tind să adopte același comportament.

În schimb, dacă predomină dezinteresul sau lipsa de respect față de reguli, aceste atitudini pot deveni contagioase pentru întregul grup. Comportamentele negative pot fi imitate, mai ales atunci când sunt tolerate sau nu sunt corectate. Prin urmare, mediul educațional are un rol esențial în formarea unor viitori profesioniști responsabili, capabili să se integreze într-un colectiv de muncă și să contribuie pozitiv la climatul organizațional.

Astfel, climatul clasei contribuie la formarea unor deprinderi care vor fi esențiale mai târziu la locul de muncă: seriozitate, colaborare, respect și responsabilitate.

Pentru elevii din învățământul economic, lucrul în echipă la realizarea unui proiect – de exemplu, simularea unei firme de exercițiu sau realizarea unui plan de afaceri – reprezintă o experiență care îi pregătește pentru viitorul profesional. Modul în care comunică, împart sarcinile și respectă termenele reflectă deja comportamente specifice mediului organizațional.

❖ Ce reprezintă grupul în context organizațional?

Grupul la locul de muncă este un ansamblu de persoane care lucrează împreună pentru a atinge un scop comun.

Există două tipuri de grupuri:

- Grupuri formale – stabilite oficial de organizație, cum ar fi echipele sau departamentele

- Grupuri informale – formate în mod natural, pe baza prieteniiilor sau a intereselor comune.

❖ **Forme ale influenței grupului**

1. *Influența asupra performanței*

Un grup unit și bine organizat poate duce la creșterea productivității. Membrii se pot ajuta între ei, pot face schimb de idei și pot lucra mai eficient.

De exemplu, atunci când elevii colaborează eficient pentru realizarea unui proiect economic, rezultatele sunt mai bune decât atunci când fiecare lucrează separat sau apar neînțelegeri.

La fel, într-un birou de contabilitate, apropierea termenelor pentru depunerea declarațiilor fiscale presupune cooperare. Dacă echipa este solidară, sarcinile sunt împărțite echilibrat, iar stresul este redus. În schimb, conflictele și lipsa comunicării pot genera greșeli și întârzieri.

2. *Influența asupra comportamentului*

În orice grup există anumite reguli, chiar dacă nu sunt scrise. Angajații tind să adopte comportamentele majorității pentru a fi acceptați. Acest fenomen a fost demonstrat de Solomon Asch, care a arătat că oamenii pot fi influențați de opinia grupului chiar și atunci când aceasta este greșită.

În mediul școlar, un elev nou într-o clasă va prelua rapid comportamentul dominant: dacă disciplina și implicarea sunt valorizate, le va adopta; dacă predomină superficialitatea, riscă să se adapteze acestui model.

În mediul economic, un angajat nou într-o firmă va observa modul în care colegii respectă programul, comunică cu clienții sau tratează documentele financiare. Astfel, cultura organizațională influențează direct comportamentul profesional.

3. *Influența asupra motivației*

Influența grupului asupra motivației începe încă din școală și continuă mai târziu, când elevul devine angajat. În perioada școlară, modul în care elevii lucrează și se comportă în clasă le influențează dorința de a învăța și de a se dezvolta.

Atunci când într-o clasă elevii sunt implicați, își fac temele și participă activ la ore, ceilalți sunt motivați să procedeze la fel. Un colectiv unit îi poate încuraja pe elevi să participe la concursuri, simpozioane, proiecte antreprenoriale sau activități practice, contribuind astfel la dezvoltarea lor profesională încă de la început.

În schimb, dacă într-un colectiv predomină dezinteresul sau lipsa de respect față de reguli, elevii pot deveni mai puțin motivați să învețe și pot adopta o atitudine pasivă față de școală. Aceste

comportamente pot influența și viitorul profesional, deoarece obiceiurile formate în școală se pot menține și mai târziu.

Când elevul devine angajat, influența grupului rămâne importantă. Un mediu de lucru pozitiv îi motivează pe oameni să fie implicați și să își dorească să evolueze profesional. De exemplu, într-o echipă din domeniul economic, unde efortul este apreciat și succesul este încurajat, angajații sunt mai motivați să învețe lucruri noi și să își dezvolte competențele.

❖ **Avantajele influenței pozitive a grupului**

Influența pozitivă a grupului reprezintă unul dintre factorii esențiali care contribuie la dezvoltarea personală și profesională a elevilor și viitorilor angajați. Atunci când membrii unui grup colaborează eficient, împărtășesc idei și se susțin reciproc, se creează un mediu favorabil performanței și progresului.

Influența pozitivă a grupului se poate observa prin mai multe avantaje importante:

- Creșterea coeziunii
- Îmbunătățirea comunicării
- Sprijin reciproc
- Atmosferă plăcută la locul de muncă
- Rezultate mai bune

Pentru viitorii profesioniști din domeniul economic, aceste aspecte contribuie la stabilitate profesională și adaptabilitate într-o piață a muncii aflată în continuă schimbare.

❖ **Riscurile influenței negative**

Dacă influența pozitivă a grupului contribuie la dezvoltare și performanță, influența negativă poate avea efecte opuse asupra comportamentului, motivației și rezultatelor. În orice colectiv pot apărea situații în care presiunea grupului, conflictele sau lipsa comunicării afectează climatul de lucru și performanța individuală și colectivă.

Influența negativă poate apărea atât în mediul școlar, cât și în cel profesional, afectând parcursul de formare al elevilor și adaptarea lor viitoare la locul de muncă. Din acest motiv, este important ca aceste riscuri să fie cunoscute și gestionate corect.

Principalele riscuri ale influenței negative sunt:

- excluderea unor membri
- formarea de grupuri restrânse („biserițe”)
- conflicte interne
- presiune socială excesivă
- apariția fenomenului de gândire de grup

❖ Rolul liderului în gestionarea influenței grupului

Liderul are un rol important în menținerea unui climat echilibrat. El trebuie să stabilească reguli clare, să rezolve conflictele și să încurajeze exprimarea opiniilor diferite. Un lider responsabil poate transforma influența grupului într-un factor de succes pentru organizație.

În școală, profesorul coordonator al unui proiect economic ghidează elevii, îi ajută să își distribuie sarcinile și să își asume responsabilități.

În mediul profesional, managerul are un rol similar, dar la un nivel mai complex, influențând direct performanța organizației.

Influența grupului începe din școală și continuă pe tot parcursul vieții profesionale. Comportamentele formate în colectivul clasei – responsabilitatea, cooperarea, respectul și implicarea – devin baza adaptării la mediul organizațional.

Într-o lume nesigură, meseria oferă stabilitate, dar siguranța profesională reală este consolidată de capacitatea de a lucra eficient în echipă și de a menține relații profesionale sănătoase.

Succesul în domeniul economic nu depinde doar de competențele tehnice, ci și de modul în care știm să colaborăm, să comunicăm și să ne integrăm într-un colectiv.

Comportamente antisociale: impactul asupra carierei și posibile consecințe juridice

Tarniță Denisa & Bejinaru Oana, clasa a IX a A
Prof. Coord. Ponea Monica Iuliana
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

❖ Ce înseamnă comportamente antisociale?

Comportamentele antisociale sunt acțiuni care încalcă normele sociale, regulile sau drepturile altor persoane. Exemple frecvente includ agresiune fizică sau verbală, furt, vandalism, minciună și manipulare, hărțuire (inclusiv online), etc.

Aceste comportamente afectează simultan viața profesională, socială și cea juridică.

Pe termen scurt, ele duc la conflicte interpersonale, pierderea încrederii colegilor, profesorilor și ulterior a angajatorilor.

Pe termen lung, pot limita dezvoltarea profesională, promovările și stabilitatea carierei și chiar libertatea personală.

În mediul educațional și tehnologic, un comportament responsabil este la fel de important ca pregătirea profesională, deoarece disciplina, seriozitatea și etica de muncă sunt apreciate de angajatori. Practic, cine reușește să-și controleze comportamentul își protejează atât cariera, cât și reputația și libertatea sa personală.

❖ Impactul asupra carierei

Comportamentele antisociale pot avea un impact semnificativ asupra evoluției profesionale și asupra perspectivelor de carieră.

1. *Dificultăți la angajare*

În procesul de angajare, angajatorii pot verifica comportamentul anterior al candidatului. De exemplu:

- Un elev care a avut conflicte frecvente la școală poate avea recomandări negative.
- Postările agresive sau nepotrivite pe rețelele sociale pot afecta imaginea profesională.

În domeniile economice și tehnice, seriozitatea devine un criteriu fundamental de selecție profesională, angajatorii valorând comportamentul responsabil și capacitatea de a utiliza eficient resursele materiale și tehnologice.

2. *Concedierea*

Comportamente precum:

- hărțuirea la locul de muncă

- furtul din companie
- nerespectarea normelor de protecție a muncii, care poate pune în pericol siguranța echipei. pot duce la desfacerea disciplinara a contractului.

De exemplu:

- un tehnician care manipulează necorespunzător echipamentele poate provoca accidente de muncă sau pierderi financiare companiei.
- În mod similar, un contabil care gestionează incorect documentele sau datele financiare poate genera erori contabile, sancțiuni legale sau pierderi economice pentru organizație.

3. *Limitarea oportunităților profesionale*

Comportamentele antisociale pot limita accesul la anumite profesii, cum ar fi:

- domeniul educațional
- domenii care implică responsabilitate financiară sau siguranță publică

De asemenea, un cazier judiciar poate îngreuna obținerea vizelor sau posibilitatea de a lucra în străinătate.

Pe lângă restricțiile profesionale, comportamentele antisociale pot afecta relațiile cu mentorii, profesorii și partenerii profesionali, limitând accesul la recomandări și oportunități de dezvoltare. Pentru viitorii economiști, contabili sau antreprenori, reputația profesională este esențială, deoarece succesul în aceste domenii se bazează pe încredere și colaborări durabile. În plus, percepția colegilor, clienților și partenerilor de afaceri se poate modifica negativ, ceea ce poate afecta parteneriatele viitoare, stabilitatea profesională și șansele de succes în mediul economic.

❖ **Consecințe juridice, psihologice și sociale**

Consecințele comportamentelor antisociale depind de gravitatea faptei. Pentru contravenții ușoare se pot aplica sancțiuni administrative, precum amenzi sau muncă în folosul comunității, ca măsuri reparatorii. În cazul unor infracțiuni mai grave, se poate deschide dosar penal, ceea ce duce la existența unui cazier judiciar. De exemplu, furtul poate genera sancțiuni penale și înregistrarea antecedentelor judiciare, violența poate duce la restrângerea libertății, iar vandalismul poate implica obligația de a plăti despăgubiri materiale pentru prejudiciile produse. Aceste sancțiuni pot influența negativ evoluția profesională și viața personală pe termen lung, afectând inclusiv viitoarea carieră a persoanelor din domenii economice, tehnice sau antreprenoriale.

Pe lângă consecințele juridice, comportamentele antisociale au și un impact psihologic și social semnificativ. Persoana poate ajunge să se confrunte cu izolare socială, deoarece colegii și prietenii tind să se distanțeze, iar conflictele repetate pot duce la pierderea relațiilor și a încrederii reciproce. În același timp, pot apărea scăderea stimei de sine și sentimente de vinovăție sau

inutilitate, aspecte care pot afecta motivația și performanța profesională. Lipsa sprijinului social și reputația afectată pot îngreuna construirea unei cariere stabile și pot reduce șansele de dezvoltare profesională. Pe termen lung, comportamentele antisociale repetate pot duce la marginalizare socială și la limitarea oportunităților personale și profesionale.

❖ **Intervenția timpurie – factor esențial pentru prevenirea comportamentelor antisociale**

Intervenția timpurie este esențială în prevenirea și corectarea comportamentelor antisociale, contribuind totodată la construirea unei cariere stabile și responsabile. Aplicarea unor măsuri educative și de sprijin încă din adolescență poate preveni dezvoltarea unor tipare comportamentale negative pe termen lung.

- consiliere psihologică - ajută persoana să înțeleagă cauzele comportamentului antisocial și să găsească strategii de adaptare. De exemplu, un elev care manifestă comportamente agresive poate învăța, prin consiliere, modalități de gestionare a emoțiilor și de rezolvare a conflictelor fără violență.
- sprijin familial și al școlii - oferind un cadru stabil și încurajare. De exemplu, părinții pot monitoriza activitatea online a copiilor pentru a preveni hărțuirea sau expunerea la comportamente deviante, iar profesorii pot oferi feedback și îndrumare constantă.
- implicare în activități constructive - sportul, voluntariatul sau hobby-urile, direcționează energia în mod pozitiv. De exemplu, participarea la competiții sportive dezvoltă disciplina și spiritul de echipă, iar voluntariatul îi ajută pe elevi să înțeleagă importanța responsabilității sociale.
- dezvoltarea autocontrolului și empatiei - este posibilă, mai ales în adolescență, când personalitatea Prin participarea activă la proiecte școlare, activități de echipă, respectarea regulilor de siguranță în timpul practicii tehnologice și comunicarea respectuoasă cu colegii, profesorii și clienții în situații simulate de muncă, elevii pot dezvolta un comportament profesional responsabil, esențial pentru succesul în viitoarea carieră.

Bibliografie

- ❖ Ministerul Educației (2022), *Ghid de consiliere și orientare școlară*.
- ❖ Inspectoratul General al Poliției Române (2021), *Prevenirea delincvenței juvenile*.
- ❖ Codul penal al României (actualizat), Monitorul Oficial al României.
- ❖ UNICEF (2019), *Adolescents, Risk Behaviours and Social Development*.
- ❖ Organizația Mondială a Sănătății (2020), *Adolescent Mental Health*.

Viziune, alegere, direcție: fundamentarea unui drum profesional în domeniul economic

**Trăilescu Larisa Teodora, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Regele Mihai I”
Prof. Coord. Neagoe-Drăghia Mihaela**

Încă din primii ani de gimnaziu, am început să acord o atenție tot mai mare direcției în care îmi doresc să îmi continui studiile, observând că anumite discipline îmi trezesc un interes mai pronunțat decât altele și îmi influențează modul de a gândi și de a aborda sarcinile școlare. În acest context, educația tehnologică s-a evidențiat ca fiind una dintre materiile care reușesc să îmbine într-un mod echilibrat teoria cu practica, oferindu-mi nu doar informații, ci și oportunitatea de a înțelege aplicabilitatea acestora în situații concrete.

Pe parcursul orelor de educație tehnologică, am remarcat faptul că procesul de învățare nu se limitează la memorarea unor noțiuni, ci implică analiză, interpretare și corelare a informațiilor. Această abordare contribuie la formarea unei gândiri structurate și logice, esențială în rezolvarea problemelor și în luarea deciziilor. În plus, activitățile desfășurate în cadrul acestei discipline dezvoltă capacitatea de a lucra cu atenție, de a respecta pași bine definiți și de a înțelege importanța organizării în desfășurarea unei activități, fie ea de natură tehnică sau economică.

Un alt aspect care m-a determinat să îmi îndrept atenția către un parcurs tehnic și profesional este dorința de a dobândi competențe practice, care să îmi fie utile nu doar în mediul academic, ci și în viața de zi cu zi. Consider că educația modernă trebuie să ofere un echilibru între teorie și practică, astfel încât elevii să fie pregătiți pentru realitățile societății contemporane, caracterizată prin dinamism, digitalizare și o permanentă evoluție a cerințelor profesionale.

În acest sens, orientarea către învățământul tehnic și profesional reprezintă pentru mine o alegere conștientă, bazată pe interesul pentru domenii care presupun organizare, analiză și aplicabilitate concretă. Domeniul economic, în mod special, îmi oferă perspectiva de a înțelege modul în care funcționează activitățile umane din punct de vedere financiar, administrativ și organizatoric, aspecte care au un rol esențial în orice societate modernă.

Alegerea de a continua studiile la Colegiul Național Economic „Theodor Costescu” vine ca o continuare firească a acestui traseu educațional pe care mi-l conturez. Consider că această instituție de învățământ oferă un cadru adecvat pentru dezvoltarea competențelor necesare în domeniul economic, printr-un proces educațional care pune accent atât pe acumularea de cunoștințe teoretice, cât și pe formarea unor abilități practice relevante.

Un aspect important care mă atrage în mod deosebit este faptul că un astfel de colegiu oferă oportunitatea de a învăța într-un mediu organizat, în care disciplinele de specialitate sunt corelate cu nevoile reale ale pieței muncii. Acest lucru contribuie la o mai bună înțelegere a conceptelor economice și la dezvoltarea unei perspective realiste asupra domeniului profesional pe care doresc să îl urmez. În plus, interacțiunea cu profesori specializați și cu colegi care împărtășesc interese similare poate crea un climat educațional motivant, favorabil performanței și progresului constant.

Pe lângă componenta academică, consider că formarea într-un astfel de mediu contribuie și la dezvoltarea personală. Participarea la activități educaționale variate, implicarea în proiecte, precum și asumarea responsabilităților specifice mediului școlar ajută la consolidarea unor trăsături precum disciplina, perseverența, responsabilitatea și spiritul de inițiativă. Aceste calități sunt esențiale nu doar pentru reușita școlară, ci și pentru integrarea ulterioară în mediul profesional.

În același timp, evoluția tehnologică rapidă din ultimele decenii evidențiază necesitatea unei educații adaptate noilor realități. Domeniul economic, aflat la intersecția dintre teorie și practică, este influențat în mod direct de digitalizare, globalizare și schimbările constante ale pieței. Din acest motiv, pregătirea într-un astfel de domeniu implică nu doar înțelegerea conceptelor fundamentale, ci și capacitatea de a utiliza instrumente moderne, de a interpreta date și de a lua decizii informate.

Opțiunea mea pentru un parcurs educațional tehnic și profesional este rezultatul unui proces de reflecție asupra intereselor personale, a aptitudinilor dezvoltate și a direcției în care doresc să evoluez pe termen lung. Educația tehnologică a avut un rol esențial în conturarea acestei alegeri, oferindu-mi premisele necesare pentru a înțelege importanța aplicabilității cunoștințelor și a dezvoltării competențelor practice. Continuarea studiilor la Colegiul Național Economic „Theodor Costescu” reprezintă pentru mine nu doar o etapă educațională, ci un pas important în construirea unui traseu coerent, orientat către performanță, responsabilitate și dezvoltare profesională constantă.

Bibliografie

- ❖ Colegiul Național Economic „Theodor Costescu” – Oferta educațională. Disponibil la: <https://www.costescu.ro/oferta/>
- ❖ Colegiul Național Economic „Theodor Costescu” – Pagina de contact. Disponibil la: <https://www.costescu.ro/contact/>

Siguranța la locul de muncă – responsabilitate profesională și securitate

Popescu Eduard Alin & Gramescu Dario
Colegiul Național „Theodor Costescu”
Prof. Coord. Nănuți Claudia

Siguranța la locul de muncă reprezintă unul dintre cele mai importante aspecte ale vieții profesionale. Indiferent de domeniul în care vom lucra, considerăm că fiecare angajat trebuie să aibă dreptul la un mediu de lucru sigur, dar și responsabilitatea de a respecta regulile care contribuie la protejarea sa și a celor din jur. Pentru noi, ca elevi care ne pregătim pentru viitorul profesional, este important să înțelegem încă de pe acum că munca nu înseamnă doar îndeplinirea unor sarcini, ci și asumarea responsabilității pentru propria siguranță.

Atunci când vorbim despre securitate și sănătate în muncă, ne referim la toate măsurile prin care sunt prevenite accidentele și situațiile periculoase. Aceste măsuri pot părea uneori simple: purtarea echipamentului de protecție, respectarea instrucțiunilor, folosirea corectă a aparaturii sau menținerea ordinii la locul de muncă. În realitate, respectarea lor poate face diferența dintre o zi obișnuită de lucru și un accident care poate avea consecințe serioase.

Din perspectiva noastră, una dintre cele mai importante reguli este aceea de a nu trata siguranța ca pe o obligație neimportantă. Uneori, oamenii se grăbesc, consideră că „nu li se poate întâmpla tocmai lor” sau aleg să ignore o regulă pentru a termina mai repede o activitate. Tocmai aceste atitudini pot duce la accidente.

Un alt element esențial este instruirea. Un angajat nu poate fi responsabil dacă nu știe care sunt pericolele și cum trebuie să reacționeze în diferite situații. Instruirea privind securitatea și sănătatea în muncă trebuie privită ca o formă de pregătire profesională, nu doar ca o formalitate. Un om bine informat poate identifica mai ușor un pericol, poate preveni un accident și poate interveni corect atunci când apare o situație neprevăzută.

Echipamentul individual de protecție reprezintă, de asemenea, o parte importantă a siguranței. În funcție de domeniul de activitate, acesta poate include cască de protecție, mănuși, încălțăminte specială, ochelari de protecție, vestă reflectorizantă sau alte elemente. Purtarea acestora nu trebuie să fie privită ca o incomoditate, ci ca o metodă prin care reducem riscurile. Din punctul nostru de vedere, un profesionist adevărat este cel care își respectă munca suficient de mult încât să își protejeze propria sănătate și să îi protejeze pe cei din jur.

Siguranța la locul de muncă nu depinde însă doar de angajat. Și angajatorul are un rol foarte important. Acesta trebuie să asigure condiții corespunzătoare de muncă, să informeze și să

instruiască personalul, să identifice riscurile și să ia măsuri pentru prevenirea acestora. Un loc de muncă sigur se construiește prin colaborarea dintre angajator și angajați.

Considerăm că este foarte importantă și comunicarea. Dacă observăm un cablu deteriorat, o podea alunecoasă, un echipament defect sau orice alt pericol, nu ar trebui să ignorăm situația. Trebuie să o semnalăm unei persoane responsabile. Uneori, un simplu avertisment poate preveni un accident. A spune „am observat o problemă” nu înseamnă că ne plângem, ci că ne asumăm responsabilitatea.

Un alt aspect important este comportamentul colegial. La locul de muncă nu suntem singuri. Acțiunile unei persoane îi pot afecta și pe ceilalți. Dacă un coleg nu respectă regulile de siguranță, putem încerca să îi atragem atenția într-un mod civilizat. În același timp, trebuie să fim dispuși să acceptăm observațiile atunci când cineva ne atrage nouă atenția. Siguranța trebuie să fie o responsabilitate colectivă.

Din perspectiva noastră, aceste principii sunt importante chiar și pentru noi, ca elevi. Activitățile practice, proiectele, laboratoarele sau viitoarele stagii de practică reprezintă contexte în care putem învăța să fim responsabili. Dacă ne formăm de pe acum obiceiul de a respecta regulile, de a fi atenți și de a nu ne asuma riscuri inutile, vom putea aplica aceste principii și în viitoarea noastră carieră.

În concluzie, siguranța la locul de muncă nu este doar un set de reguli care trebuie memorate și respectate mecanic. Este o adevărată responsabilitate profesională. Pentru noi, un profesionist nu este doar persoana care își termină sarcinile la timp și obține rezultate bune, ci și persoana care știe să lucreze responsabil, să prevină pericolele și să îi respecte pe cei din jur.

Credem că fiecare accident prevenit reprezintă o dovadă că regulile de securitate își îndeplinesc scopul. De aceea, siguranța trebuie să înceapă cu fiecare dintre noi. Prin atenție, responsabilitate, comunicare și respectarea regulilor, putem contribui la construirea unui mediu de muncă mai sigur și mai sănătos.

Siguranța nu trebuie să fie o grijă doar atunci când apare un pericol. Ea trebuie să fie un obicei, o responsabilitate și o parte firească a profesionalismului